



လင်းညိုတာရာ

လင်းဝေမြိုင်

အလွမ်းတစ်ခြင်း နှင့်

ပန်းနှင်းထိ

ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုတိုများ



ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်စိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများဘားဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အချက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

လင်းဦးတာရာ စာအုပ်အမှတ်(၈)



စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး

၁၈၇(ခ)၊ ၃၄ လမ်း(အပေါ်ဘလောက်)၊
ရန်ကင်း၊ မုန် - ၂၄၃၈၁၉

မကွေးတိုင်းစာပေပြန့်ပွားရေး

လင်းဦးတာရာစာပေ၊ ပြည်တော်သာလမ်း၊
ကုန်တိုက်အနီး၊ မကွေးမြို့၊ မုန် - ၀၆၃-၂၂၂၂၃

ကျောက်မန်းတောင်းမြို့စာပေပြန့်ပွားရေး

လင်းဦးတာရာစင်တာ
စွပ်ရှင်စုံအနီး၊ ရန်-ပြည်-မန်းလမ်း၊
ကျောက်မန်းတောင်းမြို့၊ မုန်- ၀၆၁-၅၀၃၂၇



စာပေအဖွဲ့အစည်းများ

များစွာပေးပို့ရန်

အားပေးခြင်း

များစွာပေးပို့ရန်

များစွာပေးပို့ရန်

အားပေးခြင်း

အားပေးခြင်း

များစွာပေးပို့ရန်

များစွာပေးပို့ရန်

အားပေးခြင်း

အားပေးခြင်း

ကွန်ပျူတာအဖွဲ့

အားပေးခြင်း

၇၃၀/၉၆(၁၂)

ပထမအကြိမ်

သန်းမြင့်အောင်

အောင်ပီကျယ်

၁၀၀၀

၁၀၅ ကျပ်

ဇွန်လ၊ ၁၉၉၇

ဦးတိုးဝင်း

နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်

၉၆၊ ၁၁ လမ်း။

ဦးတင်ဦး

အရက်သစ်စာပေ၊

၁၂၀/က၊ စိန်ရတနာလမ်း၊

သာကေတ။

ကိုရွှေဝင်းမောင်

(Living Color)

ကိုမြင့်



သင်းစင်မြိုင်

အမည်ရင်း ဦးမြင့်ဦး၊ ကျောက်ပန်းတောင်းတိုင်း၊ ၁၉၄၉-ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၁၄ ရက်နေ့တွင် (အဘဦးကြည်မောင်) အဖ၊ ဒေါ်နုတို့မှ မွေးဖွားသည်။ မွေးချင်း ၈-ယောက်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

ပညာရေးတက္ကသိုလ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရခဲ့ပြီး ၁၉၉၂ ခုနှစ်အထိ အင်္ဂလိပ်စာဘာသာနည်းပြဆရာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၇၇ - ခုနှစ် တက္ကသိုလ်နှစ်လည် မဂ္ဂဇင်းမှ ရွှေ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ကလောင်အမည်ခွဲများဖြင့် ဘာသာပြန်တက္ကသိုလ် (၁၀၀) ပြည်ပစာပေမှတ်တမ်း ဂီတ နှင့် နိုင်ငံရေး စီးပွားရေး ဆောင်းပါး (၅၀၀) ကျော် ရေးခဲ့ပြီး ၁၉၉၁-ခုနှစ် 'ဂုတ်အင်္ဂါ' ဘာသာပြန်တက္ကသိုလ် ရေးခဲ့သည်။

၁၉၈၈ - ခုနှစ် မှ ၁၉၉၂ - ခုနှစ် အထိ 'မှတ်တမ်းတေးကဏ္ဍ' မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၂ ဇူလိုင်မှ ဝီရိယဘာအထိ 'စံပယ်ဖြူ' မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၃ ဇန်နဝါရီမှ ၁၉၉၅ ဧပြီလ အထိ 'ရွှေမှန်' မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး ၁၉၉၆-ခုနှစ် ဇူလိုင်မှ ယခုအထိ "Living Colour" ကြော်ငြာနှင့် 'စေတနာ့ဝယ်လမ်းညွှန်' မဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရင်း စာများဆက်လက် ရေးသားလျက် ဖြစ်သည်။

ယခု 'အလွမ်းတစ်ခြင်းနှင့်ပန်းနှင်းဆီ' သည် စာရေးသူ၏ ဝုတ်ယဇ်ကော် လုံးချင်းဘာသာပြန်စာအုပ် ဖြစ်သည်။

အများစုမှာ

“ အလွမ်းတစ်ခြင်းနှင့်ပန်းနှင်းဆီ ” သည် လစဉ်တုတ် မဂ္ဂဇင်းများတွင် စာရေးသူ မြန်မာပြန်ဆိုခဲ့သော ကမ္ဘာ့ဝတ္ထုတို များထဲမှ ကောင်းနိုးရာရာအချို့ကို စုစည်းထားခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ အများစုမှာ English For All မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပါ ရှိခဲ့ပါသည်။

ယနေ့မြန်မာစာပေလောကတွင် ရသစာပေများ ကျွဲ နှင့်ဖုတ်ဖုတ် ဖြစ်နေချိန်တွင် ‘လင်းဦးတာရာ’ စာပေက ဘာသာ ပြန်ဝတ္ထုတိုကလေးများကို စုစည်းထုတ်ဝေလိုသည်ဟု ဆို သောအခါ ဝမ်းသာစိတ်နှင့် စားတုံ့စားနာ ဖြစ်မိပါသည် ။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ပူးတွဲ၍ ထုတ်ဝေလိုသည်ဟု ဆိုပြန်သော အခါ တစ်ဘာသာနှင့် တစ်ဘာသာ အယူအဆဖွဲ့ထိုး မတူညီမှု ကြောင့် ကြုံရတတ်သော ဘာသာပြန်ပြဿနာများကို တွေးမိ ။ ရုတ်တရက်တွင် မဝံ့မရဲ ဖြစ်ခဲ့မိပါသည်။

သို့သော်လည်း ‘အင်္ဂလိပ်စကားလုံး တစ်ခုခု သို့မဟုတ် စကားလုံးစုတစ်ခုခု၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အလွန်တိတိ ထူးခြား ပြင်ဆင်ဘာသာပြန်၍ မဖြစ်’ ဟူသော ဆရာကြီး

သခင်ဘသောင်း၏ အဆိုအဆုံးမနှင့် 'ရသစာပေကို ဘာသာ
 ပြန်ကြရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ထိုနေရာတစ်ကွက် ဤနေရာ
 တစ်ကွက်တို့၌ အလိုက်သင့် ပြန်၍သော်လည်းကောင်း၊ ဆီ
 လျော်အောင်ပြုပြင်၍ သော်လည်းကောင်း၊ ဘာသာပြန်သင့်
 သော စာပိုဒ်များကို တွေ့ကြမည်ဖြစ်သည်။ ရှောင်၍ရမည်
 မဟုတ်ပါ။ ထိုအခါ ဘာသာပြန်သူသည် မိမိ၏ ကလောင်
 လွတ်လပ်ခွင့်ကို အချိန်အဆပြင့် ခြိုးခြိုးခြံခြံ အသုံးပြုသင့်
 သည်' ဟူသော ဆရာလော်ဂျီ၏ အဆုံးအမကို ပြန်လည်
 သတိရမိသောအခါ နှစ်ဘာသာ ဖော်ပြမည် ဆိုသည်ကို
 သဘောတူလိုက်ပါသည်။ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတိုများကို
 နှစ်ဘာသာဖော်ပြရာတွင် ဤစာအုပ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်
 ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုတိုကလေးများကို ထည့်သွင်းဖော်ပြ ပေးခဲ့
 သည့် မဂ္ဂဇင်းများနှင့် တစ်စစပြန်ကျနေသော ဤဝတ္ထုတို
 ကလေးများကို စာအုပ်အဖြစ် စုစည်းထုတ်ဝေပေးသည့်
 'လင်းဦးတာရာ' စာပေကို ကျေးဇူးအထူး တင်နှိုးပါကြောင်း
 ဖော်ပြလိုပါသည်။

အကျမ်းတစ်ခြင်းနှင့် ပန်းနှင်းဆီ

ကမ္ဘာဝဠာ တံများ အာ ပွ မည်ခြင်း
မာတိကာ

စာမျက်နှာ (၁)

၁။ ချစ်ရမည့်သူမရှိသေးဟု တစ်ခါတုန်းကတော့

ကျွန်တော်ကို ပြောပြပူးသည်။ အကယ်၍များ ကျွန်တော် သူချစ်သူဖြစ်ရလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်လေမလဲ...”

စာမျက်နှာ (၁၇)

၂။ ... မဟုတ်ဘူး အိုးလ် အဲသလိုမလုပ်နဲ့။ သစ်ရွက်ဆို

တာ နေနိုင်သရွေ့နေရတယ်။ မကြွရဘူး။ ငါတို့မှာ ရှိတဲ့အင်အားအားလုံးမှာ အမြင့်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံး အင်အားဟာ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပဲလေ”





စာမျက်နှာ (၃၁)

အညံ့ဆုံးနာလေး ပြင်ပေးပါတယ်

၃။ “ကျွန်မ မလုပ်ချင်တာ အဲဒါပဲ။
ကျွန်မ ပညာသင်ချင်သေးတယ်။ ဆရာဝန် တစ်ယောက်
ဖြစ်ချင်တယ်။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ်လုပ်ကိုင်စားချင်
တယ်။ အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူး။”

စာမျက်နှာ ၄၉

ယာဇာန်နာဂ်တဲ့ဗျ

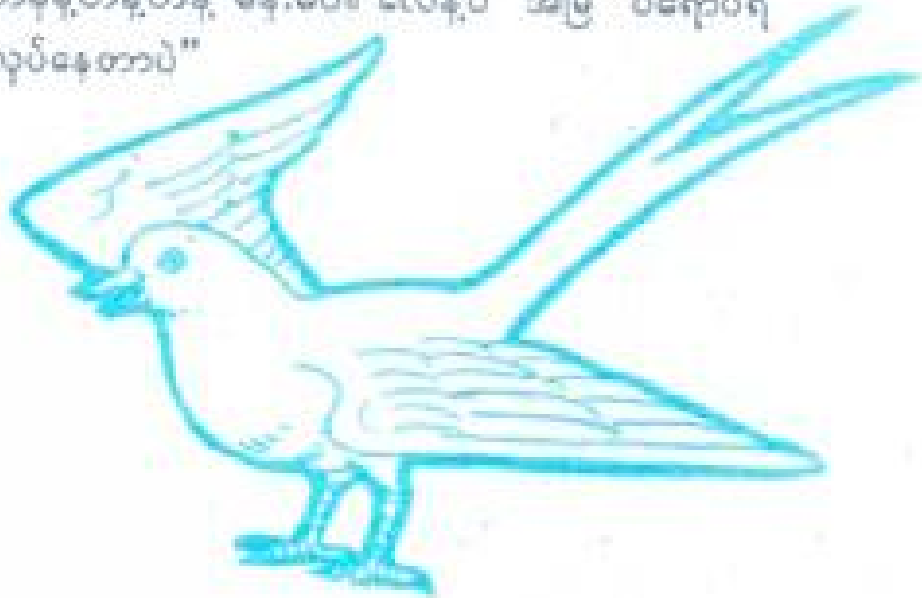
၄။ “အဲ... ခင်ဗျားစာမူ ထားခဲ့ပါလား။
စာမူက နည်းနည်းလေး ထူးခြားနေလို့ပါ
နောင်တော့ သုံးဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။”

စာမျက်နှာ ၆၁
နှလုံးသားထဲက အကုသိုလ်

၅။ "တို့အထဲမှာ ဘယ်သူအကုသိုလ်အကြီးဆုံးဖြစ်မလဲ။
သမီးကို ငါ့ကို ရောင်းခဲ့တဲ့ မင်းတို့ အဖေလား။
ဝယ်ယူခဲ့တဲ့ ငါလား။ သူ့ကိုယ်ကို ရောင်းခဲ့တဲ့
မင်းအစ်မ မာတာလား။"

စာမျက်နှာ ၈၃
အပျိုပင်သားလေး

၆။ "သူ့ချစ်သူ ကျွန်ုပ်မလေးကိုလည်း စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့
စပြူးလာသည်။ သူက ကောင်းလည်းမပြောဘူး။ ဖျံတံ
တံနန့်တန့်တန့် မိန်းမပဲ။ လေနဲ့ပဲ အမြဲ ပရောပရီ
လုပ်နေတာပဲ"



စာမျက်နှာ ၂၁၁

တစ်လီစုန်းတဲက ပိတ်င့

၇။ ကျွန်တော့်ရင်သည် လှုပ်ရှားစိတ်ကြောင့် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။ ဖုန်းဖြင့် ဆက်ဆံစဉ်က ရှိခဲ့သော နားလည်မှုမျိုး လူချင်းတွေ့ကြသည့် ယခုအခါ၌ ရှိနိုင်ကြပါဦးမလား။

စာမျက်နှာ ၁၂၁

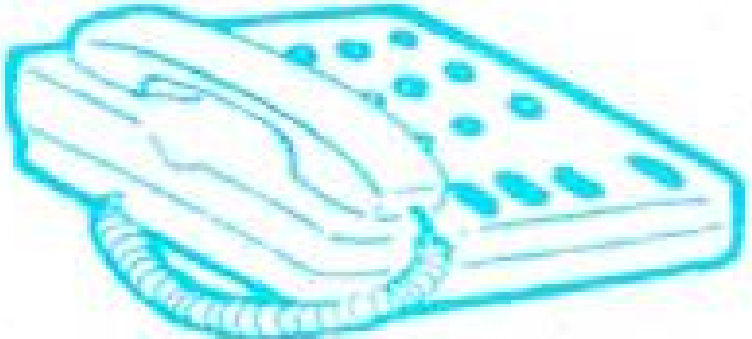
ခြင်္သေ့

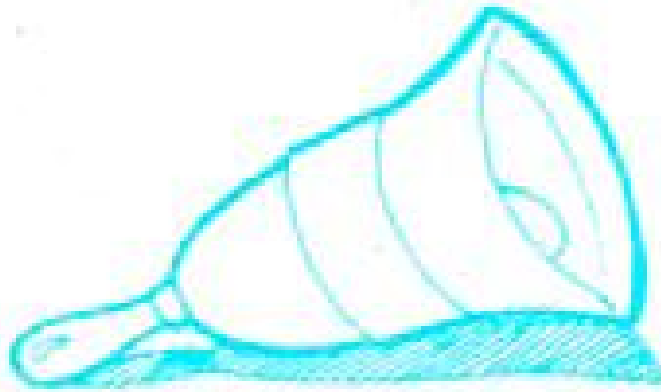
၈။ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်သည် ညဘက်တွင် ကျွန်တော့် အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်အနီးတွင် လဲလျောင်း နေတတ်သည်။

စာမျက်နှာ ၁၃၅

ပုဂံ

၉။ “တစ်ခါတုန်းက ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းက သင်္ချိုင်းတစ်ခု နားမှာ ခွေးတစ်အုပ်က သူ့နောက် လိုက်ခဲ့ဘူးသတဲ့”





စာမျက်နှာ ၁၄၅

လှေပေါ်အောက်ကျစဉ် လက်ကလေး

၁၀။ “လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် နေဒဏ်ထိထားသဖြင့် နီရဲသော သူ့မျက်နှာကလေးသည် ပေါက်ကွဲသွားတော့မည့်အလား ထင်မှတ်ရသည်။ မျက်နှုံးအစုံတွင် နှင်းများ ပေကျဲပြီး ဖြူဆွတ်လျက်”

“မှောက်ကျပြန်ပြီလား ဆာဘုရင်ကင်”

စာမျက်နှာ ၁၆၃

မဲပင်လေးပေးခဲ့သည့် ဘင်္ဂန်းစာ

၁၁။ ကရုဏာစိတ်နဲ့ လောကဓံရဲ့ အထူးအထောင်းဒဏ်ခံ နိုင်ရမယ့်အချက်ဘဲ၊ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှလို့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မတုံ့ပြန် မတိုက်ခိုက်နဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်ထူထပ်ပါ။

စာမျက်နှာ ၁၇၃

၁၅၅

၁၂။ “သူက အားလုံးကို သိထားခဲ့တာပဲ” ဟု ကုတ်အင်္ကျီ
ကော်လံကို ဆွဲဆောင်ရင်း နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။”

စာမျက်နှာ ၁၉၃

၁၅၆

၁၃။ ဂျိုးနှင့်ဂျူလီယာတို့၏ ဘဝသည် လူ့လောကတွင်
ကြာကြာမနေအပ်သည့် ဘဝများ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

စာမျက်နှာ ၂၀၃

၁၅၇

၁၄။ ဂိုးတဝါးလရောင်ကင်းနေသည့် ဆောင်းချမ်းညတွင်
လူရိပ်သဏ္ဍာန် မည်းမည်းတစ်ခုသည် ခေါက်တာ
ရာကျက်၏ အိမ်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ရွေ့လျား၍ လာနေ
သည်။





စာမျက်နှာ ၂၂၁

ကိုမိုးသီ

၁၅။ မဲတစ်ချပ်ကို ကိုယ်တိုင်မကြည့်ရသေးခင် ဘာနဲ့တွဲ၊
ဘာကိုပစ်ဟု အပြောခံရတာလောက် ဒေါသဖြစ်စရာ
ကောင်းတာ မရှိတော့ချေ။

စာမျက်နှာ ၂၃၅

အလှမ်းတစ်ပြင်နှင့် မန်းနှင်းသီ

၁၆။ အပေါ်ယံအပြင်အရ ခွဲနိမ်မှုကို ခံစားချင် ခံစားရ
မည်ဖြစ်သော်လည်း အတွင်းသန္တာန်အရ ချစ်ခင်
မြတ်နိုးစရာကောင်းလှသည့် မိန်းမသားတစ်ယောက်
၏ ရုပ်တည်မှုသည် ဂုဏ်ယူအားကျစရာပင်။

လင်းဝေမြိုင်

အကျွမ်းတမ်းခြင်း

ပန်ဆန်ဆီ

ငယ်ကမွေးမြူ

တစ်ဆောင်းကုန်၍ ပုရစ်နုတွေ ဖူးသစ်ဝေသည့် နွေဦးရောက် ပြီဆိုမှဖြင့် ယာတောများတစ်ခွင်တွင် စထရော်ဘယ်ရီတွေ ဝင်းမှည့် ရွှေရည်လူးကြရောမည်။ သည်အချိန်ရောက်ပြီဆိုလျှင် ယာခင်းများတွင် စထရော်ဘယ်ရီခူးသူတွေဖြင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်၍ နေကြတော့သည်။

ယာခင်းရှင်များမှာ ကိုယ့်ယာခင်းကို နိုင်အောင်ပင် မခူးဆွတ်နိုင် ကြသဖြင့် အပြင်လက်ခစား ခူးသူတွေက ဝင်ရောက်၍ ခူးပေးကြရ သည်။ စထရော်ဘယ်ရီလှိုင်လှိုင်သီးသည့်နှစ်များတွင် ယာခင်းတစ်ခင်း လျှင် ခူးသူ လူသုံးဆယ့်ငါးယောက်မှ လေးဆယ်လောက်အထိ ရှိတတ် သည်။ စထရော်ဘယ်ရီအငှားလိုက် ခူးသူအချို့ဆိုလျှင် အိမ်ရှိရှိသမျှ ကလေးလူကြီးပါမကျန် မိသားစု တစ်ပြုတစ်မကြီးကို တစ်ပါတည်း ခေါ်လာကြကာ ယာခင်းတစ်ခင်းပြီးတစ်ခင်း ပြောင်း၍ ခူးတတ်ကြ သည်။ ညဆိုလျှင် တွေ့ရာနေရာ၌ ဖြစ်သလို အတုံးအရုံး လှဲအိပ်

J

လင်းဝေမြိုင်

တတ်ကြသည်။ စထရော်ဘယ်ရီရာသီကား မကြာညောင်းလှသဖြင့် ခူးသူများအဖို့ ရသမျှအချိန်ကို လုကာ နေထွက်မှ နေဝင်အထိ အပြေးအလွှား ခူးဆွတ်ကြရသည်။

စထရော်ဘယ်ရီခူးရသည်မှာ ပျော်စရာလည်း ကောင်းလှသည်။ ခူးကြသူများမှာ များသောအားဖြင့် မိန်းကလေးများဖြစ်သဖြင့် သူတို့ကို နောက်ပြောင် စရသည်မှာ ပျော်စရာ။ အချို့ မိန်းကလေးများမှာ စထရော်ဘယ်ရီသီးကို မမိတမီ လက်လှမ်း၍ ခူးဆွတ်တတ်ကြလေရာ ခါးသားကလေးများမဆိုစလောက် လှစ်ခနဲ ပေါ်လိုက်ပြီဆိုလျှင် မြင်တွေ့သူက လုပ်လိုက်ပြန်ပြီဟော့ဟုဆိုကာ အော်သံပေး၍ ရယ်မောတတ်ကြသည်။ တစ်ယောက်က အချက်ပေး၍ အောက်လိုက်လျှင် ယာခင်းထဲမှ ရှိရှိသမျှ ကျန်လူများကလည်း ဝိုင်း၍ ရယ်မောနောက်ပြောင်တတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ယာခင်းတစ်ခင်းလုံး ဆူညံ ပွက်လောရိုက်၍ သွားတတ်ကြသည်။ အင်္ကျီပေါ်မိသဖြင့် တစ်ယောက် အရယ်ခံရပြီဆိုလျှင် ကျန်မိန်းကလေးများကလည်း စိတ်မလုံမလဲဖြစ်ကာ ကိုယ့်အင်္ကျီဂါဝန်စကလေးများကို ဖုံးဖိပြီး ရောယောင်၍ ရယ်တတ်ကြသည်။ အရယ်ခံရပြီး အနောက်ပြောင်ခံရသူ မိန်းကလေးမှာ မျက်နှာကြီးချက်ချင်းနီကာ ရှက်ရှက်နှင့် ခြင်းတောင်းကို ကောက်ပြီး တဲဆီသို့ ပြေးရတော့သည်။ သူ့အရှက်ပြေ၍ ယာခင်းထဲသို့ ပြန်လာပြီဆိုလျှင် အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်က အရယ်ခံနေရပြီ ဖြစ်သည်။

အင်္ကျီအောက်စလွတ်၍ အမြဲရယ်မောနောက်ပြောင်ခံကြရသည့် မိန်းကလေးများထဲတွင် ဖန်နီဖော်တ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးက ထိပ်ဆုံးက ဖြစ်သည်။ ဖန်နီသည် သည်းခံသဘောကောင်းသူဖြစ်သဖြင့် သူ့ဆိုလျှင် လူတိုင်းက ခင်မင်ကြသည်။

ငယ်ကမ္ဘေးမြေ

စထရော်ဘယ်ရီရာသီတွင် အခြားပျော်စရာ ကောင်းလှသည့် အလေ့အထတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ စထရော်ဘယ်ရီသီး ရိုက်တမ်းကစားသည့် အလေ့ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး အင်္ကျီများထဲတွင် စထရော်ဘယ်ရီသီးမှည့်ကို မသိအောင် ထည့်၍ လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်သည့် အလေ့ဖြစ်သည်။ စထရော်ဘယ်ရီသီးကို သဲသဲမဲမဲ ခူးနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား တွေ့ပြီဆိုလျှင် သူ့နောက်မှ မသိအောင် ကပ်သွားပြီး အင်္ကျီကျောထဲသို့ အရည်ရွှမ်းသည့် စထရော်ဘယ်ရီသီးမှည့်မှည့်တစ်လုံးကို ဆွတ်ကာ အသာပစ်ထည့်တတ်ကြသည်။ စထရော်ဘယ်ရီသီးများမှာ အများအားဖြင့် အင်္ကျီခါးအလယ်ပိုင်းလောက်တွင် ဖုထစ်ပြီး တင်းခံနေတတ်ကြရာ လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်လျှင် အသီးမှာ ကြေမွသွားပြီး အင်္ကျီတစ်ထည်လုံး ချက်ချင်းနီကာ ရစရာမရှိအောင် စွန်းထင်းပေကျံ၍ သွားတော့သည်။ ပြီးတော့ စထရော်ဘယ်ရီအစေးကြောင့် အနေရခက်လှသည်။ စထရော်ဘယ်ရီသီး အရိုက်ခံရပြီဆိုလျှင် အရိုက်ခံရသူအဖို့ ဆတ်ဆတ်ခါ နာလှသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စထရော်ဘယ်ရီသီး လာခူးပြီ ဆိုလျှင် မိန်းကလေးများမှာ ဘယ်သောအခါမျှ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်၍ မလာတတ်ကြ။ ခပ်ဟောင်းဟောင်း အင်္ကျီများကိုသာ ဝတ်လာတတ်ကြသည်။ အင်္ကျီကို စထရော်ဘယ်ရီသီးစွန်းသည်က ပြဿနာမဟုတ်။ အကြောင်းမဟုတ်။ လူအရယ်ခံရသည့်အဖြစ်က ဆိုးလှသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက် စထရော်ဘယ်ရီသီး အရိုက်ခံရပြီ ဆိုလျှင် ယာခင်းထဲရှိ လူအားလုံးမှာ တစ်ခဏလောက် အခူးရပ်ပြီး ဝိုင်းရယ်လေ့ရှိကြသည့်အဖြစ်က အဆိုးဆုံး။

ဖန်နီကမူ အခြားမိန်းကလေးများထက် ပိုပြီး စထရော်ဘယ်ရီ

ရိုက်တမ်း ခံရလေ့ရှိသည်။ ဖန်နီသည် အရယ်ခံရလျှင်လည်း ဘယ်တော့မျှ စိတ်ဆိုးဟန်မပြ။ ဒေါသမဖြစ်တတ်။ ရှက်ရမ်း မရမ်းတတ်။ သဘောဖြူ။ အူစင်းသဖြင့် သူ့ဆိုလျှင် ယောက်ျားလေးတွေက ခင်မင်ကြစမြဲ။ ပြီးတော့ သူ့ရုပ်ကလေးကလည်း သနားကမားနှင့် ချစ်ချင်စရာ။

တစ်နေ့တွင်မူ ကျွန်တော်လည်း စထရော်ဘယ်ရီ အတော်သီးသည့် ယာခင်းတစ်ခုထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူတကာထက် ပိုရအောင် ယာခင်းတစ်ခုလုံးကို မောင်ပိုင်စီးမည်ဟူသောအကြံနှင့်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယာခင်းက နှစ်ဧက၊ သုံးဧကသာမျှ ကျယ်၍ ခူးသူ သိပ်မလာကြ။ ထိုအကြံနှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် အခြားသူတွေ မရောက်ခင် ထိုယာခင်းကလေးထဲသို့ ခပ်စောစော ချီတက်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ထက် ဦးသူ၊ ဝီရိယကြီးသူ၊ အကြံကြီးသူတစ်ယောက်က ယာခင်းထဲတွင် ရောက်နှင့်နေသည်။ သူကား အခြားသူမဟုတ် ဖန်နီ။

ယာခင်းထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်လာသောအခါ စထရော်ဘယ်ရီတန်းနှစ်ကန့် သုံးကန့်လောက်ပင် သူ့မှာ ခူးပြီး နေချေပြီ။ သူလည်း ခေသူ မဟုတ်။ ကျွန်တော့်လိုပင် တစ်ခင်းလုံးကို တစ်ယောက်တည်း အပြတ်ကျုံး၍ ခူးသွားမည်ဟူသော အကြံနှင့် ရောက်နှင့်နေခြင်းဖြစ်မည်။ ခူးသူ မလာလေ ကောင်းလေဟူသော သဘောပင်။

“ဟေး ဖန်နီ၊ နင် မစ္စတာဂန်ဘီရဲ့ ဒီယာခင်းထဲကို ဘာစိတ်ကူးနဲ့ လာခူးနေတာလဲ” ကျွန်တော်က စလိုက်ရာ သူကလည်း -

“ငါလည်း နင့်လိုပဲပေါ့” ဟု ပြန်ပက်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း စထရော်ဘယ်ရီသီး မှည့်မှည့်တစ်လုံးကို ဖုန်သုတ်ပြီး ဝါး၍ နေလိုက်

ငယ်ကမ္ပွေမြ

သေးသည်။

ဖန်နီနှင့် ကျွန်တော်သည် ယာခင်းထဲတွင် ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး စထရော်ဘယ်ရီသီးများကို အတူတူ ခူးဖြစ်ကြသည်။ သူ စထရော်ဘယ်ရီသီး ခူးသည်က မြန်လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း၊ ကျွန်တော့်မှာ သူ့ကိုပြိုင်၍ ခူးသော်လည်း သူ့ကို မမီ၊ ဘယ်လိုမျှ မနိုင်။

မွန်းတည့်ခါနီးပြီဆိုလျှင် နေက ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင်ပြင်းလာသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး တိမ်စတိမ်မျှဆို၍ မြူမျှပင် မရှိဘဲ ကြည်စင်နေသည်။ နေပူပြင်းလာသည်နှင့်အမျှ စထရော်ဘယ်ရီသီးတွေက ခူးနေရင်းမှာပင် ဝင်းမှည့်လိုက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ တက်သုတ်ရိုက်၍ ခူးကြရတော့သည်။ ဖန်နီမှာ တစ်ခဏလေးနှင့်ပင် ခြင်းတောင်း ၁၀တောင်း ပြည့်သွားသည်။ သူ့ပုံမှာ ယာခင်းတစ်ခင်းလုံး တက်တက်ပြောင်အောင်ပင် တစ်ယောက်တည်းနှင့် နေကုန် နေခမ်း ခူးတော့မည့်ပုံပင်။ ဖန်နီသည် လက်မ လက်ညှိုးနှင့်လက်ခလယ်ကလေး သုံးချောင်းဖြင့် စထရော်ဘယ်ရီသီးများကို ဇယ်ဆက်သလိုပင် ခူးဆွတ်နေတော့သည်။ သူ ခူးလျှင် ညှာတံမပါဘဲ အသီးချည်းသက်သက် ရအော်ခူးတတ်သည်။ အခြားသူတွေ ခူးသလို အသီးလည်း ဘယ်တော့မျှ ကြေမွ၍ မသွားပေ။

ဖန်နီကို ယနေ့ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မှ ဖိနပ်ခြေအိတ် မပါမှန်း ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိတော့သည်။ ယခင်နေ့တွေ အခြားယာခင်းတွေမှာတုန်းက သူ့မှာ ဖိနပ်ခြေအိတ်ပါမပါကို ကျွန်တော် သတိမထားမိခဲ့။ နေပူချိန်တွင် သူ့မှာ ဖိနပ်ခြေအိတ်ဝတ်မထားလျှင် အတော်ပူလှသည်။ သူ့ခြေအစုံမှာ နေဒဏ်ကြောင့် ညိုမှောင်၍နေသည်။ ဖန်နီသည် သူ့ခြေအစုံအား ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်

နေသည်ကို သတိပြုမိပုံရသည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးမြဲမြဲ လုပ်ပြသည်။ သူ့ခြေထောက်ကလေးတွေ လှကြောင်း ကျွန်တော်ပြောပြလိုက် ချင်မိသည်။ သို့သော် သူ့ကိုကျွန်တော် သွား၍ မပြောရဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ပါးစပ်ထဲတွင် အာစေးထည့်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။

နေက ညနေစောင်းမှပင် နေ့ခင်းနေထက် ပို၍ ပူလာသလား မှတ်ရသည်။ အတော်ကြာမှပင် လေနနွဲ့အေးက မွေးမြတိုက်ခတ်လာ သည်။

ရုတ်တရက်မှာပင် ကျွန်တော်သည် ဖန်နီနောက်တွင် မသိအောင် သွားရပ်ကာ ဝင်းမှည့်သည့် စထရော်ဘယ်ရီသီးတစ်လုံးကို အင်္ကျီကုပ်ပိုး ပေါက်မှ အသာထည့်လိုက်သည်။ ပထမတော့ ဖန်နီသည် ရုတ်တရက် မှင်တက်မိကာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူထင်ထားသည်က ကျွန်တော် သည် သူနှင့် အတော်ဝေးဝေး ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာတွင် စထရော်ဘယ်ရီသီးခူးနေသည်ဟု စိတ်မှာ ထင်မှတ်ထားခဲ့ပုံရသည်။ သူ့အင်္ကျီထဲသို့ စထရော်ဘယ်ရီသီး ပစ်ထည့်ခံရသည်ဟု မထင်ဘဲ ပိုးကောင်တစ်ကောင် ပြုတ်ကျသည်ဟု အောက်မေ့ပုံရသည်။ သူ့ နောက်တွင် ကျွန်တော်ရောက်နေသည်ကို ရုတ်တရက်သူ မြင် လိုက်ရသောအခါ လန့်ဖျပ်သွားကာ ထခုန်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ နောက်မှ ချက်ချင်း ရယ်ပြုံးပြသည်။

သူ့အင်္ကျီထဲသို့ စထရော်ဘယ်ရီသီး ရောက်သွားမှန်း အသေအချာ သိလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် စထရော်ဘယ်ရီသီး ရှိသည့်နေရာ ကို လက်ဝါးဖြင့် တအား ဖျန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် အထင်က ဖန်နီသည် အခါတိုင်းလိုပင် ရယ်မောပျော်ရွှင်သွားပြီး စထရော်ဘယ်ရီသီးကို အင်္ကျီအတွင်းမှ ထုတ်လွှင့်ပစ်လိုက်မည်ဟု

အောက်မေ့ခဲ့မိသည်။ သို့သော် ယခု ကျွန်တော့်အထင် ပါစင်အောင် လွဲသွားသည်။ ကျွန်တော့်လုပ်ပေါက်ကြောင့် သူ့ခမျာ မရယ်နိုင် မမောနိုင်ဘဲ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်အသာဖိကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ထိုင် ကျသွားသည်။ ကျွန်တော်မှားသွားပြီဟု သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူက မျက်လုံးအရွဲသားနှင့် ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်စ တွေ ရစ်ဝဲနေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖန်နီအနီး တွင် ဒူးထောက်၍ အသာထိုင်လိုက်သည်။

“ဖန်နီ နင်ဘယ်လို ဖြစ်သွားလဲဟင်၊ ငါလုပ်လိုက်လို့ သိပ် နာသွားလား၊ ငါ တမင်သက်သက် ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ တကယ်ပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြာပြာသလဲတောင်း ပန်စကားဆိုမိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ နင် ငါ့ကို နာအောင် တမင်လုပ်တာ မဟုတ် ဘူးဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ရင်ဘတ်နာသွားလို့ပါ။ နောင် အဲသလို နေရာကို မရိုက်ရဘူးနော် သိလား”

ဖန်နီသည် ပြောဆိုနေရင်းမှပင် မျက်ရည်များ ပိုးပိုး ပေါက် ပေါက် ကျလာသည်။

“ငါ နင့်ကို နောင်ဘယ်တော့မှ စထရော်ဘယ်ရီရိုက်ပြီးမနောက် တော့ပါဘူးဟာ။ ကတိပေးပါတယ်”

“အင်း ...နည်းနည်းတော့ သက်သာသွားပါပြီ” ဟု ဖန်နီကပြော ရင်း ကျွန်တော့်ကို မချီတင်ကဲ ပြုံးပြရာသည်။

ဖန်နီသည် သူ့ခေါင်းကလေးကို ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်သို့ နွဲ့မှီ လာသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဆွဲထူပွေ့ယူလိုက်မိသည်။ ဖန်နီသည်

မျက်ရည်ကို သုတ်ရင်း “အခု သက်သာသွားပါပြီ။ ခဏကြာရင် ပျောက်သွားမှာပါ” ဟု ပြောပြန်သည်။

ဖန်နီသည် သူ့ခေါင်းကို ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်မှ ဆတ်ခနဲ ခွာကာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ရှုန်းမြသော သူ့ မျက်ဝန်း အစုံမှာ နေထွက်ခါနီးတွင် တွေ့ရသည့် ကောင်းကင်အပြာ လို ပြာလဲ့ကြည်စင်ပြီး လှရက်နိုင်လွန်းလှသည်။

“ကိုယ့်တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ခန္ဓာတည်သရွေ့ မင်းကို ဘယ် တော့မှ စထရော်ဘယ်ရီရိုက်တမ်း မကစားတော့ပါဘူးကွာ”

ကျွန်တော်က တောင်းပန်စကား ဆိုမိသည်။

ဖန်နီသည် သူ့အပေါ်အင်္ကျီကို ခါးအထိ ကြယ်စေ့များ ဖြုတ် ချလိုက်သည်။ စထရော်ဘယ်ရီသီးမှည့်ကား သူ့အတွင်းခံအင်္ကျီ အကြားထဲတွင် ကြေမွနေချေပြီ။ စထရော်ဘယ်ရီသီး အစွန်းအကွက် ကြီးက ဖွေးဖွေးဖြူဆွတ်နေသော သူ့အောက်ခံအင်္ကျီတွင် နီရဲပေကျံ၍ နေသည်။

“အောက်ခံအင်္ကျီကိုပါ ဖြုတ်ချလိုက်ဦးမှ ဖြစ်မှာ၊ မဟုတ်ရင် စထရော်ဘယ်ရီသီးက ထုတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါလုပ်ပေးမယ်လေ၊ နင့်လက်တွေ ပေကုန်မှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။

ဖန်နီသည် ပြောပြောဆို သူ့အောက်ခံအင်္ကျီကို သူ့ဘာသာသူ ဖြေချလိုက်ကာ စထရော်ဘယ်ရီသီးကို ထုတ်ယူသည်။ ဖြူနုသော သူ့ရင်မှာ စထရော်ဘယ်ရီတွေ စွန်း၍နေလျက်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို တင်းတင်းဆွဲပွေ့လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို အချိန်တော်ကြာမျှ မွှေးမြလိုက်မိသည်။ စထရော်ဘယ်ရီ အကြေစ

ငယ်ကမ္ပွေးမြ

တွေက ကျွန်တော်တို့နဲ့ဘေးသို့ ကျလာသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သောအခါ နေဝင်စပြုချေပြီ။ ရာသီကလည်း အေးလာသည်။ ဖန်နီနှင့် ကျွန်တော်သည် စထရော်ဘယ်ရီတောင်းများကို သယ်ကာ ယာတဲအိမ်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ယာခင်းရှင် မစ္စတာဂန်ဘီက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား ကျသင့်သည့် ခူးခများကို ရှင်းပေးသည်။

စထရော်ဘယ်ရီတောင်းများကို ကျီထဲသို့ သွားပို့ပြီး ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ခြံဝင်းတံခါးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ စကားတစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ မဆိုနိုင်ကြ။ ဖန်နီက သူ့မှာ ချစ်ရမည့်သူ မရှိသေးဟုတစ်ခါတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဖူးသည်။ အကယ်၍ များ ကျွန်တော် သူ့ချစ်သူဖြစ်ရလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်လေမလဲ။ အတွေးတစ်စက ရင်ထဲသို့ ပုန်းခိုဝင်လာသည်။

ဖန်နီက ခေါင်းကလေးတစ်ချက် ငဲ့ကာ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ကျောခိုင်း၍ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်လမ်းကို ဆက်လျှောက်ခဲ့ရသည်။ လမ်းချင်းက ဖီလာ။

စထရော်ဘယ်ရီရာသီက ကုန်ဆုံးခဲ့ပါပြီ။ ။

[အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး Erskine Caldwell ၏ The Strawberry Season ကို ပြန်ဆိုသည်။]

၁၀

လင်းဝေမြိုင်

The Strawberry Season

Early in the spring when the strawberries began to ripen, everybody went from place to place helping the farmers gather them. If it had been a good season for the berries and if there were many berries to pick, there would sometimes be as many as thirty-five or forty people in one field. Some men brought their families along, going from one farm to the next as fast as the berries could be gathered. They slept in barns or any place they could find. And, because the season was so short, everybody had to work from sunrise to sunset.

We used to have the best times picking strawberries. There were always a lot of girls there and it was great fun teasing them. If one of them stooped over a

little too far and showed the least bit of herself, whoever saw her first shouted as loudly as he could, The rest of us would take up the yell and pass it all over the field. The other girls would giggle among themselves and pull their skirts down. The girl who had caused the shouting would blush and hurry away to the packing shed with a tray of baskets. By the time she returned some other girl had stooped over too far and everybody was laughing at her.

There was a girl named Fanny Forbes who was always showing some of herself by stopping over too far. Everybody liked Fanny.

Another thing we had a lot of fun out of was what we called "Strawberry-slapping." One of us would slip up behind a girl while she was stopping over filling her baskets and drop a big juicy ripe strawberry down her dress. It usually stopped midway of her back and there we slapped it good and hard. The mashed strawberry made a mess. The red juice oozed through the cloth and made a big round stain. If the berry was against the skin it was even worse. Very few girls minded that though. Everybody wore his old clothes in the fields and it did not matter about the stain. The worst part was being laughed at. Everybody stopped picking berries to laugh. When that was over, everybody went back to work and forgot it until somebody

else got strawberry- slapped. We had a lot of fun picking strawberry.

Fanny Forbes got more strawberry- slappings than any other girl. All the boys men liked her and she never became angry. Fanny was good- looking, too.

One day I went to a field wherr I knew the strawberry crop was good. It was a small field of only two or three acres and few people ever bothered to go there. I decide to go before somebody else did.

When I reached the field, Fanny was finishing the first two rows. She had thought of having the whole field to herself, just as I had thought of doing. We did not mind the other being there as long as no else came.

"Hello, Fanny," I said. "What made you think of coming over here to Mr. Gunby's place today?"

"The same thing that made you think of its, I guess." she answered, blowing the sand of a handful of berries and putting them into her mouth.

We started off side by side. Fanny was a fast picker and it was all I could do to keep up with her.

About an hour before noon the sun came out hot and the sky became ccludless. The berries were ripening almost as fast as we could gather them. Fanny filled a dozen boxes from her next row. She could pick all day and never have a single piece of nine among her

berries. She used only the thumb and the next two fingers, making a kind of triangle that grasped the berry close to the stem and lifted it off. She never mashed a berry like some people were forever doing.

I had never before noticed it in any other field, but today Fanny was barelegged. In the afternoon it was much cooler without stockings, of course, and it was the best way to keep from wearing them out in the knees. She saw me looking at her bare legs and smiled just a little. I wanted to tell her how nice-looking they were but I did not dare to.

The midafternoon was even hotter than it had been at twelve o'clock. The slight breeze we had felt in the morning was gone and the sun hung over us like a burning glass. Fanny's legs were burned brown.

Before I knew what I was doing I stole up behind Fanny and dropped a great big juicy berry down the open neck of her dress. It frightened her at first. Believing that I was several rows away she thought it was a bug or insect of some kind that had fallen down the opening of her dress. When she jumped up and saw me standing behind her however she laughed and reached down into the bosom of her waist for the berry. I was certain I saw it under her dress. Before she could reach it with her hand I slapped it as hard as I could. I thought surely she would laugh as she had always done

when somebody strawberry- slapped her, but this time she did not laugh. She sat down quickly, hugging herself tightly. I then realized something was wrong. She looked up at me and there were tears in her eyes. I fell on my knees beside her. I had slapped her breasts.

"What's the matter, Fanny?" I begged. "Did I hurt you? I didn't mean to. Honest, I didn't mean to."

"I know you didn't mean to," she said, the tears, falling on her lap, "but it did hurt. You mustn't hit me there."

"I'll never do it again, Fanny. I promise I won't."

"It's all right now," she smiled painfully. "It still hurts a little though."

Her head fell on my shoulder. I put my arms around her. She wiped the tears from her eyes.

"It's all right now," she repeated. "It will stop hurting soon."

She lifted her head and smiled at me. Her large round blue eyes were the shade of the sky when the sun has begun to rise.

"I'll never strawberry- slap you again as long as I live, Fanny," I pleaded, hoping she would forgive me.

Fanny unbuttoned the dress down to her waist. The berry was mashed beneath her underclothes. The scarlet stain looked like a morning- glory against the white cloth.

"I'll have to unfasten this too, to get berry out," she said.

"Let me get it,' I urged. "You don't want the juice all over your fingers."

She unfastened the undergarment. The berry lay crushed between her breasts. They were milk-white and the center of each was stained like a mashed strawberry. Hardly knowing what I was doing I hugged her tightly in my arms and kissed her lips for a long time. The crushed strawberry fell to the ground beside us.

When we got up, the sun was setting and the earth was becoming cool. We found our boxes and baskets of berries and walked across the fields to the barn. When we got there, Mr. Gunby counted them and paid us the money we had earned.

We went through the barnyard to the front of the house and stood at the gate looking at each other for several minutes. Neither of us said anything. Fanny had once said she had never had a sweetheart. I wish she had been mine.

Fanny turned and went down the road in one direction and I went up the road in another. It was the end of the strawberry season.



လေလည်း အတူ ကြွေလည်း အတူ

တောအုပ်သည် ကျယ်ဝန်းပြီး အရွက်တဖားဖား ဝေနေသည့် သစ်ပင်မျိုးစုံတို့ဖြင့် ပိန်းပိတ်၍ နေသည်။ အခါတိုင်း သည်အချိန် ဆိုလျှင် ရာသီဥတုက အေးစက်၍နေပြီး နှင်းများကျနေပြီ။ သို့သော် လည်း ယခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင်မူ ရာသီဥတု နွေးပူသဖြင့် နွေရာသီအလား ထင်မှားစရာ။ သစ်ရွက်အချို့သည် အဝါ၊ အချို့မှာ အနီ၊ အချို့ကား ရွှေတစ်ဝက် မြတစ်ဝက် သစ်ရွက်တွေ။ သစ်ရွက် များမှာ မိုးကြောင့်လည်းကြွေ၊ လေကြောင့်လည်း ကြွေ၊ နေမှာလည်း ကြွေ၊ ညမှာလည်း ကြွေ။ မြေပြင်တစ်ခုလုံး ကော်ဇောထူထူခင်းထား သည့်အလားပင်။ သစ်ရွက်များမှာ ညှိုးခြောက်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း မွှေးရနံ့တို့က သင်းမြဆဲ။ နေက အကိုင်းအခက်များပေါ်မှ တစ်ဆင့် သစ်ရွက်များပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။ ဆောင်းဦးရာသီ၏ မုန်တိုင်း

များအတွင်းတွင် မသေမပျောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော တီကောင်နှင့် ယင်ကောင်များသည် သစ်ရွက်ကြွေများအပေါ်တွင် တရွေ့ရွေ့တွား သွားနေကြသည်။ သစ်ရွက်ကြွေများ၏ အောက်ရှိ နေရာလွတ်များ သည် ပုရစ်များ၊ လယ်ကြွက်များနှင့် မြေကြီးထဲသို့ ဝင်ပုန်းအောင်းသည့် အခြားသတ္တဝါများအတွက် ပုန်းခိုစရာနေရာ ဖြစ်၍နေတော့သည်။

အရွက်အားလုံး ကြွေသွားသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ထိပ်ဖျား တွင် ‘အိုးလ်’ နှင့် ‘ထရူဖာ’ အမည်ရှိ သစ်ရွက်နှစ်ရွက် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း ကို ခိုတွဲ၍ ကျန်ရှိနေကြသည်။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ဆိုသည်ကို မူ မသိရ။ မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ်နှင့် အအေးဒဏ်များကြားထဲက သစ် ရွက်နှစ်ရွက်သည် မကြွေမလွင့် ကျန်နေကြဆဲ။ အဘယ်ကြောင့်သစ် ရွက်တစ်ရွက်က ကြွေပြီး အခြားသစ်ရွက်တစ်ရွက်က မကြွေသနည်း ဆိုသည်ကိုလည်း မည်သူမျှ မသိနိုင်။ သို့သော်လည်း အိုးလ်နှင့် ထရူဖာတို့ကမူ သူတို့ မကြွေသည်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကြီးမား ခိုင်မြဲသည့်အချစ်ကြောင့်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ အိုးလ်သည် ထရူဖာ ထက် အရွယ်အနည်းငယ်ကြီးပြီး အသက်လည်း ရက်အနည်းငယ်ပို၍ ကြီးသည်။ ထရူဖာက အိုးလ်ထက်ပို၍လှပြီး ပို၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။ လေတိုက်ချိန်၊ မိုးရွာချိန်နှင့် မိုးသီးများ ကြွေကျချိန်များတွင် သစ်ရွက် တစ်ရွက်သည် အခြားသစ်ရွက်တစ်ရွက်အတွက် ပသိုမျှ မတတ်နိုင်။ ဘာမျှ လုပ်မပေးနိုင်။ သို့သော်လည်း အိုးလ်သည် ထရူဖာကို အခွင့်ကြံ တိုင်း အားပေးလေ့ရှိသည်။ မိုးသက်မုန်တိုင်းများ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် တိုက်ခတ်ချိန်၊ မိုးထစ်ချုန်းချိန်၊ လျှပ်စီးများ လင်းလက်ချိန်များနှင့် လေပြင်းက သစ်ရွက်များကိုသာမက သစ်ကိုင်းများကိုပါ တိုက်ခတ် ဖြိုလှဲချိန်များတွင် အိုးလ်သည် ထရူဖာအား “ခိုထား၊ တွယ်ထား

ဝေလည်းအတူ ကြွေလည်းအတူ

ထရူဖာ၊ အားကုန်ခိုထား”ဟု အားပေးတတ်စမြဲ။

အေးစက်ပြီး လေထန်ပြင်းသော ညများနှင့်ကြုံလျှင် “ကျွန်မ အချိန်ရောက်ပြီအိုးလ်၊ ရှင်ခိုထား”ဟု ထရူဖာက မြည်တမ်းတတ်သည်။

“မဟုတ်တာ၊ မင်းမရှိရင် ငါ့ဘဝလည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းကြွေရင် ငါလည်းအတူတူလိုက်ကြွေမှာပဲ....”ဟု အိုးလ် ကလည်း ပြန်ပြောတတ်သည်။

“မဟုတ်ဘူးအိုးလ်၊ အဲသလို မလုပ်နဲ့။ သစ်ရွက်ဆိုတာ နေနိုင် သရွေ့နေရတယ်။ မကြွေရဘူး ...”

“ဒါကတော့ မင်း ငါနဲ့အတူနေမနေ ဆိုတဲ့အချက်အပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်။ နေ့ဘက်ဆိုရင် မင်းအလှကို ကြည့်ပြီး ငါရင်သပ် ရှုမောဖြစ်ရတယ်။ ညဘက်ဆိုရင် မင်းရဲ့ ရနံ့ကို ငါခံစားရတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှာ သစ်ရွက်တစ်ရွက်တည်း ကျန်နေခဲ့လို့ ဖြစ်မလား။ ငါ ဘယ်တော့မှ တစ်ရွက်တည်း ကျန်မနေနိုင်ဘူး”ဟု အိုးလ်က ပြောလိုက်သည်။

“ရှင့်စကားတွေဟာ နားထောင်လို့တော့ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် မဟုတ်သေးဘူး။ ကျွန်မ မလှတော့ဘူးဆိုတာကို ရှင်အသိပါ။ ကြည့်စမ်းပါဦး ကျွန်မကို။ ရှုံ့တွဲတွဲနဲ့လိမ်နေပြီမဟုတ်လား။ ကျွန်မမှာ တစ်ခုပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မ ရှင့်အပေါ်မှာထားတဲ့ ချစ်ခြင်းပါပဲ...” ထရူဖာက ဆိုသည်။

“ဒါတင် ဘယ်ကမှာလဲ။ တို့မှာရှိတဲ့ အင်အားအားလုံးအနက် အမြင့်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံးအင်အားဟာ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပဲလေ။ တို့နှစ်ယောက် ချစ်နေကြသရွေ့ ကာလပတ်လုံး ဘယ်

မိုး၊ ဘယ်လေ၊ ဘယ်မုန်တိုင်းတွေကမှ တို့နှစ်ယောက်ကို ကျေပြုန်း သွားအောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ငါမင်းကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်ထရူဖာ။ အဲဒါကတော့ ငါ မင်းကို အရင်ကထက် ပိုချစ်လာတယ်ဆိုတာပါပဲ...” ဟု အိုးလ်က ပြောသည်။

“ဘာလို့ ချစ်ရတာလဲ။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးက အဝါရောင် ဖြစ်နေပြီ”

“အစိမ်းရောင်က ပိုလှပြီး အဝါရောင်က မလှဘူးလို့ မင်းကို ဘယ်သူက ပြောလဲ...”

ဤစကားများကို ပြောနေရင်း ဤလများတစ်လျှောက် ကြုံတွေ့ ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို တွေးပြီး ထရူဖာ စိုးရိမ်ပူပန်လာမိ သည်။ လေပြင်းမုန်တိုင်းကျရောက် တိုက်ခတ်ခဲ့သဖြင့် အိုးလ်သည် သစ်ကိုင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျလုမတတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထရူဖာသည် တုန် ခါ၍ နေကာ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်၍ နေသည်။ အကိုင်းထက်မှ လွင့်စဉ် သွားမတတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အကိုင်းကို အားတင်း တွယ်ဖက်၍ ထား သည်။ အိုးလ် ကြွေပြုတ်ပြီး လေထဲတွင် လွင့်ပါးသွားသည်ကို မြင် တွေ့ရသောအခါ ထရူဖာသည် အိုးလ်ကို သစ်ရွက်ဘာသာစကားဖြင့် “အိုးလ်ပြန်ခဲ့၊ အိုးလ်၊ အိုးလ်” ဟု အော်ခေါ်ရှာသည်။

ထရူဖာ စကားမဆုံးခင်မှာပင် အိုးလ်သည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက် ကွယ်သွားကာ မြေကြီးပေါ်မှ အခြားသစ်ရွက်များနှင့်အတူရောနှော သွားတော့သည်။ ထရူဖာ တစ်ရွက်တည်းသာ သစ်ပင်ပေါ်တွင် ကျန် နေရစ်ခဲ့တော့သည်။

တစ်နေ့တာလုံး ထရူဖာသည် ပရိဒေဝသောကမီး တောက်လောင် နေခဲ့ရသည်။ မှောင်ပြီး အေးလာသောအခါ စူးရှချွန်မြသည့် မိုးပေါက်

ဝေလည်းအတူ ကြွေလည်းအတူ

များ ရွာစပြုလာသည်။ ထရူဖာသည် စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်ကာ သစ်ပင်တွင် သစ်ရွက်ဖြစ်ရသည့် ဘဝကို အပြစ်တင်မဆုံးဖြစ်၍ နေမိတော့သည်။ သစ်ပင်တွင် ကြီးမားသည့် အကိုင်းအခက်များနှင့် ပင်စည်နှင့်။ သစ်ရွက်တို့သည်သာ ကြွေရိုးထုံးစံရှိသော်လည်း ပင်စည် ဟူသည်ကား မကြွေ။ မားမားမတ်မတ်၊ ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့်ရပ်တည်နေခဲ့စမြဲ။ မြေသားထဲတွင် မြဲမြံခိုင်ခိုင် အမြစ်တွယ်နေစမြဲ။ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်၊ ရေဒဏ်တို့ ခံရလည်း ဘာမျှ မဖြစ်။ ထာဝရအသက်ရှင်တည်တံ့ ကောင်း တည်တံ့နေမည့် သစ်ပင်တစ်ပင်အတွက် ဘယ်အရာမှ အကြောင်းမဟုတ်။ သစ်ရွက်တို့သာ။ ထရူဖာအဖို့ ပင်စည်သည် ဖန် ဆင်းရှင်သခင်။ ပင်စည်သည် သစ်ရွက်များဖြင့် သူ့ကိုယ်ကို လပေါင်း အတော်ကြာ ဖုံးအုပ်နေခဲ့ပြီးနောက် သစ်ရွက်များကို ခါချပစ်တော့ သည်။ သစ်စေးရည်များဖြင့် သစ်ရွက်များကို အသက်အာဟာရဓာတ် ဖြည့်ပေးပြီးနောက် အငတ်ထား၍ သေခိုင်းတော့သည်။ ထရူဖာသည် သစ်ပင်ကြီးကို အိုးလ်အား ပြန်ခေါ်ပေးဖို့၊ နွေရာသီရောက်အောင် လုပ်ပေးဖို့ သနားဖွယ် တောင်းပန်ရှာသည်။ သို့သော် သစ်ပင်ကြီးက ထရူဖာ၏ စကားကို အရေးမစိုက်။

သည်ညသည် ဤမျှ ရှည်လျားမည်းမှောင်ပြီး နှင်းခါးများကျ လိမ့်မည်ဟု ထရူဖာ မမျှော်လင့် မထင်မှတ်ခဲ့။ ထရူဖာသည် အိုးလ် ကို စကားတွေ တသွင်သွင် ပြောနေသည်။ အိုးလ်က သူ့ကို စကား တုံ့ပြန်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သော်လည်း အိုးလ်ကား တုံ့ကိုဘာဝေ။ သူ ရှိနေပါသည်ဆိုသည့် အရိပ်အယောင်ကလေးမျှ မပြ။

“အိုးလ်ကို ကျွန်မနဲ့ ကွဲကွာအောင် ရှင်လုပ်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်မကိုလည်း

သွားခွင့်ပြုပါတော့”ဟု ထရူဖာက သစ်ပင်ကြီးကို ပြောသည်။

ဤသို့ သူပြောသည်ကိုလည်း သစ်ပင်ကြီးက အသိအမှတ်ပင် မပြု။

တစ်ခဏကြာသောအခါ ထရူဖာသည် မှေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ အိပ်ပျော်သွားခြင်းတော့ မဟုတ်။ အားအင်ကုန်ဆုံး နွမ်းနယ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထရူဖာနိုးလာသောအခါ မိမိသစ်ပင်ပေါ်တွင် မဟုတ်တော့ သည်ဆိုသည်ကို အံ့ဩစဖွယ် တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ မှေးခနဲ ဖြစ်သွားချိန်တွင် လေက သူ့ကို ခြွေချလိုက်သည်။ ဤခံစားမှုကား သစ်ပင်ပေါ်တွင် ရှိခဲ့စဉ် နံနက်ခင်းအချိန် နိုးထစဉ်က ခံစားခဲ့ရသော ခံစားမှုမျိုး မဟုတ်တော့။ သူ့တွင် ရှိနေခဲ့သည့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုနှင့် သောကဗျာပါဒများအားလုံးသည် ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်၍ သွားတော့ သည်။ မြူတစ်မှုန်မျှ မရှိတော့။ ဤအသိအမြင်သည် သူ့တစ်သက်လုံး တစ်ခါမျှ မခံစားခဲ့ရသော အသိအမြင် ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူ သည် လေ စိတ်ရူးထသည့်အပေါ်တွင် တည်မှီနေထိုင်ခဲ့ရသည့်သစ်ရွက် တစ်ရွက် မဟုတ်တော့။ သူသည် စကြဝဠာကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်နေပြီဟု နားလည်သဘောပေါက်လာမိတော့သည်။ ထရူဖာသည် သူ့ကိုယ်စားပြုနေသော ကြီးမားသော စွမ်းအားနှင့် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သော အလွန်ကောင်းမွန်သည့် အစီအစဉ် ဖြစ်သည့် သူ့ကိုယ်ထဲမှ မော်လီကျူးများ၊ အက်တမ်များ၊ ပရိုတွန်များနှင့် အီလက်ထရွန်များ၏ ဆန်းကြယ်မှုကို ဆန်းကြယ်သည့် အင်အားများ၏ အကူအညီဖြင့် နားလည်၍ သွားတော့သည်။

ထရူဖာနှင့် ကပ်လျက်တွင် လဲလျောင်းနေသူကား အိုးလ်။ ထရူဖာနှင့် အိုးလ်တို့သည် သူတို့၏ ရင်တွင် တစ်ခါမျှ မဖြစ်ထွန်း

ဝေလည်းအတူ ကြွေလည်းအတူ

ခဲဖူးသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှုတ်ဆက်
 ကြသည်။ ဤအချစ်သည် ကံတရား၏ အပေါ်တွင် အမှီပြုနေသော
 အချစ်မဟုတ်။ စကြဝဠာလို အင်အားကြီး ထာဝရတည်တံ့သည့်
 အချစ်ဖြစ်သည်။ ဧပြီလနှင့် နိုဝင်ဘာလများတစ်လျှောက်လုံး အနေ့နေ့
 အညည စိုးရွံထိတ်လန့်ခဲ့ရသော အဖြစ်များသည် သေခြင်းတရား
 အဖြစ် ပြောင်းလဲ၍ မသွားဘဲ ရွေးယူဆယ်တင်ခြင်းအဖြစ် ပြောင်း
 လဲ၍ သွားသည်။ လေပြည်လေညင်းတစ်ချက် ဝေ့တိုက်လာပြီး
 အိုးလ်နှင့် ထရူဖာတို့ကို လေက မ,တင်သွားသည်။ အိုးလ်နှင့် ထရူဖာ
 တို့သည် လွတ်မြောက်သွားပြီဆိုသည့် ပီတိ၊ ထာဝရပေါင်းစည်းမိကြ
 ပြီဆိုသည့် ပီတိသောမနနှင့်အတူ လေထဲတွင် မြင့်တက်ပျံ့ဝဲ၍ သွေး
 ကြတော့သည်။ ။

နိုဘယ်ဆုရှင် ရဟူဒီ စာရေးဆရာကြီး Isaac Bashevis Singer
 ၏ Ole And Trufa ကို မြန်မာပြန်ဆိုပါသည်။

၂၄

လင်းဝေမြိုင်

Ole and Trufa

The forest was large and thickly overgrown with all kinds of leaf-bearing trees. Usually, it is cold this time of year and it even happens that it snows, but this November was relatively warm. You might have thought it was wummer except that the whole forest was trrenwn with fallen leaves-some yellow as saffron, some red as wine, some the color of gold and some of mixed color. The leaves had been torn down by the rain, by the wind some by day, some at night, and they now formed a deep carpet over the forest floor. Although their juices had run dry, the leaves still exuded a pleasant aroma. The sun shone down on them through the living branches, and worms and flies

which had somehow survived the autumn storms crawled over them. The space beneath the leaves provided hiding places for crickets, field mice and many other creatures who sought protection in the earth.

On the tip of a tree which had lost all its other leaves, two still remained hanging from one twig: Ole and Trufa. For some reason unknown to them. Ole and Trufa had survived all the rains, all the cold nights and winds. Who knows the reason one leaf falls and another remains? But Ole and Trufa believed the answer lay in the great love they bore one another. Ole was slightly bigger than Trufa and a few days older, but Trufa was prettier and more delicate. One leaf can do little for another when the wind blows, the rain pours, or the hail begins to fall. Still, Ole encouraged Trufa at every opportunity. During the worst storms, when the thunder clapped, the lighting flashed and the wind tore off not only leaves but even whole branches, Ole pleaded with Trufa: "Hang on, Trufa! Hang on with all your might!"

At times during cold and stormy nights, Trufa would complain; "My time has come, Ole, but you hang on!"

"What for?" Ole asked. "Without you, my life is senseless. If you fall, I'll fall with you."

ဝေလည်းအတူ ကြွေလည်းအတူ

၂၇

"No, Ole, don't do it! So long as a leaf can stay up it mustn't let go."

"It all depends if you stay with me," Ole replied. "By day I look at you and admire your beauty. At night I sense your fragrance. Be the only leaf on a tree? No, never!"

"Ole, your words are so sweet but they're not true," Trufa said. "Your know very well that I'm no longer pretty. Look how wrinkled I am. How shriveled I've become! Only one thing is still left me- my love for you."

"Isn't that enough? Of all our power live is the highest, the finest,' Ole said. "So long as we love each other we remain here, and no wind, rain or storm can destroy us. I'll tell you something, Trufa- I never loved you as much as I loved you now.'

"Why, Ole? Why? I'm all yellow'

"Who says green is pretty and yellow is not? All colors are equally handsome."

And just as Ole spoke these words, that which Trufa had feared all these months happened- a wind came up and tore Ole loose from the twig. Trufa began to tremble and flutter until it seemed that she, too, would soon be torn away, but she held fast. She saw Ole fall and sway in the air, and she called to him in leafy language; "Ole! Come back! Ole! Ole!"

But before she could even finish, Ole vanished from sight. He blended in with the other leaves on the ground, and Trufa was left all alone on the tree.

So long as it was still day, Trufa managed somehow to endure her grief. But when it grew dark and cold and a piercing rain began to fall, she sank into despair. Somehow she felt that the blame for all the leafy misfortunes lay with the tree, the trunk with all its mighty limbs. Leaves fell, but the trunk stood tall and firmly rooted in the ground. No wind, rain or hail could upset it. What did it matter to a tree, which probably lived forever, what became of a leaf? To Trufa, the trunk was a kind of god. It covered itself with leaves for few months, then it shook them off. It nourished them with its sap for as long as it pleased, then it let them die of thirst. Trufa pleaded with the tree to give her back her Ole, to make it summer again, but the tree didn't heed her prayers.

Trufa didn't think a night could be so long as this one so dark, so frosty. She spoke to Ole and hoped for an answer, but Ole was silent and gave no sign of his presence.

Trufa said to the tree; "Since you've taken Ole from me, take me too."

But even this prayed the tree didn't acknowledge. After a while, Trufa dozed off. This wasn't sleep

ဝေလည်းအတူ ကြွေလည်းအတူ

but a strange languor. Trufa awoke and to her amazement found that she was no longer hanging on the tree. The wind had blown her down while she was asleep. This was different from the way she used to feel when she awoke on the tree with the sunrise. All her fears and anxieties had now vanished. The awakening also brought with it an awareness she had never felt before. She knew now that she wasn't just a leaf that depended on every whim of the wind, but that she was part of the universe. Through some mysterious force, Trufa understood the miracle of her molecules, atoms, protons and electrons- the enormous energy she represented and the divine plan of which she was a part.

Next to her lay Ole, and they greeted each other with a love they hadn't been aware of before. This wasn't a love that depended on chance or caprice, but a love as mighty and eternal as the universe itself. That which they had feared all the days and nights between April and November turned out to be not death but redemption. A breeze came and lifted Ole and Trufa in the air and they soared with the bliss known only by those who have freed themselves and have joined with eternity.



၃၀

လင်းဝေမြိုင်

သည်မျက်နှာလေး မြင်ဖူးပါတယ်

အနောက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် အနီရောင် ဖျော့ဖျော့ကလေး သန်းနေဆဲဖြစ်သည်။ အစောင့်ကြီးသည် ရေလှောင်ကန်ဘောင်ပေါ်တွင် ရပ်ရင်း လုံခြုံရေးအခြေအနေကို နောက်ဆုံးအကြိမ် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ ညနေခင်းလမ်းလျှောက်လာကြသူများကား ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာသို့ အသီးသီး ပြန်သွားကြပြီဖြစ်သည်။ ရေထဲတွင် ငှက်တုတ်ထိုင်ပြီး ငါးမျှားချိတ်ကို ဝမ်းပန်းတနည်း ကြည့်နေသော မြောက်ဘက်စွန်းမှ သဲကြီးမဲကြီး ငါးမျှားနေသူ ပုဂ္ဂိုလ်မှတစ်ပါး လူတစ်ယောက်တလေမှ မရှိတော့။ သူကတော့ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်။ ငါးတစ်ကောင်တလေ ရှိလေမည်လား အထင်မျှော်ကိုးချက်ဖြင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံ အချိန်အထိ ထိုနေရာတွင် ထိုင်နေပေလိမ့်မည်။

တာလွတ်ရုံမှ ကိုးနာရီ အုန်းမောင်းခေါက်သံ ကြားရသည်။ သွပ်ဆူးကြိုးတန်းအောက်မှ ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်မှ ဖြတ်ဝင်

လာသည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် အစောင့်ကြီးသည် စိတ်ထဲ ကျေနပ်သွားသည်။ လှည့်ပြန်တော့မည်အပြုတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်း ကိုက် တစ်ရာ နေရာ ကျောက်လှေကားထစ်ကျဉ်းကျဉ်းမှ ရေစပ်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ သွားနေသော အရိပ်တစ်ရိပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်မိသည်။ တစ္ဆေများလား ဟု တွေးမိလိုက်သေးသည်။ သို့သော် ထိုအတွေးကို ဖယ်ထုတ်ကာ သွား၍ စုံစမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သည်လိုအချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ် ကြီးမှာများ တစ်ယောက်ယောက် ရေလာချိုးလေရောသလား။ လှေကား ထိပ်မှ ကြည့်လိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ အမျိုးသမီးသည် နောက်ဆုံးလှေကားထစ် တွင် ကုန်း၍ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ချနေသည်။ စာဖြစ်မည်။ ထို့နောက် ဒူးအထိ နစ်နေသော ရေစပ်သို့ ဆင်းကာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ လက်အုပ်ချီပြီး ဆုတောင်းစကား ဆိုနေသည်။ အဖြစ်ကတော့ သေချာ ပြီ။ ရဲတွေလာပြီး ဟိုမေးသည်မေး လုပ်မည့်အပေါက်။ ရေလှောင်ကန် ကြီးလည်း နာမည်ပျက်မည့် အပေါက်ပင်။

“ဟေး ...ပြန်တက်၊ အပေါ်ကို ပြန်တက်”ဟု အစောင့်ကြီးက လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ ရေထဲမှ မိန်းကလေးက အပေါ်သို့ မော့ ကြည့်သည်။

“ရေထဲမှာ ရပ်မနေနဲ့လေ။ ငိုငိုမနေနဲ့၊ အအေးမိသွားမယ်။ ပြန်တက်”

အစောင့်ကြီးသည် လှေကားအတိုင်း အပြေးဆင်းလာပြီး စာကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ လက်ဆွဲမီးအိမ်ကိုလည်း ကပျာကသီ ထွန်း ညှို့လိုက်သည်။ မီး ထိန်လင်းသွားသည်။ အစောင့်ကြီးသည် လက်ဆွဲမီး အိမ်ကို ဆွဲရင်း “ဒီလုပ်လုပ်တာတော့ မကောင်းဘူး။ သေချင်တာကို

သည်မျက်နှာလေး မြင်ဖူးပါတယ်

ဘာလို့ ဒီရေလှောင်ကန်ကို လာသေရတာလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ သေချင်ရင် မော်တော်ကားအောက်၊ ရထားအောက်မှာ အကြိတ်ခံ သေပါလား”ဟု မြည်တွန်တောက်တီးလေတော့သည်။

မီးအလင်းရောင်က တစ်ဖက် မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျလာသည်။ အသက်ခပ်ငယ်ငယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ပါးမှာ မျက်ရည်စတွေနှင့်။ အစောင့်ကြီးသည် စိတ်ထဲမကောင်း ဖြစ်သွား ကာ သနားကရုဏာသက်သွားမိသည်။

“ထိုင်ပါဦး၊ ထိုင်ပါဦး၊ နားနားနေနေ နေလိုက်ဦး။ မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး။ လှေကားနှစ်ထစ်လောက် အပေါ်ပြန်တက်ပြီး ထိုင်။ ရေစပ်နား မထိုင်နဲ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကလေးမကလည်း သူ့ စကားကို နာခံသည်။ ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်သည်။ သူကကလေးမ လေးနှင့် ရေစပ်အကြားမှ လှေကားထစ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ လက်ဆွဲမီးအိမ်ကို လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ချရင်း ဆေးရွက်ကြီး တစ်ဖဲ့ ကို ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေတော့သည်။ အစောင့်ကြီး သည် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားကာ “ကလေးမ ဘာပြုလို့ မင်းအိမ် ကိုမပြန်သေးတာလဲ။ ပြန်ပါတော့လား”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာ ပြန်စရာအိမ် မရှိဘူး” ဟု မိန်းကလေးက ငိုရှိုက်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“အဲသလိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွယ်။ အိမ်မရှိဘဲနဲ့ မင်းဘယ်လိုလုပ် ကြီးပြင်းလာခဲ့သလဲ”ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အသက်ငါးနှစ် အရွယ်လောက်ကတည်းက အမေဆုံး သွားခဲ့ပါတယ်”

“ဪ...သိပြီ။ မင်းအမေဆုံးတော့ မင့်အဖေက နောက် အိမ် ထောင်ပြုတယ်။ မင်းက မိထွေးလက်ပေါ်မှပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်ပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲဟင်” ဟု မိန်းကလေးက မေးသည်။

“အဘက အသက် ၆၅နှစ် ရှိပြီကွယ်။ မင်းမိထွေးက မင်းကို တော်တော်နှိပ်စက်ခဲ့သလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒါတော့ မှားပြီ၊ မိထွေးက ကျွန်မအပေါ် အတော် ကောင်းပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သိပ်မကြာသေးခင် အဖေ ဆုံးသွား ကတည်းက ကျွန်မကို သူပဲ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်။ အဖေ သေတုန်းက ကျန်ခဲ့တဲ့ ငွေကလေးကိုလည်း ကျွန်မအတွက်ပဲ သုံး ခဲ့ရှာပါတယ်”

အစောင့်ကြီးသည် ကြယ်တွေကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ညစာ နှင့် လွဲရလေဦးမည်လား တွေးကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မှောင်ပြီသမီး၊ ပြန်တော့”

“သမီးမှာ ပြန်စရာအိမ်မရှိပါဘူးလို့ ပြောပြီးပါပြီကော” ဟု ကလေးမလေးက စိတ်ဆိုးသည့် လေသံနှင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“သမီးပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် သမီးမိထွေးရဲ့ အိမ်ဟာ အကောင်း ဆုံးပါပဲ။ သမီးအပေါ်မှာလည်း ကောင်းရှာသားပဲ....”

“ဒါပေမယ့် သမီးဟာ သူ့အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး တစ်ခု မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဟဲ့...မင်းက သူ့ယောက်ျားရဲ့ သမီးလေ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ် လား” ဟု အစောင့်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

သည်မျက်နှာလေး မြင်ဖူးပါတယ်

“ဟင့်အင်း၊ သမီး ဘယ်သူရဲ့ အသနားခံ အစောင့်ရှောက်ခံဘဝ နဲ့မှ မနေချင်ဘူး”

“အိမ်ထောင်ရက်သား မကျခင်အထိ ဒီလိုပဲ နေရမှာပဲ...”

မိန်းကလေးသည် အစောင့်ကြီးကို အမှောင်ထဲမှာပင် ဒေါသ နှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ မလုပ်ချင်တာဟာ အဲဒါပဲ။ ကျွန်မ ပညာသင်ချင်သေး တယ်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် လုပ်ကိုင်စားချင်တယ်။ အိမ်ထောင် မပြုချင်ဘူး။ အမေက ကျွန်မတို့ အစ်ကို အကြီးဆုံးကို ကျွန်မရှေ့ရေး၊ ကျွန်မအိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ညညပြောခဲ့တာတွေကို ကျွန်မ ခဏခဏ ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ သူတို့ ကျွန်မကို ကောလိပ်ပညာဆုံးအောင် သင်မပေးနိုင်ဘူး။ တစ်လကို ရှုပီးနှစ်ဆယ်လောက် ကုန်နေတာကိုး”

“ရှုပီးနှစ်ဆယ်၊ ဟုတ်လား” ဟုအစောင့်ကြီးက အံ့သြစိတ်ဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။ ရှုပီးနှစ်ဆယ်ဆိုသည်က သူ့တစ်လစာငွေ။ စာအုပ် တွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝယ်နိုင်မှာလဲ...”

“ဒီကနေ့ မတိုင်မီအထိပေါ့။ ကျွန်မ ပညာသင် ထောက်ပံ့ကြေး ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေခဲ့တာ။ ထောက်ပံ့ကြေးလေး ရခဲ့ရင်တော့ အဆင်ပြေမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီညနေမှာပဲ ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေး ရသူတွေရဲ့ စာရင်း ကြေညာတော့ ကျွန်မ နာမည်ပါမလာဘူး ...”

မိန်းကလေးသည် ပြောရင်း ချုံးပွဲချ ငိုပြန်သည်။ အစောင့်ကြီး သည် မိန်းကလေးကို အံ့အားတသင့် ကြည့်၍နေသည်။ ဤအဖြစ် အပျက်အားလုံးကို သူ စိုးစဉ်းမျှပင် မသိချေ။

“ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေး မရဘူးဆိုတာ သိရင် ကျွန်မကို

လက်ထပ်ပေးဖို့ ကြိုးစားကြတော့မယ်...”

“ယောက်ျားယူ၊ သားသမီးတွေ များများမွေးပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း ကျွန်မ အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူး။ ပညာပဲ ဆက်သင်ချင်တယ်” ဟု ကယောင်ကတမ်းအော်ပြောသည်။ တိတ်ဆိတ် နေသော ညသည် ငိုရှိုက်သံတို့ကြောင့် နာကျင်ဖွယ်ရာ ကောင်းနေတော့ သည်။ ညဦးငှက်များက ရေပေါ်တွင်ဖြတ်၍ ပျံသန်းနေကာ လှိုင်း ကြွက်ခွပ်ကလေးများက ကမ်းခြေကို ထိရိုက်၍ နေကြသည်။ မိန်း ကလေး၏ အဖြစ်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော သူ့ ဘဝ ကြေကွဲစရာ အဖြစ်အပျက်များကို စိတ်တွင် ပြန်မြင် ယောင်၍ လာသည်။ ဝေးလံကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အချိန်က သူ့ဇာတိ ရွာကလေး သို့ ဝမ်းရောဂါကပ်ဆိုးကြီး ကျရောက်ခဲ့ပုံ၊ သူ့ဖခင်၊ မိခင်နှင့် ညီ အစ်ကို မောင်နှမအားလုံး သေဆုံးသွားခဲ့ကြပုံ၊ သူတစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပုံ၊ အဖေဘက်က တော်စပ်သည့် ဆွေမျိုးများ၏ ညစ်ပတ် မှုကြောင့် ဘိုးဘွားမိဘပိုင် အိမ်ကလေးကို သူ့စွန့်ခွာလာခဲ့ရပုံ၊ မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်တစ်ယောက်အဖြစ် လေလွင့်သွားလာခဲ့ရင်း ငတ်ပြတ် ဆင်းရဲမှုများကို မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင် ခံစားခဲ့ရပုံများကိုစိတ်ထဲ တရေးရေးပြန်လည်မြင်ယောင်၍လာသည်။

“လူတိုင်းမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခကိုယ်စီ ရှိကြတာပါပဲ။ ဒါ့အတွက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေကြမယ်ဆိုရင် အခုလို ရေထဲဆင်းသေကြတဲ့ အဖြစ်တွေကို ဘယ်မှာ ရေတွက်နိုင်တော့မှာလဲ”

အခြားအဖြစ်အပျက်များကိုပါ သတိရလာသဖြင့် သူ့အသံသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်ဖြင့် တုန်ခါ၍နေသည်။

“မင်းအသက် ငယ်ပါသေးတယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ဆို

သည်မျက်နှာလေး မြင်ဖူးပါတယ်

တာ ဘာလဲဆိုတာ မသိသေးပါဘူး ...”

သူသည် စကားကို ရပ်လိုက်ကာ ရင်ထဲမှ တစ်ချက်ရှိက်လိုက် ရင်း “သားကလေးတစ်ယောက် ရဖို့အတွက် တစ်လောကလုံးက နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေကို ငါ ဆုတောင်းခဲ့တယ်။ ငါ့ဇနီးက သားသမီး ရှစ်ယောက် မွေးခဲ့တယ်။ သမီးကလေးတစ်ယောက်ပဲ အခုထိ အသက်ရှင်ခဲ့တယ်။ ကျန်ကလေးတွေဟာ ၁၁နှစ်မပြည့်ဘူး။ အကုန်သေခဲ့တာချည်းပဲ...”

မိန်းကလေးသည် အစောင့်ကြီးကို အံ့ဩစွာ ငေးကြည့်နေသည်။

တာလွတ်ရုံးမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံ ကြားရပြန်သည်။

“မှောင်နေပြီ။ မင်းထပြီးပြန်တာ အကောင်းဆုံးပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာ အိမ်မှမရှိပဲ....” မိန်းကလေးက ပြန်ပြောသည်။

သူဒေါသနည်းနည်းထွက်သွားသည်။

“မိန်းကလေး၊ မင်းက အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကိုပဲ လုပ်ချင်နေတာကိုး။ ခေါင်းမမာရဘူး။

“ကျွန်မ ဒုက္ခကို မသိပါဘူး” ဟု ပြောပြန်သည်။

အစောင့်ကြီးသည် လက်ဆွဲမှန်အိမ်နှင့် တုတ်ကို ကောက်ယူကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ စောစောက သူ့ကောက်ယူခဲ့သောစာကို တွေ့ခဲ့သည့်နေရာမှာပင် ပြန်ချထားလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး ဒီလိုပဲ ဆက်ခေါင်းမာ ပြောရခက်နေမယ်ဆိုရင် အဘသွားတော့မယ်။ ဒါ့အတွက် ကျုပ်ကို ဘယ်သူကမှ အပြစ်တင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူသည် စကားကို ရပ်လိုက်ကာ မိန်းကလေးကို ခဏလှမ်း

ကြည့်သည်။ နောက် လှေကားအတိုင်း အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့တော့
သည်။ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့။

နောက်တစ်နေ့ တာဝန်ကျသောအခါ ရေလှောင်ကန်ဘောင်
လှေကားထစ်ဆီသို့ အပြေးလာခဲ့သည်။ စာက မနေ့ညက သူချထားခဲ့
သော နေရာမှာပင် သည်အတိုင်း ရှိနေသည်။ စာကို ကောက်ယူပြီး
ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူထားခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း မိန်းကလေး၏
ကံကြမ္မာ မည်သို့ ရှိမည်ဆိုတာကို မပြောတတ်နိုင်။ စာကို အစိတ်စိတ်
အမြွှာမြွှာ ဆွဲဆုတ်ပြီး ရေထဲသို့ လွင့်ပစ်လိုက်တော့သည်။ လှိုင်းကြက်
ခွပ်ကလေးများကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း မနေ့ညက ကလေးမကလေးကို
ထားပစ်ခဲ့မိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်နေမိ တော့သည်။

“ဒီရေလှောင်ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတဲ့
အတွက် အနည်းဆုံး ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတာပဲ” ဟု သူ့ကိုယ်သူမှတ်
ချက်ချလိုက်သည်။ ပြာလဲ့သော ကန်ရေပြင်ကို သူပျော်ရွှင်စိတ်ဖြင့်
ဘယ်တော့မျှ လှည့်မကြည့်တော့။ လအတော်ကြာသည့်အချိန်အထိ
မိန်းကလေးအလောင်း အချိန်မရွေး ပေါ်မလာနိုင်ဟု မပြောနိုင်။
“အင်းလေ တစ်ခါတစ်ခါ အလောင်းက ရေအောက်နက်နက်တစ်နေရာ
မှာ ကပ်ငြိချင်ငြိနေတတ်တာပဲ” ဟု သူက အောက်မေ့လိုက်ရသည်။

နှစ် အတော်ကြာသွားခဲ့ပြီးနောက် တစ်ညနေ ရေလှောင်ကန်
ဘောင်ပေါ်တွင် ရပ်ရင်း အိမ်မပြန်ခင် နောက်ဆုံး စစ်ဆေးကြည့်
ရှုနေမိသည်။ ထိုအခိုက် အောက်ဘက်လမ်းမပေါ်တွင် ကားတစ်စီး
ထိုးရပ်လိုက်သည်ကို သူမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ အမျိုးသားတစ်ယောက်၊
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ကလေးသုံးယောက်။ ကားထဲမှ ထွက်ပြီး
ရေလှောင်ကန်ဘောင်ပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။ သူတို့ သူ့အနီးသို့

သည်မျက်နှာလေး မြင်ဖူးပါတယ်

ရောက်လာသောအခါ အစောင့်ကြီးမှာ နှလုံးတုန် ရင်ခုန်၍ သွားမိတော့သည်။ အမျိုးသမီး၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့်မျက်နှာက သူနှင့်ရင်းနှီးသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ မိန်းကလေးကား အသက်အရွယ်၊ အဝတ်အစား၊ အဆင်တန်ဆာတို့ကြောင့် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်သော်လည်း လက်ဆွဲမီးအိမ်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသော မျက်နှာကလေးကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိလာသည်ဟု ထင်လာသည်။ ယခုလို ပြန်တွေ့ရသည့်အတွက် စိတ်ထဲလှုပ်ရှား၍လည်း နေမိသည်။ မေးစရာမေးခွန်းတွေ တစ်လှေကြီး ရှိနေသည်။ လက်ဝတ်ပြုကာ တလေးတစား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးသည် ခဏရပ်ပြီး သူ့ကို စကားပြောလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။ သို့သော် မိန်းကလေးသည် သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့် မျက်နှာလွှဲသွားကာ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

“ဒါ တခြားတစ်ယောက် ထင်ပါတယ်လေ” ဟု ရေရွတ်ရင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ကို အတွေးထဲမှ ဖယ်ထုတ်ပြီး သူအိမ်သို့ လှည့်ပြန်ခဲ့လေတော့၏။ ။

[အိန္ဒိယစာရေးဆရာကြီး R.K Narayan ၏ ဝတ္ထုကို The Watchman ကို မြန်မာပြန်ဆိုပါသည်။]

၄၀

လင်းဝေမြိုင်

The Watchman

There was still a faint splash of red on the western horizon. The watchman stood on the tank bund and took a final survey. All the people who had come for evening walks had returned to their homes. Not a soul anywhere- except that obstinate angler, at the northern end, who sat with his feet in water, sadly gazing on his rod. It was not use bothering about him; he would sit there till midnight, hoping for a catch.

The Taluk office gong struck nine. The watchman was satisfied that no trespassing cattle had sneaked in through the wire fencing. As he turned to go, he saw, about a hundred yards away, a shadowy figure moving down the narrow stone steps that led to the

water's edge. He thought for a second that it might be a ghost. He dismissed the idea, and went up to investigate. If it was anyone come to bathe at this hour...From the top step he observes that it was a woman's form. She stooped over the last step and placed something on it- possibly a letter. She then stepped into knee-deep water, and stood there, her hands pressed together in prayer. Unmistakable signs-always to be followed by the police and gruesome details, bringing the very worst possible reputation to a tank.

He shouted, "Come out, there, come out of it." The form looked up from the water. "Don't stand there and gaze. You'll catch a cold, come up whoever you are..." He reaced down the step and picked up the letter. He hurriedly lit his lamp, and turned its wick up the letter. He hurriedly lit his lamp, and turned its wick till it burn brightly, and held it up, murmuring: "I don't like this. Why is everyone coming to the same tank? If you want to be dead, throw yourself under an engine," he said.

The light fell upon the other's face. It was a young girl's wet with tears. He felt a sudden pity. He said, "Sit down, sit down and rest ...no,no...go up two more steps and sit down. Don't sit so near the water..." She obeyed. He sat down on the last step

between her and the water, placed the lantern on the step, took out a piece of tobacco, and put it in his mouth. She buried her face in her hands, and began to sob. He felt troubled and asked: "Why don't you rise and go home, lady?"

She sputtered through her sob: "I have no home in this world!"

"Don't tell me! Surely, you didn't grow up without a home all these years!" said the watchman.

"I lost my mother when I was five years old--" She said.

"I thought so..." replied the watchman, and added, "and your father married again and you grew up under the care of your step-mother?"

"Yes, ye, how do you know?" she asked.

"I am sixty-five years old." he said and asked. "Did your step-mother trouble you?"

"No, there you are wrong," the girl said. "She is very kind to me. She has been looking after me ever since my father died a few years ago. She has just a little money on hand left by my father, and she spends it on us."

The watchman looked at the stars, sighed for the inner that he was missing. "It's very late, madam, go home."

"I tell you I've no home--" she retorted angrily.

"Your stepmother's house is all right from what you say. She is good to you."

"But why should I be a burden to her? Who am I?"

"You are her husband's daughter," the watchman said, and added, "That is enough claim."

"No no. I won't live on anybody's charity."

"Then you will have to wait till they find you a husband--"

She glared at him in the dark. "That's what I do not want to do. I want to study and become a doctor and earn my livelihood. I don't want to marry. I often catch my mother talking far into the night to her eldest son, worrying about my future, about they cannot afford to keep me in college very long now; it costs about twenty rupees a month."

"Twenty rupees!" the watchman exclaimed. It was his month's salary. "How can anybody spend so much for books!"

"Till today," she said, "I was hoping that I would get a scholarship. That would have saved me. But this evening they announced: others have got it, not I. My name is not there--" and she broke down again. The watchman looked at her in surprise. He comprehended very little of all this situation. She added: "And when they come to know of this, they will try to

arrange my marriage. Someone is coming to have a look at me tomorrow."

"Marry him and may God bless you with ten children."

"No, no," She cried hysterically. "I don't want to marry. I want to study."

The silent night was stabbed by her sobbing and some night bird rustled the water, and wavelets beat upon the shore. Seeing her suffer, he found his own sorrows in life came to his mind; how in those far-off times, in his little village home an epidemic of cholera laid out his father and mother and brothers on the same day, and he was the sole survivor; how he was turned out of his ancestral home through the trickery of his father's kinsmen, and he wandered as an orphan, suffering indescribable hunger and privation.

"Everyone has his own miseries," he said. "If people tried to kill themselves for each one of them, I don't know how often they would have th drown." He remembered further incidents and his voice shook with sorrow. "You are young and you don't know what sorrow is..." He remained silent and a sob broke out of him as he said: "I prayed to all the gods in the world for a son. My wife bore me eight children. Only one daughter lives now, and done of the others saw the eleventh year..." The girl looked at him bewildered-

ment.

The Taluk office gong struck again. "It is late, you had better get up and home," he said.

She replied: "I have no home."

He felt irritated. "You are making too much of nothing. You should not be obstinate-"

"You don't know my trouble," she said.

He picked up his lantern and staff and got up. He put her letter down where he found it.

"If you are going to be so obstinate. I'll leave you alone. No one can blame me." He paused for a moment, looked at her, and went up the step; not a word passed between them again.

The moment he came back to duty next morning, he hurried down the stone steps. The letter lay where he had dropped it on the previous night. He picked it up and gazed on it, helplessly, wishing that it could tell him about the fate of the girl after he had left her. He tore it up and flu it on the water. As he watched the bits float off on ripples, he blamed himself for leaving her and going away on the previous night. "I am responsible for at least one suicide in this tank," he often remarked to himself. He could never look at the blue expanse of water again with an easy mind. Even many months later he could not be certain that the remains of a body would not come up all of a sudden.

"Who knows, it sometimes happens that the body gets stuck deep down," he reflected.

Years later, one evening as he stood on the bund and took a final survey before going home, he saw a car draw up on the road below. A man, a woman, and three children emerged from the car and climbed the bund. When they approached, the watchman felt a start at his heart; the figure and face of the woman seemed familiar to him. Though the woman was altered by years, and ornaments, and dress, he thought that he had now recognized the face he had once seen by the lantern light. He felt excited at this discovery. He had numerous questions to ask. He brought together his palms and saluted her respectfully. He expected she would stop and speak to him. But she merely threw at him an indifferent glance and passed on. He stood staring after her for a moment, baffled. "Probably this is someone else," he muttered and turned to go home. resolving to dismiss the whole episode from mind.



၄၈

လင်းဝေမြိုင်

တော်တော်နောက်တွဲလူ

တံခါးဝမှ မရဲတရဲ တံခါးခေါက်သံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။
“အထဲကို ဝင်ခဲ့ပါ” ဟု အယ်ဒီတာက ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြော
လိုက်သည်။

အညိုရောင်ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ထိပ်ပြောင်
ပြောင်နှင့် လူတစ်ယောက် အယ်ဒီတာ့အခန်းထဲသို့ ခပ်ရို.ရို.ဝင်လာ
သည်။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းက သူ၏နီစပ်စပ် နှာခေါင်းပေါ်သို့ အရုပ်ဆိုး
အကျည်းတန်စွာ လျောကျနေသည်။ လက်တစ်ဖက်က အရောင်ပြယ်
လွင့်နေသော အစိမ်းရောင်ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ခေါက်
ကိုင်ထားသည်။ အခြားလက်တစ်ဖက်က စာမူဖိုင်ကို ကိုင်လျက်
ရင်ဘတ်နှင့်ထိကပ်ထားသည်။ အယ်ဒီတာစားပွဲဆီသို့ သွားကာ
ချောင်းတစ်ချက် ဆိုးလိုက်သည်။

“ဆရာနေကောင်းရဲ့နော်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ပဲ မိတ်ဆက်ပေး ပါရစေ။ ကျွန်တော့်နာမည်က ‘အက်ဖနာဆီဒီမီထရီယီဗစ်’ ဟု ပြောလိုက်ပြီး စကားကိုခဏရပ်လိုက်ကာ ‘မောင်ရေး’ဟု ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

အယ်ဒီတာခများ မျက်ခုံးများ မြောက်တက်သွားသည်။

“ဗျာ မောင်ရေး ဟုတ်လား။ နောက်က အမည်က တော်တော် ဆန်းတဲ့ နာမည်ပါလား။”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်နောက်က နာမည်က ဒီမီထရီဗစ် ပါ။ မောင်ရေးဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောင်နောက်ခေါ်ကြတဲ့ အမည်ပါ။ အပေါင်းအသင်းနဲ့ ရောင်းရင်းတွေက အဲသလိုပဲ ခေါ်ကြပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကလည်း အဲဒီနာမည်ကိုပဲ ခေါ်ကြတယ်။ ချစ်စနိုး နာမည်တစ်မျိုးပေါ့ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က စာရေးတာကို တကယ် ဝါသနာပါတယ်ဆိုတော့ အဲဒီနာမည်ရလာခဲ့တာပေါ့။ လူနဲ့ နာမည်ကတော့ ဟပ်နေတာပဲ ဆရာ”

အယ်ဒီတာသည် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ဆွဲလိုက်ကာ ပြတင်း တံခါး အပြင်ဘက်ဆီသို့ စိတ်မချမ်းမသာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ရထားတစ်စင်း ခုတ်မောင်းသွားသံကို ကြားရသည်။ နှင်းတွေ တဖွဲဖွဲ ကျနေသည်။ မကြာခင် နေ့လယ်စာ စားချိန်ရောက်တော့မည်။

“ကျွန်တော် နားလည်သဘောက်ပေါက်ပါတယ် ဆရာ။ အခုပဲ သွားတော့မှာပါ။ ကျွန်တော် တစ်ခုလေးပဲ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေဆရာ” ဆိုကာ အသင့်ပါလာသော ဖိုင်ကို မွေနှောက်ရှာရင်း စာရွက်အချို့ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။

အယ်ဒီတာ၏ ပါးစပ်ထဲတွင် ရေငတ်သလို ခြောက်ကပ်သွား

သည်။

“သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဆရာ ကျွန်တော် ကြာကြာမနေပါဘူး။ ပထမတစ်ရွက်ကိုပဲ ဖတ်ကြည့်ပေးစေချင်ပါတယ် ဆရာ။ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်အခုချက်ချင်းပဲ ထွက်သွားပါမယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ဒီလိုထွက်သွားရတာဟာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး ဆရာ” ဟု ဒီမီထရီယီဗစ်က အယ်ဒီတာကို အားပေးစကားပြောလိုက်သည်။

အယ်ဒီတာသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ စာရွက်ကို ကောက်ယူဖတ်လိုက်သည်။ စာမူကို လက်နှိပ်စက်ဖြင့် သေသေသပ်သပ် ရိုက်ထားသည်။ ခေါင်းစဉ်က-

မောင်ရေး

(ဝတ္ထုတို)

တံခါးဝမှ မရဲတရဲ တံခါးခေါက်သံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။

“အထဲကို ဝင်ခဲ့ပါ” ဟု အယ်ဒီတာက ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောလိုက်သည်။

အညှို့ရောင်ကုတ်အင်္ကျီအရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် လူတစ်ယောက် အယ်ဒီတာ့အခန်းထဲသို့ ခပ်ရိုရို ဝင်လာသည်။ မျက်မှန်ဝိုင်းဝိုင်းက သူ၏နီစပ်စပ် နှာခေါင်းပေါ်သို့ အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်စွာ လျောကျနေသည်။ လက်တစ်ဖက်က အရောင်ပြယ်လွင့်နေသော အစိမ်းရောင်ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ခေါက်ကိုင်ထားသည်။ အခြားလက်တစ်ဖက်က စာမူဖိုင်ကို ကိုင်လျက် ရင်ဘတ်နှင့်ထိကပ်ထားသည်။ အယ်ဒီတာစားပွဲဆီသို့ သွားကာ ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးလိုက်သည်။

“ဆရာ နေကောင်းရဲ့နော်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ပဲ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ ကျွန်တော့်နာမည်က ‘အက်ဖနာဆီဒီမီထရီယီ ဗစ်’ ဟု ပြောလိုက်ပြီး စကားကိုခဏရပ်လိုက်ကာ ‘မောင်ရေး’ ဟု ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

အယ်ဒီတာခမျာ မျက်ခုံးများ မြောက်တက်သွားသည်။

အယ်ဒီတာခမျာ မျက်ခုံးများထပ်၍ မြောက်တက်သွားသည်။ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် လူကို ကြည့်ပြီး ခဏကြာမျှ စိတ်ထဲ ဇေဝေဝေဖြစ် သွားသည်။ စာရေးဆရာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း “ဆက်ဖတ် ပါဆရာ၊ ဆက်ဖတ်ပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဗျာ မောင်ရေး ဟုတ်လား။ နောက်က အမည်က တော်တော် ဆန်းတဲ့ နာမည်ပါလား။”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်နောက်က နာမည်က ဒီမီထရီဗစ် ပါ။ မောင်ရေးဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောင်နောက်ခေါ်ကြတဲ့ အမည်ပါ။ အပေါင်းအသင်းနဲ့ ရောင်းရင်းတွေက အဲသလိုပဲ ခေါ်ကြပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကလည်း အဲဒီနာမည်ကိုပဲ ခေါ်ကြတယ်။ ချစ်စနိုး နာမည်တစ်မျိုးပေါ့ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က စာရေးတာကို တကယ် ဝါသနာပါတယ်ဆိုတော့ အဲဒီနာမည်ရလာခဲ့တာပေါ့။ လူနဲ့နာမည်ကတော့ ဟပ်နေတာပဲဆရာ။”

အယ်ဒီတာသည် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ဆွဲလိုက်ကာ ပြတင်း တံခါး အပြင်ဘက်ဆီသို့ စိတ်မချမ်းမသာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ရုထားတစ်စင်း ခုတ်မောင်းသွားသံကို ကြားရသည်။ နှင်းတွေ တဖွဲဖွဲ ကျနေသည်။ မကြာခင် နေ့လယ်စာ စားချိန်ရောက်တော့မည်။

အယ်ဒီတာသည် စာရွက်ကို ဘေးချလိုက်သည်။ မေးစေ့ကို

တော်တော်နောက်တွဲလူ

ကုတ်ကာ စားပွဲကို တစ်ချက်ထုလိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်
ကိုင်လိုက်ပြီး အောက်သို့ ပြန်ချလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် စာရွက်
ကို ကောက်ယူပြီး ဆက်၍ ဖတ်ရှုပြန်သည်။

“ကျွန်တော် နားလည်သဘောကပေါက်ပါတယ် ဆရာ။ အခုပဲ
သွားတော့မှာပါ။ ကျွန်တော် တစ်ခုလေးပဲ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေဆရာ”
ဆိုကာ အသင့်ပါလာသော ဖိုင်ကို မွေနှောက်ရှာရင်း စာရွက်အချို့ကို
ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။

အယ်ဒီတာ၏ ပါးစပ်ထဲတွင် ရေငတ်သလို ခြောက်ကပ်သွား
သည်။

“သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆရာ ကျွန်တော် ကြာကြာမနေပါ
ဘူး။ ပထမတစ်ရွက်ကိုပဲ ဖတ်ကြည့်ပေးစေချင်ပါတယ် ဆရာ။
စိတ် မဝင်စားဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်အခုချက်ချင်းပဲ ထွက်သွားပါမယ်။
ကျွန်တော့်အဖို့ ဒီလိုထွက်သွားရတာဟာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး
ဆရာ” ဟု ဒီမီထရီယီဗစ်က အယ်ဒီတာကို အားပေးစကားပြောလိုက်
သည်။

အယ်ဒီတာသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

အယ်ဒီတာသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အဲ ခင်ဗျား စာမူထားခဲ့ပါလား၊ စာမူက နည်းနည်းထူးခြားနေ
လို့ပါ။ နောင်တော့ သုံးဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် လူသည် အယ်ဒီတာကို နောက်ဆုံးစာရွက်
ကို ပေးပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အယ်ဒီတာသည် စီးကရက်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်ရင်း စားပွဲမှထကာ
အခန်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။ ခဏအကြာတွင် စားပွဲသို့

ဆတ်ခနဲပြန်သွားကာ ဝတ္ထု၏ အဆုံးစာရွက်ကို ဖတ်လိုက်သည်။

“အဲ ခင်ဗျား စာမူထားခဲ့ပါလား၊ စာမူက နည်းနည်းထူးခြားနေလို့ပါ။ နောင်တော့ သုံးဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

[ရုရှားစာရေးဆရာ Leorid Kaminsky ၏ ဝတ္ထုတို The Graphophile ကို မြန်မာပြန်ဆိုပါသည်။]

The Graphophile

A timid knock sounded at the door.

"Yes, yes, come in!" the editor barked.

A bald man in a long, brown overcoat entered the office. Round spectacles perched awkwardly on his pink nose. In one hand he bashfully crumpled a green hat out of shape, with the other he lovingly hugged a thin folder with some papers inside it to his chest. He stepped up to the editor's desk and coughed.

"How do you do," he said in a low voice. "May I present myself- Afanasi Dmitriyevich." The man paused and added: "Graphophile."

"What-at? The editor raised his eyebrows. "Graphophile? Excuse me, what an old surname."

"No, no, my surname is Dmitriyevich. Graphophile is a nick- name. That's what they call me. In editorial offices, that is. A sort of pet name...You see, I really like to wrie...That's why.. Anyhow, I'm used to it now...I don't mind."

The editor gave a deep sigh and looked mournfully out the window. A tram could be heard clanging. Snow was falling. Soon it would be time for the lunch break....

"I know, I understand," the Graphophile said. "I'll go now. I just have one heartfelt request..." He began rummaging in the folder and extracting sheets of paper.

The editor's mouth felt dry.

"Don't be afraid," Dmitriyevich said kindly and gave the editor an encouraging nod. "I won't keep you Only please just glance at the first page. If your' re not interested, I'll leave right away. It's nothing new for me..."

The editor heaved another sigh, took the sheet of paper and began to read. Neatly typed, the page was headed:

The Graphophile
(A Story)

A timid knock sounded at the door.

"Yes, yes, come in!" the editor barked.

A bald man in a long, brown overcoat entered the office. Round spectacles perched awkwardly on his pink nose. In one hand he bashfully crumpled a green hat out of shape, with the other he lovingly hugged a thin folder with some papers inside it to his chest. He stepped up to the editor's desk and coughed.

"How do you do," he said in a low voice. "May I present myself- Afanasi Dmitriyevich." The man paused and added: "Graphophile."

"What-at? The editor raised his eyebrows.

The editor raised his eyebrows. He stared perplexedly for some moments at the bald man. The latter nodded good-naturedly: "Read on, read on...."

"Graphophile? Excuse me, what an old surname."

"No, no, my surname is Dmitriyevich. Graphophile is a nick-name. That's what they call me. In editorial offices, that is. A sort of pet name...You see, I really like to write...That's why.. Anyhow, I'm used to it now...I don't mind."

The editor gave a deep sigh and looked mourn-

fully out the window. A tram could be heard clanging. Snow was falling. Soon it would be time for the lunch break....

The editor put aside the page. He scratched his chin, drummed on the desk top. He picked up the telephone, held it, put it back. Then he picked up the page and began to read further.

"I know, I understand," the Graphophile said. "I'll go now. I just have one heartfelt request..." He began rummaging in the folder and extracting sheets of paper.

The editor's mouth felt dry.

"Don't be afraid," Dmitriyevich said kindly and gave the editor an encouraging nod. "I won't keep you Only please just glance at the first page. If your' re not interested, I'll leave right away. It's nothing new for me..."

The editor heaved another sigh,.....

The editor sighed.

"You know what," he said, "leave me your manuscript....There's something about it. It's possible we'll use it...."

The bald man gave him the rest of the story, said his farewells and disappeared.

The editor thoughtfully lit a cigarette, got up and paced the room, then quickly crossed to the desk to

တော်တော်နောက်တွဲလူ

၅၉

read the end of the story.

"You know what," he said, "Leave me your manuscript....There's something about it. It's possible we'll use it..."



၆၀

လင်းဝေမြိုင်

နလုံးသားထဲက အကုသိုလ်

မမ မာတာသည် ကျွန်မတို့ဖေဖေ မွေးသည့် သားသမီးများထဲ တွင် အကြီးဆုံးသမီး ဖြစ်သည်။ မေမေကွယ်လွန်ပြီး ဘစ်တာဝေါတား စိုက်ခင်းရှင် အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီနှင့် ဖေဖေတို့ ဖြစ်ပွားခဲ့သော ရေအမှု ဖေဖေရှုံးချိန်တွင် အသက်တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ မေမေသေခဲ့ရသည်ကလည်း ဤရေအမှုကြောင့် ပင် ဖြစ်သည်။ မေမေသည် အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီကို အလျှော့ ပေးလိုက်ဖို့ ဖေဖေအား မသေခင်က အကြိမ်ကြိမ် ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ဂစ်ကာမြစ်ရေကို ဖေဖေဖောက်လုပ်သွယ်တန်းမယူခင် ရှေးမဆွကပင် ရေသွယ်ဖောက်လုပ်ခွင့်များကို ဥပဒေကြောင်းအရ အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ် လင်ဂီက ရထားခဲ့သည်။ သို့စဉ်လျက်နှင့် ဖေဖေက အေးအေးဆေးဆေး မနေနိုင်ခဲ့။ သူ့စိုက်ခင်းအတွက် ဂစ်ကာမြစ်ရေကို အတော်အသင့်

ဝေခွဲသုံးနိုင်ခဲ့လျှင် သူ့စိုက်ခင်းသည် ဘစ်တာဝေါတားစိုက်ခင်းလိုပင် သီးနှံများ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းလိမ့်မည်ဟု ဖေဖေက ပြောလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ဖြစ်လာလျှင် ကျွန်မတို့ မိသားစုသည် ပလက်ကော့ပုံစံ ကျေးရွာတွင် အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့် နေနိုင်ပြီး မေမေလည်း တစ်သက်လုံး အဖိုးတန်အကောင်းစား သိုးမွေးအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်သွားရ လိမ့်မည်ဟု ဆိုသည်။ မေမေသည် အဖိုးတန် အဝတ်အစားများကို လည်း မမက်မော၊ ပလက်ကော့ပုံစံရွာတွင် အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့် နေနိုင်ဖို့ကိုလည်း မတောင့်တ။ ဤသည်ကို ဖေဖေက သဘောမပေါက်၊ နားမလည်ရှာ။ မေမေသည် နှလုံးရောဂါရှိသူဖြစ်ပြီး သိမ်မွေ့နူးညံ့ သူဖြစ်သည်။ မေမေ မက်မောတောင့်တသည်က မိသားစုဘဝကလေး အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိဖို့၊ သားသမီးတွေနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေနိုင်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေက သူ့ရေကိစ္စအတွက် တရားတပေါင်ဖြစ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဇီကိုဂတ်ရှိ စိုက်ခင်းခြံများတွင် အေးအေးချမ်းချမ်းရှိ တော့မည်မဟုတ်။ ရေအမှုသစ် တစ်ခုပေါ်လာတိုင်း နာကြည်းမုန်းတီးမှုနှင့် ကြေကွဲစရာအဖြစ်များ ကျွန်မတို့အားလုံးတွင် ပို၍ ကြုံလာ ကြရတော့သည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်မတို့မိဘများအကြောင်းမှာပင် နာကြည်း မုန်းတီးမှုနှင့် ဝမ်းနည်းစရာအဖြစ်များ ကြုံလာရတော့သည်။ မေမေလည်း ဤအဖြစ်ကြောင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရရှာသည်။

နောက်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သော ရေမှုတွင် အလျင်ကဖြစ်ခဲ့သော အမှုများ ထက် ဖေဖေသည် ငွေကြေးအတော်ကုန်ကျခဲ့ရသည်။ သူ့ခြံကလေး ပျောက်ပျက်မသွားစေရေးအတွက် အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီထံတွင် မြေယာအချို့ကို ခံဝန်နှင့်ထားခဲ့ရသည်။ သူ့မြေယာလေးများကို သူ တစ်ပါးထံတွင် ထားရသောအခါ ဖေဖေသည် ရူးမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရ

နလုံးသားထဲက အကုသိုလ်

သည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်၊ ထားခဲ့ရလေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီသည် ဖေဖေ့ကို ကောင်းကောင်းကြီးနှိမ်တော့သည်။ ဖေဖေမှာ သူနှင့်မတွေ့အောင် ဘယ်လမ်းက လှည့်သွားရမည်ဆို သည်ကို မသိအောင် ဖြစ်ရသည်။ ဖေဖေအခြေအနေက အလွန်ဆိုး နေပြီး သူ့လယ်မြေကလေးများကို ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီထံ ထိုးရောင်း ချရန် စိတ်ကူးကြံရွယ်သောအခါ ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီက ဖေဖေထံသို့ ရောက်လာကာ-

“ခင်ဗျားသမီး မာတာကို ယူမယ်လေ” ဟု ဆိုသည်။

အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီက ဖေဖေ့ကို သုံးရက်အချိန်ပေးသည်။ သုံးရက်အတွင်း မာတာက သူ့ကို လက်ထပ်မည်ဟု ကတိပေးလျှင် ဇီကိုဂတ်မှ လယ်မြေများကို ရောင်းပစ်မည်ဟုဆိုသည်။ ထိုအကြောင်း ကို ထိုနေ့ည အိပ်ခါနီးလောက်မှ မမမာတာက ကျွန်မကို ဖွင့်ပြော ပြခဲ့သည်။

“ဆူကီ၊ ဖေဖေက မမကို အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီနဲ့ လက်ထပ် ဖို့ ပြောနေပြီ။ မမ လက်ထပ်ရတော့မယ်” ဟု ပြောသည်။

“မမက အဘိုးကြီးကို လက်ထပ်ရင် အဘိုးကြီးက ဖေဖေစိုက် ခင်း ခြံထဲရေသွယ်ခွင့် ပေးလိမ့်မယ်။ ဇီကိုဂတ်က လယ်မြေတွေလည်း မပျောက်ပျက်တော့ဘူး။ ဒါတွေကို လုပ်ဖို့အတွက် မမ လက်ထပ်ရ မှာ။ ဘုရားသခင်က မမကို ကူညီပါလိမ့်မယ်” ဟု မမမာတာက ကျွန်မကို ပြောသည်။

“မမ၊ ဒီအဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီဟာ အကုသိုလ် ဒုစရိုက်မှု တွေ များနေတဲ့ လူကြီးပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်နှံ့တာမဟုတ်ဘူး။ မမ သူနဲ့ လက်ထပ်ခင် ဘုရားသခင်က အကူအညီပေးရမယ်။ နောက်ပိုင်း

မှဆိုရင် သိပ်နောက်ကျသွားပြီ”ဟု ကျွန်မသည် မမမာတာကို ငိုယို ပြောမိသည်။

“ကောင်းတာကိုလုပ်ရင် ကောင်းတာ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ညီမရယ်။ ဖေဖေလယ်မြေတွေ မဆုံးရှုံးရအောင် မမလုပ်ပေးရတာဟာ မှန်ကန် တာပေါ့ ညီမလေးရယ်။ ညီမလေးလည်း စဉ်းစားကြည့်လေ။ အကုသိုလ် ဒုစရိုက်ကင်းတဲ့လူဆိုလို့လည်း ဒီကမ္ဘာလောကမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီဟာ အမြဲတမ်းကြီးတော့ ရူးသွပ်မနေပါဘူး။ မမကော ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာလဲ။ ဖေဖေကိုလည်း ပလက်ကော့ပ်စ်ရွာမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြစ်သွားအောင် မမ လုပ်ရက်ပါ့ မလား”ဟု ပြောရင်း မမသည် ကျွန်မကို သူ့ဘေးက ခေါင်းအုံးပေါ် တွင် တင်ကာ ပွေ့ဖက်ထားသည်။ ထိုညက ညဉ့်အတော်နက်သည် အထိ ကျွန်မ ငိုခဲ့လေသည်။

နောက်နေ့တွင် မြစ်ကို ဖြတ်၍ အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီ၏ ခြံဘက်သို့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွားခဲ့သည်။ ထိုသို့ ကျွန်မသွားခဲ့ သည်ကို တစ်ယောက်မှ မသိ။ ကျွန်မစိတ်နှင့် ကျွန်မသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ သူ့အိမ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ အဘိုးကြီးသည် ဝရံတာဘက်သို့ထွက်၍ ဆေးတံသောက်၍နေသည်။

“ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီ၊ ကျွန်မ ကိုယ်ကို အပ်ဖို့ ကျွန်မလာခဲ့တာပါ”ဟု ကျွန်မက သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။ ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီသည် ပါးစောင် တွင် ခဲထားသော ဆေးတံကို ဖြုတ်ကာ ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေ သည်။

“ကျွန်မအစ်မ မာတာအစား ကျွန်မကို လက်ထပ်ပါလို့ ပြော တာပါ”ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်သည်။

နုလုံးသားထဲက အကုသိုလ်

“ဘာပြုလို့ ဒီလိုလုပ် မင်းလာပြောရတာလဲ ဆူကီဒီဂျက်ဂါ” ဟု သူက ကျွန်မကို မေးသည်။

“ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ရှင်က အကုသိုလ်များတဲ့လူ၊ တစ်ခါ တစ်ခါ စိတ်ဖောက်တတ်တဲ့လူလို့ ပြောကြလို့ပါ။ မမဟာ ရှင်နဲ့ မတန်လောက်အောင် ကောင်းလွန်းနေလို့ပါပဲ” ဟု ကျွန်မက သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီသည် ကျွန်မကို အချိန်တစ်ခဏကြာ ငေးကြည့်နေရင်း ဆေးတံကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ပြီး ထိုင်နေလေသည်။ ပြောမည့်စကားကို စဉ်းစားနေသည်။ ခဏကြာမှ သူက-

“ဒါပေမယ့် မင်းအစ်မကိုပဲ ငါလက်ထပ်ယူမယ်၊ တခြားဘယ် သူ့ကိုမှ ငါ လက်မထပ်နိုင်ဘူး။ အဲသလို မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ဇီကိုဂတ်က လယ်မြေတွေကို သိမ်းယူပြီး မင်းတို့အဖေကို တစ်ပြားမှ ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် လုပ်ရတော့မှာပဲ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကြိုက်သလို လုပ်ပေတော့” ဟု ပြောသည်။

ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီသည် ဆေးတံကို ပြန်ခဲကာ စကားတစ်ခွန်း တစ်ပါဒမျှ ဆက်မပြောတော့ချေ။

ကျွန်မသည် စိတ်နှလုံး ကြေပြုန်းစွာဖြင့် အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ သည်။ ထိုညက ကျွန်မသည် ဘုရားသခင်ကို “အကျွန်တော်မကို ဆန္ဒရှိသလို ပြုမူတော်မူပါဘုရားသခင်၊ ကျွန်တော်မရဲ့ အစ်မမာတာကို သာ ကယ်တင်တော်မူပါ” ဟု ငိုယိုတိုင်တည်ပြောခဲ့မိသည်။ အစ်မ မာတာ အဘိုးကြီးလက်မှ ကယ်တင်ပေးဖို့အတွက် ကျွန်မသည် ဘုရားသခင်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း စကားများ ပြောခဲ့သည်။

“ဘုရားသခင် မာတာကို မကယ်တင်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဘုရားသခင်

ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်မ မယူမှတ်တော့ဘူး”ဟုလည်း ပြောခဲ့မိသည်။

ရက်သတ္တပတ်သုံးပတ်အတွင်းမှာပင် မမမာတာသည် အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရပြီး မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ အဘိုးကြီး အိမ်သို့ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ရတော့သည်။ မမမာတာလက်ထပ်သည့် နေ့က ဖေဖေသမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ဖေဖေရှေ့တွင် ချကာ-

“ဖေဖေ ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်းချင်ရင် တောင်းပေတော့။ သမီး တော့ ဖေဖေနဲ့အတူ ရှိခိုးဆုမတောင်းတော့ဘူး။ ဘုရားသခင်ဆိုတာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှိရင် မမကို ကယ်တင်မှာပေါ့။ တကယ်လို့ ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း မမကို အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီဆီရောင်း လိုက်ကြတဲ့အတွက် သမီးတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို ငရဲမှာ ပူလောင်အောင် လုပ်တာပဲ” ဟု ပြောဆိုလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မသည် ဖေဖေသဘော ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်းသာ နေထိုင်ခဲ့တော့သည်။ မမမာတာမှ တစ်ပါး တစ်လောကလုံးမှ ရှိရှိ သမျှ လူအားလုံးကို နာကြည်း မုန်းတီးမိတော့သည်။

“အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီက ဖေဖေလယ်တွေထဲကို ရေပေး သွင်းအောင် ဖေဖေတို့ လုပ်နိုင်ခဲ့တာဟာ အံ့ဩစရာမကောင်းဘူးလား သမီး”ဟု ဖေဖေက ကျွန်မကို မေးသောအခါ ကျွန်မသည် ဖေဖေကို-

“ဘာအံ့ဩစရာရှိလို့လဲ ဖေဖေ။ သမီးတို့ လယ်မြေတွေ ရေ ရဖို့အတွက် သွေးနဲ့ ရင်းခဲ့ရတာပဲ။ မေမေလည်း ဒီအတွက် သေခဲ့ ရတယ်။ အခု မမကိုလည်း အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီဆီကို ဒီ အတွက် ရောင်းခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား”ဟု ပြန်ပြောလိုက်မိလေသည်။

ကျွန်မပြောခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ပလက်ကော့ပစ်

နှလုံးသားထဲက အကုသိုလ်

ရွာသူရွာသားများရှေ့တွင် ကျွန်မတို့ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီက မမကို မယားအဖြစ်သိမ်းပိုက်နေချိန်တွင် ဖေဖေသည် သူ့လယ်ယာမြေများကို ရေပေးသွင်းနေရသည်။ ထိုအဖြစ်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ကျွန်မသည် အသည်းနှလုံးကြေပြုန်းမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်မသည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ မမမာတာထံသို့ မကြာခဏ သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီကမူ မမနှင့် လက်ထပ်ပြီးချိန်မှစ၍ မမကို ကျွန်မတို့အိမ်သို့ တစ်ခေါက်တကျင်းမျှ သွားလည်ခွင့် မပြုတော့ပါ။

“ဟေးဆုကီဒီဂျက်ဂါ၊ မင်းတို့အဖေကတော့ လယ်မြေအတွက် သမီးကို ငါ့ဆီရောင်းလိုက်ပြီ။ သူ့လယ်တွေကိုပဲ အလေးထားဂရုစိုက်ပါစေလေ။ သမီးကိုတော့ ငါနဲ့ထားခဲ့ပေါ့” ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။

အဘိုးကြီးသည် အမြဲတမ်းတော့ ရူးသွပ်မနေ၊ သို့သော် မမနှင့် သူ့လက်ထပ်ပြီးသည့်နေ့မှစ၍ သူ၏ အရူးရောဂါအသစ်ကား ကျွန်မတို့ဖေဖေ ဘားဘတ်ဒီဂျက်ဂါက သူ့ကို ရောင်းလိုက်သောသမီး သူ၏ ဇနီးကို တစ်လောကလုံးက ကြည့်ရှုဖို့ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု မမ မာတာက ပြောသည်။

“လှည်းပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်ကြစမ်းပါဦး။ ဘားဂတ်ဒီဂျက်ဂါက ကျုပ်ကို ရောင်းလိုက်တဲ့ သမီး၊ ကျုပ်ဇနီး” ဟု အခြောက်တိုက် ပြောတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ဇီကိုဂတ်မှ လယ်ယာမြေများကို လက်ညှိုးထိုးကာ-

“ကြည့်စမ်းပါဦး၊ လယ်ကွင်းတွေကလည်း စိမ်းလို့ စိုလို့၊

ဘားဂတ်ဒီဂျက်ဂါက သူ့လယ်တွေ အဆုံးမခံနိုင်လို့ သမီးကို ကျုပ်ဆီ ထိုးရောင်းလိုက်တဲ့ လယ်တွေပေါ့”ဟု ဆိုချင်ဆိုနေတတ်ပြန်သည်။

သူစိမ်းတရံများရှေ့မှာပင် အဘိုးကြီးဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီသည် လှည်းကို လမ်းလယ်တွင်ရပ်ကာ မမကို သူ့ဘေးတွင် အထိုင်ခိုင်းပြီး ထိုစကားများကို ပြောနေတော့သည်။

“မာတာ လှည်းသစ်ကြီးနဲ့ တစ်နယ်လုံးအနဲ့လျှောက်သွားနေတာကို တွေ့ရတော့ အံ့ဩစရာမကောင်းဘူးလားဆူကီ”ဟု ဖေဖေက ကျွန်မကို မေးသောအခါ ကျွန်မကလည်း ဖေဖေကို-

“အံ့ဩစရာမှ မဟုတ်တာ။ မမလှည်းသစ်ကြီးနဲ့ သွားနေတာက သူ့သင်္ချိုင်းဆီ သူ့သွားနေတာ။ ဖေဖေ မကြာခင် မြင်တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

ဤသည်တင် မကပါ။ ဆက်၍လည်း

“မေမေသေဖို့အတွက် ဖေဖေ နှစ်အတော်ကြာကြာ အချိန်ယူခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မပြောတာကို ယုံ၊ အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီကတော့ မမကို သတ်ဖို့အတွက် လပိုင်းလောက်တောင် အချိန်ယူမှာ မဟုတ်ဘူး”ဟု ကျွန်မ ပြောလိုက်မိသေးသည်။

တပည့်တော်ကို ဘုရားသခင် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ ကျွန်မသည် ဖေဖေကို ထိုအတိုင်းပင် ပြောဆိုခဲ့သည်။ မမကို ကျွန်မသနားမဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဖေဖေကိုမူ မသနား။ မမသည် တစ်လျှောက်လုံးပင် အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီကို အတိုက်အခံတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောခဲ့။ ရောဂါဟူ၍ အမည်တပ်စရာ မည်မည်ရရ မရှိပါဘဲလျက်နှင့် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ မမသည် အားနည်းလာခဲ့သည်။ ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် တောရွာအနဲ့ လှည်းသစ်တစ်စီးနှင့် သွားလာနေ

နုလုံးသားထဲက အကုသိုလ်

ခဲ့သည်။ ဤရူးသွပ်မှုသည် နောက်ဆုံးတွင် သည်းထန်လာကာ နေထွက်မှ နေဝင် လှည်းကို မောင်းနှင်နေပြီး တွေ့သမျှ လူများကို-

“ဘားဂတ်ဒီဂျက်ဂါက ရောင်းလိုက်တဲ့ သမီး၊ ကျုပ်ဇနီးလေ၊ ကြည့်ပါဦး”ဟု အော်ပြောနေသည်အထိ ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ပင် ဤပုံအတိုင်း စခန်း သွားနေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး မမသည် လှည်းပေါ် မတက်နိုင်လောက် အောင်ပင် အားနည်းလာခဲ့တော့သည်။ ထိုအခါ မမကို လှည်းပေါ်သို့ ချီပွေ့တင်ခေါ်ပြန်သည်။ ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီသည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း နေ ကျွန်မကို လူအခေါ်လွှတ်လေသည်။

ကျွန်မ သူ့အိမ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီသည် သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်ရင်း ဝရံတာတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

“ဆုကီဒီဂျက်ဂါ...တို့ထဲမှာ ဘယ်သူ အကုသိုလ်အကြီးဆုံး ဖြစ်မလဲ။ သမီးကို ငါ့ကိုရောင်းခဲ့တဲ့ မင်းတို့အဖေလား။ ဝယ်ယူခဲ့တဲ့ ငါလား။ သူ့ကိုယ်ကို ရောင်းခဲ့တဲ့ မင်းအစ်မ မာတာလား။ ဒါမှ မဟုတ် အစ်မကို ကယ်တင်ဖို့အတွက် ကိုယ်ကို ထိုးပေးတဲ့မင်းလား...။ ဘယ်သူ အကုသိုလ်အများဆုံး ဖြစ်မလဲ”ဟု အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ် လင်ဂီက ကျွန်မကို မေးလေသည်။

သူသည် သေနတ်ကို ဆွဲကာ ဝရံတာမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ ကျွန်မအဖြေကိုပင် မစောင့်တော့။

မမမာတာသည် သူ့ကို တင်ပေးထားသော အဘိုးကြီးဂျန်ရက်ဒ် လင်ဂီ၏ သစ်သားခုတင်ကြီးပေါ်တွင် လှဲ၍နေသည်။ စကားနှစ်ကြိမ် သာ ပြောသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူက-

“သူဟာ အမြဲတမ်း ရူးသွပ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်။

သူ့ကို ရူးတယ်လို့ မမကလည်း ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်မှာလဲဟု ပြောသည်။ နောက်ပြီး-

“ညီမလေးရေ...မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပဲ မမ မေမေနဲ့ နေရ တော့မယ်။ အဲသလိုနေနိုင်အောင် ဘုရားသခင်က မမကို ကူညီနေ ပြီ” ဟု ဆိုပြန်သည်။

နေဝင်ဖျိုးဖျူအချိန်လောက်တွင် မမကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ အဘိုး ကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီကို ထိုအကြောင်းကို ပြောပြောကြသောအခါ အဘိုးကြီးကို ရှာဖွေ၍မတွေ့။ ထိုညတစ်ညလုံးနှင့် နောက်နေ့ တစ်နေ့လုံး ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ မမမာတာအလောင်းကို ဇီကိုဂတ်ရို မေမေဂူထဲမှာပင် မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်အထိ အဘိုးကြီး ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီကို ရှာဖွေမတွေ့ကြသေး။ ခြောက်ရက်ကြာ ရှာဖွေခဲ့ကြပြီးနောက် တွေ့မည့်တွေ့တော့ တောင်တန်းပေါ်တွင် သွားတွေ့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ သေငယ်ဇောနှင့် မြောနေချိန်တွင် မည်သို့ စိတ်ရူးပေါက်ပြီး တောင်တန်းများပေါ်သို့ ရောက်သွားသည် မသိ။ ဂျန်ရက်ဒ်လင်ဂီ၏ အလောင်းကို တောင်ပေါ်တွင်တွေ့ပြီး သစ်တာဝေါတာအရပ်တွင် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။

ထိုညက ဖေဖေ ကျွန်မဆီသို့ ရောက်လာပြီး-

“သမီး ဖေဖေကို ပြောတာမှန်တယ်သမီး။ ဒီလယ်တွေကို ရေရ အောင် ဖေဖေသွေးနဲ့ ရင်းခဲ့ရတယ်။ ဒီညမှာပဲ ဂမ်ကာမြစ်က ဖောက် လုပ်ထားတဲ့ ရေသွယ်မြောင်းတွေကို ဖေဖေ ပိတ်ပစ်လိုက်တော့မယ်။ ဘုရားသခင် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ ဖေဖေပိတ်လိုက်တော့မယ်...”ဟု ပြောလေသည်။

“နှလုံးသွေးတွေက လယ်ကွင်းထဲမှာ အတော်နက်နက်အထိ

နုလုံးသားထဲက အကုသိုလ်

စိမ့်ဝင်နေပြီမို့ ဆေးထုတ်ပစ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး”ဟု ကျွန်မရင်တွင်းက ပြောပြနေမိသည်။ နှုတ်ကတော့ ထုတ်မပြောဖြစ်ပါ။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ကျွန်မရှေ့တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်သန်းနေသည့် မမမာတာ၏ မျက်နှာကလေးပေါ်လာသည်။ မမသည် ကျွန်မကိုယ်စား ဖြေကြားပေးနေသည့်အလားပင်။

“မှန်တယ်ထင်ရင် လုပ်ပေါ့ဖေဖေ။ ဖေဖေကို လုပ်ပါ မလုပ်ပါနဲ့လို့ သမီး ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်မှလဲ”ဟု ဖေဖေ့ကို ကျွန်မက ပြောလိုက်မိသည်။

(အာဖရိက စာရေးဆရာမ Pauline Smith ၏ ဝတ္ထုတို The Sisters ကို မြန်မာပြန်ဆိုသည်။)

၇၂

လင်းဝေမြိုင်

The Sisters

Marta was the eldest of my father's children, and she was sixteen years old when our mother died and our father lost the last of his water-cases to old Jan Redlinghuis of Bitterwater. It was the water-cases that killed my mother . Many, many times she had cried to my father to given in to old Ja Redlinghuis whose water-rights had been fixed by law long before my father built his water furrow from the Ghamka river. But my father could not rest. If he could but get a fair share of the river water for his furrow, he would say, his farm of Zeekoegatt would be as rich as the farm of Bitterwater

and we should then have a town house in Platops dorp and my mother should wear a black cashmere dress all the days of her life. My father could not see that my mother did not care about the black cashmere dress or the town house in Platkops drop. My mother was a very gentle woman with a disease of the heart, and all she cared about was to have peace in the house and her children happy around her. And for so long as my father was at law about his water-rightes threr could be no peace on all the farm of Zeekoegatt. With each new water-case came more bitterness and sorrow to us all. Even between my parents at last came bitterness and sorrow. And in bitterness and sorrow my mother died.

In his last water-case my father lost more money than ever before, and to save the farm he bonded some of the lands to old Jan Redlinghuis himself. My fater was surely mad when he did this, but he did it. And from that day Redlinghuis pressed him, pressed him, till my father did not know which way to turn. And then, when my father's back was up against the wall and he thoutht he must sell the last of his lands to pay his bond, Jan Redlinghuis came to him and said:

'I will take your daughter, Marta Maghalena, instead.'

Three days Jan Redlinghuis gave my father, and in three days, if Marta did not promise to marry him,

the lands of Zeekoegatt must be sold. Marta told me this last that same night. She said to me:

'Sukey, my father has asked me to marry old Jan Redlinghuis. I am going to do it.'

And she said again: 'Sukey, my darling, listen now! If I marry old Jan Redlinghuis he will let the water into my father's furrow, and the lands of Zeekoegatt will be saved. I am going to do it, and God will help me.'

I cried her. Marta! Old Jan Redlinghuis is a sinful man, going at times a little mad in his head. God must help you before you marry him. Afterwards it will be too late.'

And Marta said: 'Sukey, if I do right, right will come of it, and it is right for me to save the lands for my father. Think now, Sukey, my darling! There is not one of us that is without sin in the world and old Jan Redlinghuis is not always mad. Who am I to judge Jan Redlinghuis? And can I Then let my father be driven like a poor white to Platkopsdorp? And she drew me down on to the pillow beside her, and took me into her arms, and I cried there until far into the night.

The next day I went alone across the river to old Jan Redlinghuis's farm. No one knew that I went, or what it was in my heart to do. When I came to the house Jan Redlinghuis was out on the stoep smoking

his pipe.

I said to him: 'Jan Redlinghuis, I have come to offer myself.'

Jan Redlinghuis took his pipe out of his mouth and looked at me. I said again: 'I have come to ask you to marry me instead of my sister Marta.'

Old Jan Redlinghuis said to me: 'And why have you come to do this thing, Suke de Jager?'

I told him: 'Because it is said that you are a sinful man. Jan Redlinghuis, , going at times a little mad in your head, and my sister Marta is too good for you.'

For a little while old Jan Redlinghuis looked at me, sitting there with his pipe in his hand, thinking the Lord knows what. And presently he said:

'All the same, Sukey de Jager, It is your sister Marta that I will marry and no one else. If not, I will take the land of Zeekoegatt as is my right, and I will make your father bankrupt. Do now as you like about it.'

And he put his pipe in his mouth, and not one other word would he say.

I went back to my father's house with my heart heavy like lead. And all that night I cried to God: 'Do now what you will with me, But save our Marta.' Yes, I tried to make a bargain with the Lord so that Marta might be saved. And I said also 'If he does not save our

Marta I will know that there is no God.'

In three weeks. Marta married old Jan Redlinghuis and went to live with him across the river. On Marta's wedding day I put my father's Bible before him and said:

'Pa pray if you like, but I shall not pray with you. There is no God or surely He would have saved our Marta. But if there is a God as surely will He burn our souls in Hell for selling Marta to old Jan Redlinghuis.'

From that time I could do what I would with my father, and my heart was bitter to all the world but my sister Marta. When my father said to me:

'Is it not wonderful, Sukey, what we have done with the water that old Jan Redlinghuis lets pass to my furrow?'

I answered, 'What is now wonderful? It is blood that we lead on our lands to water them. Did not my mother die for it? And was it not for this that we sold my sister Marta to old Jan Redlinghuis?'

Yes, I said that. It was as if my heart must break to see my father water his lands while old Jan Redlinghuis held my sister Marta up to shame before in Platkops.

I went across the river to my sister Marta as often as I could, but not once after he married her, did old Jan Redlinghuis let Marta come back to my father's house.

'Look now, Sukey de Jager,' he would say to me 'your father has sold m his daughter for his lands. Let him now look to his lands and leave me his daythter.' And that was all he would say about it.

Marta had said that old Jan Redlinghuis was not always mad, but from the day that he married her his madness was to cry to all the world to look at the wife that Burgert de Jager had sold to him.

'Look,' he would say, 'how she sits in her new tentcart-- the wife that Burgert de Jager sold to me.'

And he would point to Zeekoegatt lands and say: 'See now, how green they are, the lands that Burgert de Jager sold me his daughter to save.'

Yes, even before strangers would say these things, stopping his cart in the road to say them, with Marta sitting by his side.

My father said to me: 'Is it not wonderful, Sukey, to see how Marta rides through the country in her new tent- cart?

I said to him; 'What is now wonderful? It is to her gave that she rides in the new tent-cart, and presently you will wee it.'

And I said to him also: 'It took you many years to kill my mother, but believe me it will not take as many months for old Jan Redlinghuis to kill my sister Marta.' Yes, God forgive me, but I said that to my

father. All my pity was for my sister Marta, and I had none to give my father.

And all this time Marta spoke no word against old Jan Redlinghuis. She had no illness that one might name, but every day she grew a little weaker, and every day Jan Redlinghuis inspanned the new tent-cart and drove her round the country. This madness came at last so strong upon him that he must drive from sun-up to sun-down crying to all whom he met:

'Look now at the wife that Burgert de Jager sold to me!'

So it was, day after day, day after day, till at last there came a day when Marta was too weak to climb into the cart and they carried her from where she fell into house. Jan Redlinghuis sent for me across the river.

When I came to the house old Jan Redlinghuis was standing on the stoep with his gun. He said to me: 'See here, Sukey de Jager! Which of us now had the greatest sin- your father who sold me his daughter Marta, or I who bought her? Marta who let herself be sold, or you who offered yourself to save your sister?'

And he took up his gun and left the stoep and would not wait for an answer.

Marta lay where they had put her on. Jan Redlinghuis's great wooden bed, and only twice did

she speak...Once he said:

'He was not always mad, Sukey, my darling, and who am I that I should fudge him?'

And again she said: 'See how it my darling! In a little while I shall be with our mother. So it is that God has helped him.'

At sun-down Marta died, and when they ran to tell Jan Redlinghuis they could not find him. All that night they looked for him, and next day also. We buried Marta in my mother's grave in Zeekogatt....and till they could not find Jan Redlinghuis. Six days they looked for him, and last they found his body in the mountains. God knows what madness had driven old Jan Redlinghuis to the mountains when his wife dying, but there it was they found him, and at Bitterwater he was buried.

That night my father came to me and said: 'It is true what you said to me, Sukey. It is blood that I have powered on my lands to water them, and this night will I close the furrow that I built from the Ghamka river. God forgive me, I will do it.

It was in my heart to say to him: 'The blood is already so deep is the lands that nothing we can do will now, she out.' But I did not say this. I do not know how it was, but there came before me the still, sad face of my sister, Marta, and it was as if she herself answered

နုလုံးသားထဲက အကုသိုလ်

၈၁

for me.

'Do now as it seems right to you. I said to my father. 'Who am I that I should judge you?



၈၂

လင်းဝေမြိုင်

အပျော်မင်းသားလေး

မြို့တော်အထက်ရှိ မြင့်မားလှသည့် ကျောက်တိုင်ထက်တွင် အပျော်မင်းသားကလေး၏ ရုပ်တုကို ထုဆစ်၍ တည်ထားလေသည်။ မင်းသားလေး၏ ရုပ်တုတစ်ခုလုံးကို ရွှေပြားများ ခတ်ထားပြီး မျက်လုံးအစုံတွင် အလွန်တရာတောက်ပသည့် နီလာကျောက်နှစ်လုံးကို ထည့်ထားသည်။ ဓားလက်ကိုင်ရိုးတွင် ရဲရဲနီနေသည့် ပတ္တမြားလုံးကြီးတစ်လုံး တပ်ဆင်ထားသည်။ မင်းသားရုပ်တုကို လူတွေက အမြတ်တနိုး ရှိကြသည်။

တစ်ညတွင် မြို့တော်သို့ ပျံလွှားငှက်ကလေး တစ်ကောင် ပျံသန်းလာသည်။ ပျံလွှားငှက်ကလေး၏ အပေါင်းအဖော်ငှက်များသည် လွန်ခဲ့သည့် သီတင်းခြောက်ပတ်လောက်ကပင် အီဂျစ်နိုင်ငံသို့ ပျံသန်းသွားခဲ့ကြပြီး သူတစ်ကောင်တည်းသာ နောက်ကျ ကျန်နေရစ်ခဲ့ခြင်း

ဖြစ်သည်။ သူ့နောက်ကျကျန်နေခဲ့ရသည့်အကြောင်းကလည်း အလွန်
 ချောမောလှပသည့် ကျူပင်မလေးနှင့် သမုဒယတွေ ပွားနေခဲ့သော
 ကြောင့် ဖြစ်သည်။ နွေဦးပေါက်အစောပိုင်းကာလက ပိုးဖလံဝါကြီး
 တစ်ကောင်၏ နောက်မှလိုက်ပြီး မြစ်ကို စုန်၍ ပျံသန်းခဲ့စဉ် ကျူပင်
 မကလေးကို ပျံလွှားလေး တွေ့ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပျံလွှားလေး
 သည် ကျူပင်မလေး၏ သေးသွယ်သော ခါးကျဉ်းကျဉ်းကလေးကို
 စွဲလမ်း၍ နေခဲ့သည်။ “အတော် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ သံယောဇဉ်ပဲ”
 ဟု အခြားပျံလွှားငှက်များက ရယ်မောပြောင်လှောင်၍ ပြောကြသည်။
 ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ ရောက်သောအခါ ပျံလွှားငှက်များအားလုံး
 အဝေးသို့ ပျံသန်းထွက်ခွာ၍ သွားကြတော့သည်။

အပေါင်းအဖော်များ မရှိတော့သောအခါ ပျံလွှားငှက်ကလေး
 သည် တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ချစ်သူ
 ကျူပင်မလေးကိုလည်း စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့စ ပြုလာသည်။ “သူက
 စကားလည်း မပြောဘူး။ ပျံတန်တန် နန့်တန့်တန့်မိန်းမပဲ။ လေနဲ့ပဲ
 အမြဲ ပရောပရီ လုပ်နေတာပဲ...” ဟု ညည်းတွားမိသည်။

သို့ဖြင့် ပျံလွှားငှက်ကလေးသည် ကျူပင်မကလေးကို စွန့်ခွာ
 ထားခဲ့ပြီး အဝေးသို့ ပျံသန်းထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ တစ်နေ့နှင့်တစ်ည
 လုံးလုံး ပျံသန်းလာခဲ့ပြီးနောက် မြို့တော်သို့ သူရောက်၍လာခဲ့သည်။
 “ဘယ်မှာ ငါ နားခိုရကောင်းမလဲ။ မြို့တော်ကလည်း ငါ့အတွက်
 အဆင်သင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့...” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ခဏကြာသော် ကျောက်တိုင်မြင့်ကြီးပေါ်မှ ရုပ်တုကို သူမြင်တွေ့
 လိုက်ရသည်။ “အဲဒီနေရာမှာ ငါ နားခိုမှပဲ။ အတော် ကောင်းတဲ့
 နေရာပဲ” ဟု ဆိုကာ အပျော်မင်းသားကလေးရုပ်တု၏ ခြေနှစ်ဖက်

အကြားတွင် ဆင်းသက်ရပ်နားလိုက်သည်။

“ရွှေအိပ်ရာနဲ့ အိပ်ရတာပဲ”....ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်ရင်း တိုးတိုးတိတိတိတ် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် သူ့အိပ်စက်ရန် ပြင်လိုက်တော့သည်။

ခေါင်းကို တောင်ပံအောက်သို့ ချလိုက်စဉ်မှာပင် ရေစက်ရေပေါက် ကြီး တစ်ပေါက် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။ “ထူးဆန်းလှချည် လား၊ မိုးပေါ်မှာလည်း ဘာတိမ်တစ်မျှင်တလေမှ မရှိဘဲနဲ့ မိုးရွာ တယ်။ ဥရောပမြောက်ပိုင်း ရာသီဥတုက အတော်ဆိုးဝါးကြောက် စရာ ကောင်းလှပါကလား”ဟု ပြောဆိုလိုက်မိသည်။

မကြာခင် ရေတစ်ပေါက် ကျလာပြန်သည်။

“မိုးမှ မလုံရင် ဒီရုပ်တုက ဘာအသုံးကျတော့မှာလဲ”ဟုဆိုကာ အဝေးသို့ ထပျံတော့မည် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ သူ တောင်ပံ ဖြန့်လိုက်တော့မည် ပြုစဉ် တတိယမြောက် ရေတစ်ပေါက် သူ့ကိုယ် ပေါ်သို့ ကျလာသည်။ သူ မော်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်လိုက် ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

အပျော်မင်းသားကလေး၏ မျက်လုံးအစုံသည် မျက်ရည်များ ဖြင့် ရစ်ဝိုင်း၍ နေသည်။ မျက်ရည်များသည် မင်းသားကလေး၏ ရွှေပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာသည်။ မင်းသားကလေး၏ မျက်နှာ သည် လရောင်အောက်တွင် ချောမောလှပ၍ နေသည်။ ပျံလွှားငှက် ကလေးသည် မင်းသားကလေးကို သနားစိတ်ဝင်၍ သွားတော့သည်။

“သင် ဘယ်သူလဲ...”ဟု ပျံလွှားငှက်ကလေးက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်ဟာ အပျော်မင်းသားကလေးပါ...”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲ။ ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွဲ

နေပြီ” ဟု ပျံလွှားငှက်ကလေးက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ် အသက်ရှင်ပြီး လူသားအသဲနှလုံးနဲ့ နေခဲ့ရစဉ်က မျက်ရည်ဆိုတာကို မသိနားမလည်ခဲ့ဘူး။ ဝမ်းနည်းမှုတွေ ဝင်မလာရတဲ့ ဆန်ဆူချို နန်းတော်ထဲမှာပဲ နေခဲ့ရတယ်။ နေ့အချိန်ဆိုရင် ဥယျာဉ်ထဲမှာ အဖော်တွေနဲ့ ကစားခဲ့ရပြီး ညအချိန်ဆိုရင် ခန်းမဆောင်ကြီးထဲမှာ ကခုန်နေခဲ့ရတယ်။ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတွေက ကျွန်ုပ်ကို အပျော်မင်းသားကလေးလို့ ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ အခုတော့ ကျွန်ုပ်သေလွန်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုပ်ကို သူတို့က ဒီနေရာမြင့်မြင့်မှာ လာထားကြတယ် ဒီနေရာရောက်တော့ မြို့တော်ကြီးရဲ့ ရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်မှုတွေနဲ့ ဒုက္ခသုက္ခတွေ အကုန်လုံးကို မြင်တွေ့ရတော့တာပေါ့။ ကျွန်ုပ် အသည်းနှလုံးကို ခဲနဲ့ လုပ်ထားပေမယ့် ကျွန်ုပ်ငိုမိပါတယ်...” ဟု မင်းသားလေးက ဆိုသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာပါလိမ့်၊ သူ့ကိုယ်က ရွှေသားနဲ့ လုပ်ထားတာပဲဟာ...” ဟု ပျံလွှားငှက်ကလေးက ရေရွတ်မိသည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောဆိုမိသည်အထိ သူ ရိုင်းစိုင်းသွားသည်။

“ဒီလမ်းရဲ့ အတော်ဝေးဝေးမှာ ဆင်းရဲသားအိမ်တစ်အိမ်ရှိတယ်။ စားပွဲမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထိုင်နေတာကို ပြတင်းပေါက်ကနေ ကျွန်ုပ် လှမ်းမြင်ရတယ်။ မျက်နှာက သွယ်သွယ်လျလျနဲ့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတယ်။ လက်တွေက ကြမ်းတမ်းပြီး အပ်ပေါက်ရာတွေနဲ့ နီရဲနေတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ အပ်ချုပ်သမ။ နန်းတွင်းကပွဲမှာ နန်းတွင်းသူတွေ ဝတ်ကမယ့် ပိုးထည်ဝတ်စုံကို ပန်းထိုးနေတယ်။ အခန်းထောင့်က အိပ်ရာပေါ်မှာ သူ့သားလေး နေမကောင်းဖြစ်ပြီး

အပျော်မင်းသားလေး

ငိုနေတယ်။ ပျံလွှားလေးရေ...ကျွန်ုပ် ဓားရိုးလက်ကိုင်က ပတ္တမြားကိုယူပြီး အပ်ချုပ်သမလေးဆီ သွားပို့ပေးပါ...” ဟု မင်းသားလေးက ပြောသည်။

“ကျွန်ုပ်ကို အီဂျစ်မှာ စောင့်နေကြတယ်။ ကျွန်ုပ်အပေါင်းအသင်းတွေ နိုင်းလ်မြစ်ပေါ်မှာ စုန်ချည်ဆန်ချည် ပျံသန်းနေကြပြီ။ ကြာပန်းတွေနဲ့ စကားပြောနေကြပြီ” ဟု ပျံလွှားငှက်ကလေးက ပြန်ပြောသည်။

“ပျံလွှားလေးရယ်...ကျွန်ုပ်နဲ့အတူနေပြီး ကျွန်ုပ်ကိစ္စကို ဆောင်ကျဉ်းပေးပါ...” ဟု မင်းသားလေးက ပြောသည်။ မင်းသားကလေးဝမ်းနည်းနေပုံရသွားသဖြင့် ပျံလွှားကလေးသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ဒီနေရာက သိပ်အေးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ညလောက်နေပြီး ကျွန်ုပ် သင်ခိုင်းတာကို ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ မင်းသားကလေးကလည်း “ကျေးဇူးပါပဲ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ပျံလွှားငှက်ကလေးသည် မင်းသားလေး၏ ဓားလက်ကိုင်ရိုးမှ ပတ္တမြားကြီးကို ယူ၍ နှုတ်သီးဖြင့် ချိကာ မြို့ပေါ်ရှိ အိမ်ခေါင်မိုးများတစ်လျှောက် ပျံသန်း၍ လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆင်းရဲလှသည့် အပ်ချုပ်သမ၏ အိမ်သို့ ရောက်ကာ အထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ အပ်ချုပ်သမ၏ သားကလေးသည် ကယောင်ကတမ်းဖြင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် လူးလှိမ့်နေသည်။ မိခင်ဖြစ်သူက အိပ်မောကျနေသည်။ ပျံလွှားငှက်ကလေးသည် အိမ်ထဲသို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် ဝင်သွားကာ ပတ္တမြားလုံးကြီးကို စားပွဲပေါ်ရှိ အပ်ထောက်ခုံဘေးတွင် ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာပေါ်တွင် ဝဲပျံရင်း ဖျားနေသည့်

ကလေးငယ်၏ နဖူးကို တောင်ပံခတ်၍ ယပ်ခတ်ပေးသည်။ “အေး လိုက်တာ...” ဟုဆိုကာ ကလေးငယ်သည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ် ပျော်၍သွားတော့သည်။

နံနက် မိုးသောက်၍ အလင်းရောက်လာသောအခါ ပျံလွှားငှက် ကလေးသည် မြစ်ဆိပ်သို့ သွား၍ရေချိုးသည်။ “ဒီနေ့ညတော့ အီဂျစ်ကို သွားမှပဲ” ဟုဆိုကာ စိတ်ပျော်မြူး၍ နေသည်။ ပြည်သူ့ အဆောက်အအုံများကို လျှောက်ကြည့်သည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ပြာသာဒ်ပေါ်တွင် အချိန်အတော်ကြာ နားနေခဲ့သည်။ လဝန်းပြုထွက် လာသောအခါ အပျော်မင်းသားကလေးဆီသို့ ပျံသန်းလာခဲ့သည်။

“အီဂျစ်မှာ ခိုင်းချင်တဲ့ ကိစ္စရှိသေးသလား။ ကျွန်ုပ် သွားတော့ မယ်...” ဟု ပျံလွှားငှက်ကလေးက ပြောလိုက်သောအခါ မင်းသား ကလေးက...

“ပျံလွှားလေးရေ...ကျွန်ုပ်နဲ့ တစ်ညလောက်အတူနေပါဦး...” ဟု ဆိုပြန်သည်။

“ကျွန်ုပ်ကို အီဂျစ်မှာ စောင့်နေကြပြီ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေ ပျံလွှားငှက်တွေ ဒုတိယရေတံခွန်ကြီးဆီကို ပျံလွှားငှက်တွေ ဒုတိယရေတံခွန်ကြီးဆီကို ပျံသန်းသွားကြတော့မယ်...”

ပျံလွှားလေးက ပြောလိုက်သည်။

“ပျံလွှားငှက်ကလေးရေ ဒီမြို့ရဲ့ တစ်ဖက် ဟိုအဝေးတစ်နေရာက အိမ်ထပ်ခိုးကလေးထဲမှာ သူငယ်တစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်လှမ်းမြင် တွေ့ရတယ်။ ဆံပင်ကနက်နက်ကောက်ကောက်၊ မျက်လုံးတွေက အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့။ သူ့စာရေးစားပွဲကို မှီထိုင်နေတယ်။ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ကို အပြီးသတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ ဒါပေမယ့် အေးလွန်းလို့

အပျော်မင်းသားလေး

စာဆက်မရေးနိုင်ဖြစ်နေတယ်” ဟု မင်းသားကလေးက ပြောသည်။

“ကျွန်ုပ် သင်နဲ့တစ်ည အတူနေပါဦးမယ်။ နောက် ပတ္တမြား တစ်လုံး သွားပို့ပေးရဦးမလား” ဟု စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိသော ပျံလွှားငှက်ကလေးက ဆိုသည်။

“ကျွန်ုပ်မှာ ပတ္တမြားမရှိတော့ဘူးလေ။ မျက်လုံးတွေ ရှိနေပါ သေးတယ်။ ကျွန်ုပ် မျက်လုံးတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်တစ်ထောင် လောက်က အိန္ဒိယက ယူလာတဲ့ ရှားရှားပါးပါး နီလာတွေနဲ့ လုပ် ထားတာ။ နီလာမျက်လုံးတစ်လုံးကို ယူပြီး အဲဒီသူငယ်ဆီ သွားပို့ ပေးပါ” ဟု မင်းသားလေးက ပြောသည်။

“မင်းသားကလေးရယ်၊ ဒီအလုပ်ကို ကျွန်ုပ် မလုပ်နိုင်ဘူး” ဟု ဆိုကာ ပျံလွှားငှက်ကလေးက ငိုသည်။

“ပျံလွှားလေး ကျွန်ုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ” ဟု မင်းသား လေးက ပြောသည်။

သို့ဖြင့် ပျံလွှားကလေးသည် မင်းသားကလေး၏ မျက်လုံး တစ်ဖက်ကို ဖောက်ယူကာ လူငယ်၏ ထပ်ခိုးကလေးဆီသို့ ပျံသန်း လာခဲ့သည်။ လူငယ်သည် ခေါင်းကို လက်နှင့်အုပ်ထားသဖြင့် ပျံလွှား ငှက်ကလေးတောင်ပံခတ်ပြီး ဝင်လာသည်ကို မကြားလိုက်။ မော့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်လှပသည့် နီလာကျောက်တစ်လုံးကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“ငါ့ကို လူတွေတန်ဖိုးထားလာကြပြီ။ ဒီနီလာဟာ ငါ့ကို လေး စားသဘောကျတဲ့ လူတွေ ပေးတာပဲ။ ပြဇာတ်ကို အခု အပြီးသတ် ရေးလို့ ရပြီ” ဟု လူငယ်က ဟစ်ကြွေးလေတော့သည်။

နောက်နေ့တွင် ပျံလွှားငှက်ကလေးသည် သင်္ဘောဆိပ်ဆီသို့

ပျံသန်းလာခဲ့သည်။ သင်္ဘောတစ်စင်း၏ ရွက်တိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ သင်္ဘောသားများ သင်္ဘော သင်္ဘောဝမ်းဗိုက်ထဲမှ သေတ္တာကြီးအား ပစ်ချနေကြသည်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ငါ အီဂျစ်ကို သွားတော့မယ်” ဟု ပျံလွှားငှက်ကလေးက အော်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့စကားကို မည်သူကမျှ သတိမထား မိကြ။ လဝန်း ပေါ်ထွက်လာသောအခါ ပျံလွှားငှက်ကလေးသည် မင်းသားကလေးဆီသို့ ပျံသန်းလာခဲ့သည်။

“ကျွန်ုပ် သင့်ကိုလာနှုတ်ဆက်တာ” ဟု ပျံလွှားငှက်ကလေးက မင်းသားလေးကို ပြောသည်။

“ပျံလွှားလေးရယ်...သင်ကျွန်ုပ်နဲ့ တစ်ညလောက် ဆက်မနေနိုင် ဘူးလား” ဟု မင်းသားလေးက ဆိုပြန်သည်။

“ဆောင်းရောက်နေပြီ။ အီဂျစ်က စွန်ပလွံပင် စိမ်းစိမ်းတွေ ပေါ်မှာ နေပူနွေးနေပြီ။ ကျွန်ုပ်အပေါင်းအသင်း ပျံလွှားငှက်တွေ ဘာလဲဘက်စံဘုရားကျောင်းမှာ အသိုက် ဆောက်နေကြပြီ။ မင်းသား လေးရယ်...ကျွန်ုပ်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်” ပျံလွှားငှက်ကလေးက မင်းသားလေးအား ပြောသည်။

မင်းသားလေးက “အောက်က ကွက်လပ်မှာ မီးခြစ်သည်မလေး ရပ်နေတယ်။ သူ့မီးခြစ်တွေ ရေမြောင်းထဲ ကျပြီး ပျက်စီးကုန်ပြီ။ သူ့အိမ်ပြန်လို့ ငွေမပါရင် သူ့အဖေက ရိုက်တော့မယ်။ အခု ကောင် မလေး ငိုနေတယ်။ ကျွန်ုပ် မျက်လုံးတစ်ဖက်တည်းက ကျန်နေတဲ့ နီလာကျောက်ကို ထုတ်ယူပြီး ကလေးမလေးကို သင်သွားပေးလိုက် ပါ။ ဒါဆိုရင် သူ့အဖေက သူ့ကို မရိုက်တော့ဘူး” ဟု ပျံလွှားလေး ကို ပြောသည်။

အပျော်မင်းသားလေး

၉၁

“သင်နဲ့တစ်ည ကျွန်ုပ် ဆက်နေပေးပါမယ်။ ဒါပေမယ့် သင့် မျက်လုံးကိုတော့ မဖောက်ပါရစေနဲ့။ ဖောက်လိုက်ရင် သင်ကန်းသွား တော့မှာပေါ့” ဟု ပျံလွှားလေးက ဆိုသည်။

“ပျံလွှားလေး ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ” ဟု မင်းသား ကလေးက ပြောသည်။

သို့ဖြင့်ပင် ပျံလွှားငှက်ကလေးသည် မင်းသားလေး၏ ကျန် သည့် နီလာမျက်လုံးကို ဖောက်ကာ မီးခြစ်သည်မလေးဆီသို့ပျံသန်း လာခဲ့သည်။ ပျံလွှားငှက်ကလေးသည် မီးခြစ်သည်မလေးအနီးတွင် ထိုးဆင်းကာ ကလေးမလေး၏ လက်ထဲသို့ နီလာကျောက်ကို ထည့် ပေးလိုက်သည်။

“သိပ်လှတဲ့ ကျောက်ကလေး” ဟု ကလေးမက အော်ရယ်ပြော ပြီး အိမ်သို့ သုတ်ခြေတင် ပြေးသွားတော့၏။ ပျံလွှားငှက်ကလေး သည် မင်းသားကလေးထံသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

“မင်းသားလေး...သင်မျက်မမြင်ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ် သင်နဲ့အတူ တစ်သက်လုံး နေသွားတော့မယ်...” ဟု ပြောလေသည်။

“မဖြစ်ဘူး။ ပျံလွှားလေး သင် အခု အီဂျစ်ကို သွားပေတော့...”

“ကျွန်ုပ် သင်နဲ့အတူနေသွားတော့မယ်” ဟု ဆိုကာ ပျံလွှားငှက် ကလေးသည် မင်းသားလေး၏ ခြေရင်းတွင် အိပ်စက်လေတော့သည်။

နောက်နေ့တွင်လည်း တစ်နေ့လုံး ပျံလွှားငှက်ကလေးသည် မင်းသားကလေး၏ ပုခုံးထက်တွင် နေကာ နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းပြည် များတွင် သူမြင်တွေ့ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံများကို မင်းသားကလေး အား ပြောပြလေသည်။ နိုင်းလ်မြစ်ကမ်းပေါ်တွင် ကျက်စားနေကြ သော ဗျိုင်းနီနီကြီးများ ရွှေငါးလေးများကို နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဖမ်းကြ

ပုံများ၊ ကမ္ဘာကြီးနှင့် သက်တမ်းအတူတူ ဖြစ်နေကြသော ဆဖင့်
ကျောက်ရုပ်ကြီးများ၊ သဲကန္တာရအတွင်းမှ ဘဝများ၊ စွန်ပလွံပင်များ
ပေါ်တွင် အိပ်စက်သော မြေစိမ်းများနှင့် ပျားရည်မုန့်များ စားသုံး
သည့် ဘုန်းတော်ကြီးအပါး နှစ်ဆယ်တို့၏ အကြောင်းများကို မင်းသား
ကလေးအား ပြောပြသည်။

“ပျံလွှားလေး သင်က ကျွန်ုပ်ကို အလွန်ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ
ကောင်းတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောပြခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံး
ထက် ပိုအံ့ဩစရာကောင်းတဲ့အရာက လူသားတွေရဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာပါ
ပဲ။ သင် ကျွန်ုပ်မြို့တော်ပေါ်ကို ပျံသန်းပြီး သင် မြင်တွေ့ခဲ့ရတာ
တွေကို ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြပါလား” ဟု မင်းသားကလေးက ပြောလိုက်
သည်။

သို့ဖြင့် ပျံလွှားငှက်ကလေးသည် မြို့တော်ပေါ်တွင် ပျံသန်းခဲ့
လေသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတို့ မိမိ၏ လှပသော အိမ်ဂေဟာများ
ထဲတွင် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ကျင်းပနေစဉ် သူတောင်းစားများက အိမ်
ပေါက်ဝတွင် ထိုင်၍ တောင်းရမ်းနေသည်ကို မြင်တွေ့ရလေသည်။
မှောင်မည်းနေသော လမ်းကြိုလမ်းကြားများတွင် ပျံသန်းလာသည့်
အခါ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် ငတ်ပြတ်နေသော ကလေးငယ်များ
မှောင်မည်းနေသည့် လမ်းများပေါ်တွင် နုံးနုံးခွေခွေဖြင့် အစာရှာဖွေနေ
သည်ကို မြင်တွေ့ရပြန်သည်။ ပျံလွှားငှက်ကလေးသည် မင်းသား
ကလေးထံသို့ ပြန်လာကာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသမျှကို ပြောပြလေတော့သည်။

“ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေပြားတွေနဲ့ ဖုံးကပ်ထားတယ်။
ရွှေပြားတွေကို တစ်ချပ်ချင်းခွာပြီး မရှိဆင်းရဲတဲ့ ကလေးတွေကို
သင်သွားပေးပါ” ဟု မင်းသားကလေးက ပျံလွှားငှက်ကလေးကို

အပျော်မင်းသားလေး

ခိုင်းသည်။

ပျံလွှားငှက်ကလေးသည် မင်းသားလေးကိုယ်တွင် ရွှေပြားဟူ၍ ဘာမျှ မကျန်တော့သည်အထိ ရွှေပြားများကို တစ်ချပ်ချင်းခွာယူကာ မရှိဆင်းရဲသည့် ကလေးငယ်များအား သွားရောက်၍ ပေးခဲ့သည်။ ကလေးငယ်များ၏ မျက်နှာများဝင်းထိန်သွားကာ လမ်းပေါ်တွင် ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ ကစားနိုင်လာကြတော့သည်။

သို့ဖြင့် နှင်းများ တဖွဲဖွဲကျဆင်းကာ နှင်းခဲများ စုပုံလာခဲ့သည်။ ပျံလွှားငှက်ကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ချမ်းအေး၍လာသည်။ သို့သော်လည်း မင်းသားကလေးကို စွန့်ခွာ၍ မသွားဘဲ မင်းသားလေးနှင့် နေမြဲတိုင်းဆက်နေခဲ့သည်။ မင်းသားကလေးကို သူ့အလွန်ချစ်ခင်မိ၍ ဖြစ်သည်။ တောင်ပံများ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို နွေးအောင်လုပ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့သေရတော့မည်ကို သိလာသည်။ မင်းသားလေး၏ ပခုံးပေါ်သို့ တက်နိုင်လောက်အောင်ပင် အားအင်မရှိ ဖြစ်လာတော့သည်။

“နှုတ်ဆက်ပါတယ် မင်းသားလေးရေး...” မြည်တမ်း၍ပြောလိုက်သည်။

“နောက်ဆုံးတော့ သင် အီဂျစ်ကို သွားတော့မယ်မဟုတ်လား။ ဒါ့အတွက် ကျွန်ုပ်ဝမ်းသာပါတယ်။ သင် ဒီမှာနေတာ ကြာသွားပြီ။ ကျွန်ုပ်ကို နမ်းနှုတ်ဆက်ပါ။ ကျွန်ုပ်သင့်ကို ချစ်ပါတယ်ပျံလွှားလေး...” ဟု မင်းသားလေးက ဆိုသည်။

“ကျွန်ုပ်သွားမှာက အီဂျစ်ပြည်ကို မဟုတ်ဘူး။ မရဏနိုင်ငံကို သွားမှာဖြစ်ပါတယ်။ သေခြင်းတရားနဲ့ အိပ်စက်ခြင်းဟာ အတူတူပဲမဟုတ်လား...” ဟုဆိုကာ မင်းသားလေးကို နမ်းရှုပ်နှုတ်ဆက်ကာ

ပျံလွှား ငှက်ကလေး၏ ခြေရင်းတွင် လဲကျသေဆုံးသွားတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ရုပ်တုအတွင်းမှ ထူးဆန်းသည့် အက်ကွဲမြည်သံ တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။ အသံမှာ တစ်စုံတစ်ခု ကျိုးကျသည့် အသံမျိုးဖြစ်သည်။ ခဲဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အသည်းနှလုံး ထက်ပိုင်း ကျိုးကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ နှင်းခဲက ကြောက်စရာကောင်းလောက် အောင် ကြီးမားပြင်းထန်လှသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် မြို့တော်ဝန်သည် မြို့တော် ကောင်စီဝင်များနှင့်အတူ ရင်ပြင်ဆီသို့ လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ ကျောက်တိုင်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ မင်းသားရုပ်တုကို မော်၍ ကြည့်သည်။

“ဘုရားရေး...မင်းသားရုပ်တုကလည်း စုတ်ပြတ်သတ်နေပါရော လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့။ ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလောက်တောင် စုတ်ပြတ် သတ်သွားပါလိမ့်” ဟု မြို့တော်ကောင်စီဝင်များကလည်း တအံ့တဩ ပြောလိုက်ကြသည်။

“မင်းသားရုပ်တုရဲ့ ခြေရင်းမှာလည်း ငှက်သေတစ်ကောင်ပါလား။ ငှက်တွေ ဒီမှာ လာမသေရဘူးလို့ မနက်ဖြန် အမိန့်ပြန်တမ်းတစ်စောင် ထုတ်မှဖြစ်မယ်...” ဟု မြို့တော်ဝန်က ဆက်၍ပြောသည်။

သို့ဖြင့် မင်းသားရုပ်တုကို ဖြိုလှဲချပြီး မီးဖိုတွင် အရည်ကျိုပစ် လိုက်ကြတော့သည်။

“အတော် ဆန်းလှချည်လား။ ဒီ ခဲနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အသည်း အကျိုးအပဲ့တွေက အရည်ကျိုပစ်လို့လည်း မရဘူး။ လွှင့်ပစ်မှပဲ” ဟု သတ္တုကျိုစက်မှ အလုပ်သမားအကြီးအကဲက ဆိုသည်။ အလုပ်

အပျော်မင်းသားလေး

သမားများသည် မင်းသားကလေး၏ ခဲအသည်းအကျိုးအပဲ့များကို ပျံလွှားငှက် သေနေသော ဖုန်တောထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ကြတော့သည်။

“ကျွန်ုပ်ဆီကို ဒီမြို့ထဲက တန်ဖိုးအရှိဆုံး ပစ္စည်းနှစ်ခု ယူဆောင်လာခဲ့ပါ...” ဟု ဘုရားသခင်က သူ၏ ကောင်းကင်တမန် နတ်တစ်ပါးအား မိန့်ကြားလိုက်သောအခါ ကောင်းကင်တမန်နတ်သည် ဘုရားသခင်ထံသို့ ခဲအသည်းနှလုံးနှင့် ငှက်သေကောင်ကို ယူဆောင်၍လာသည်။

“သင် ရွေးချယ်တာ မှန်ကန်ပါပေတယ်။ ငါ ဘုရားရဲ့ကောင်းကင်ဘုံက ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဒီငှက်ကလေးဟာ ထာဝရသီချင်းဆိုနေလိမ့်မယ်။ ငါ့ရဲ့ ရွှေမြို့တော်မှာ ဒီအပျော်မင်းသားကလေးဟာ ငါဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တော်ကို ချီးမွမ်းနေပါလိမ့်မယ်” ဟု ဘုရားသခင်က မိန့်ကြားလိုက်လေသည်။ ။

[အိုင်းရစ် စာရေးဆရာကြီး Oscar Wilde (1856-1900) ၏ The Happy Prince ကို ပြန်ဆိုပါသည်။]

၉၆

လင်းဝေမြိုင်

The Happy Prince

High above the city, on a tall column stood the statue of the Happy Prince. He was gilded all over withthin leaves of fine gold, for eyes he had two bright sapphires, and a large red ruby glowed on his sword hilt. He was very much admired indeed.

One night there flew over the city a littles Swallow. His friends had gone away to Egypt six weeks before, but he had stayed behind, for he was in love with the most beautiful Reed. He had met her early in the spring as he was flying down the river after a big yellow moth, and had been attracted by her slender waist. "It is a ridiculous attachment," twittered the other Swallows. And, when the autumn came, they all

flew away.

After they had gone the Swallow felt lonely, and began to tire of his lady-love. "She has no conversation," he said, "and I am afraid that she is a coquette, for she is always flirting with the wind."

So he flew away. All day long he flew, and at night-time he arrived at the city. "Where shall I put up?" he said; "I hope the town has made preparations."

Then he saw the statue on the tall column. "I will put up there," he cried: "it is a fine position." So he alighted between the feet of the Happy Prince.

"I have a golden bedroom," he said softly to himself as he looked round, and he prepared to go to sleep.

Just as he was putting his head under his wing a large drop of water fell on him. "What a curious thing!" he cried. "There is not a single cloud in the sky and yet is raining. The climate in the north of Europe is really dreadful."

Then another drop fell.

"What is the use of a statue if it cannot keep the rain off?" he said. And he determined to fly away. But before he had opened his wings, a third drop fell, and he looked up, and saw-- Ah! what did he see?

The eyes of the Happy Prince were filled with tears, and tears, were running down his golden cheeks.

အပျော်မင်းသားလေး

၉၉

His face was so beautiful in the moonlight that the little Swallow was filled with pity.

"Who are you?" he said.

"I am the Happy Prince."

"Why are you weeping then?" asked the Swallow. "You have quite dtenched me."

"When I was alive and had a human heart," answered the statue, "I did not know what tears were, for I lived in the palace of Sans-Soucl, where sorrow is not allowed to enter. In the daytime I played with my companions in the garden, and in the evening I led the dance in the Great Hall. My courtiers called me the Happy Prince. But now that I am dead they have set me up here so high that I can see all the ugliness and all the misery of my city, and though my heart, is made of lead yet I cannot choose but to weep."

"What! is he not solid gold?" said the Swallow to himself. He was too polite to make any personal remarks out loud.

"Far away," continued the statue in a low musical voice, "far away in a little street there is a poor house. Through one off the windows I can see a woman seated at a table. Her face is thin and worn, and she has coarse, red hands, all pricked by the needle, for she is a seamstress. She is embroidering passion-flowers on a satin gown for the loveliest of the Queen's maids of

honour to wear at the next Court ball. In a bed in the corner of the room her little boy is lying ill, and he is crying. Swallow, Swallow, little Swallow, will you not bring her the ruby out of my sword hilt?"

"I am waited for in Egypt," said the Swallow. "My friends are flying up and down the Nile, and talking to the lotus flowers."

"Swallow, Swallo, little Swallow," said the Prince, "Will you not stay with me for one night, and be my messenger?"

He looked so sad that the little Swallow was sorry "It is very cold here," he said; " but I will stay for one night, and be your messenger."

"Thank you," said the Prince.

So the Swallow picked out the great ruby from the Prince's sword, and flew away with it in his beak over the roofs of the town. At last he came to the poor house and looked in. The boy was tossing feverishly on his bed; the mother had fallen asleep. In he hopped, and laid the great ruby on the table beside the woman's thimble. Then he flew gently round the bed, fanning the boy's forehead with his wings. "How cool feel!" said the boy, and he sank into a delicious slumber.

When day broke the Swallow flew down to the river and had a bath. "Tonight I go to Egypt," he said, and was in high spirits at the prospect. He visited all

the public monuments, and sat a long time on top of the church steeple. When the moon rose he flew back to the Happy Prince. "Have you any commissions for Egypt?" he cried; "I am just starting."

"Swallow, Swallow, little Swallow," said the Prince, "will you not stay with me one night longer?"

"I am waited for in Egypt," answered the Swallow. "Tomorrow my friends will fly up to the Second Cataract."

"Swallow, Swallow, little Swallow," said the Prince, "far away across the city I see a young man in a garret. His hair is brown crisp, and he has large and dreamy eyes. He is leaning over a desk covered with papers trying to finish a play, but he is too cold to write any more."

"I will wait with you one night longer," said the Swallow, who really had a good heart. "Shall I take him another ruby?"

"Alas! I have no ruby now," said the Prince. "My eyes are all that I have left. They are made of rare sapphires brought out of India a thousand years ago. Pluck out one of them and take it to him."

"Dear Prince," said the Swallow, "I cannot do that," and he began to weep.

"Swallow, Swallow, little Swallow, said the Prince, "do as I command you."

So the Swallow plucked out the Prince's eye, and flew away to the student's garret. The young man had his head buried in his hands, so he did not hear the flutter of the Swallow's wings as the bird flew in, and when he looked up he found the beautiful sapphire.

"I am beginning to be appreciated," he cried; "this is from some great admirer. Now I can finish my play!"

The next day the Swallow flew down to the harbour. He sat on the mast of a large vessel and watched the sailors hauling big chests out of the hold. "I am going to Egypt!" cried the Swallow, but nobody minded, and when the moon rose he flew back to the Happy Prince.

"I am come to bid you good-bye," he cried.

"Swallow, Swallow, little Swallow," said the Prince, "will you not stay with me one night longer?"

"It is winter," answered the Swallow. "In Egypt the sun is warm on the green palm trees, and my compaions are building a nest in the Temple of Baalbec. Dear Prince, I must leave you."

"In the square below," said the Happy Prince, "there stands a little match girl. She has let her matches fall in the gutter, and they are all spoilt. Her father will beat if she does not bring home some money, and she is crying. Pluck out my other eye, and

give it to her, and her father will not beat her."

"I will stay with you one night longer," said the Swallow, "but I cannot pluck out your eye. You would be quite blind then."

"Swallow, Swallow, little Swallow," said the Prince, "do as I command you."

So he plucked out the Prince's other eye, and darted down with it. He swooped past the match girl, and slipped the jewel into the palm of her hand.

"What a lovely bit of glass", cried the little girl; and she ran home, laughing.

Then the Swallow came back to the Prince. "You are blind now," he said, "so I will stay with you always."

"No, little Swallow," said the poor Prince, "you must go away to Egypt."

"I will stay with you always," said the Swallow, and he slept at the Prince's feet.

All the next day he sat on the Prince's shoulder, and told him stories of what he had seen in strange lands. He told him of the red ibises, who stand on the banks of the Nile and catch goldfish in their beaks; of the Sphinx, who is as old as the world itself, and lives in the desert; and of the great green snake that sleeps in a palm tree, and has 20 priests to feed it with honey cakes.

"Dear little Swallow," said the Prince, "you tell me of marvellous things, but more marvellous than anything is the suffering of men and of women. Fly over my city and tell me what you see there."

So the Swallow flew over the great city, and saw the rich making merry in their beautiful house, while the beggars were sitting at the gates. He flew into dark lanes, and saw the white faces of starving children looking out listlessly at the black streets. Then he flew back and told the Prince what he had seen.

"I am covered with fine gold," said the Prince, "you must take it off, leaf by leaf, and give it to my poor."

Leaf after leaf of the fine gold the Swallow picked off, till the Happy Prince looked quite dull and grey. Leaf after leaf of the fine gold he brought to the poor, and the children's faces grew rosier, and they laughed and played in the street.

Then the snow came and the frost. The poor little Swallow grew colder and colder, but he would not leave the Prince, he loved him too well. He tried to keep himself warm by flapping his wings, but at last he knew that he was going to die. He had just enough strength to fly up to the Prince's shoulder once more "Good-bye, dear Prince!" he murmured.

"I am glad you are going to Egypt at last, little

Swallow," said the Prince, "you have stayed too long here; but you must kiss me on the lips, for I love you."

It is not to Egypt that I am going," said the Swallow. "I am going to the House of Death. Death is the brother of Sleep, is he not?" And he kissed the Happy Prince and fell down dead at his feet.

At that moment a curious crack sounded inside the statue, as if something had broken. The fact is that the leaden heart had snapped right in two. It certainly was a dreadfully hard frost.

Early the next morning the Mayor was walking in the square below in company with the Town Councilors. As they passed the column he looked up at the statue: "Dear me! how shabby the Happy Prince looks!"

"How shabby, indeed!" cried the Town Councilors.

"And here is actually a dead bird at his feet!" continued the Mayor. "We must really issue a proclamation that birds are not to be allowed to die here."

So they pulled down the statue of the Happy Prince. Then melted the statue in a furnace.

"What a strange thing!" said the overseer of the workmen at foundry. "This broken lead heart will not melt. We must throw it away". So they threw it on a dust-heap where the dead Swallow was also lying.

"Bring me the two most precious things in the city." said God to one of His Angels; and the Angel brought Him the leaden heart and the dead bird.

"You have rightly chosen," said God, "for in my garden of Paradise this little bird shall sing for evermore, and in my city of gold the Happy Prince shall praese me."

တယ်လီဖုန်းထဲက မိတ်ဆွေ

တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်ကြည့်လို့မှ မဆုံးသေး၊ နံပါတ်မှား
လှည့်လိုက်မိပြီဟု ကျွန်တော် အတတ်သိလိုက်သည်။ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်
အသံ မြည်ပြီး တစ်ယောက်က ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။

“ဖုန်းမှားနေတယ်...”

အသံခပ်အက်အက်နှင့် ယောက်ျားသံတစ်သံက မာဆတ်ဆတ်
ပြောပြီး ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ကြောင်တက်တက်
ဖြစ်ကာ နံပါတ်ကို ကောက်လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဖုန်း မှားနေတယ်လို့ ပြောပါပကောလား...”

စောစောက အသံ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော့်နားထဲတွင်
တယ်လီဖုန်းသံ မြည်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

ဖုန်းနံပါတ်မှားနေတာကို သူဘယ်လိုလုပ် သိရသနည်း။ ထိုအချိန်
က ကျွန်တော်သည် နယူးယောက်မြို့ ရဲဌာနတွင် အမှုထမ်းနေချိန်

ဖြစ်သည်။ ရဲဆိုသည်မှာ စူးစမ်းရမည်။ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်တတ်ရမည် ဟု လေ့ကျင့်ထားသဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို တတိယအကြိမ် ကျွန်တော် ကောက်လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟေး ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းပဲလား...” ဟု အသံရှင်က မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပါပဲ။ ကျွန်တော် အံ့ဩနေတာက ကျွန်တော် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောရသေးဘဲနဲ့ ဖုန်းမှားနေတယ် ဆိုတာကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိနေသလဲ ဆိုတာပါပဲ...” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွာ” ဟုဆိုကာ သူက ဖုန်းကို ခွပ်ခနဲ ချပစ် လိုက်တော့သည်။

ဖုန်းခွက်ကို အသာကိုင်ရင်း ကျွန်တော် တစ်ခဏခေါ်လိုက်ပြန် သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ စဉ်းစားလို့ရပြီလား...” ဟု သူက မေးသည်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ ရတာ တစ်ခုကတော့ ခင်ဗျားဆီကို ဘယ်သူမှ ဖုန်းမဆက်ကြဘူးလို့ ထင်တာပါပဲ...”

“အေး မင်းပြေတာ မှန်တယ်” ဟု ဆိုကာ စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် ဖုန်းချသွားပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် တခါခါရယ်မိကာ သူ့ဆီသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဆို... ဘာကိစ္စလဲ” ဟု သူက မေးသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ပြီး နှုတ်ဆက်ရကောင်းမလား လို့ တွေးမိလို့ပါ...”

“နှုတ်ဆက်တယ်ဟုတ်လား၊ ဘာလို့ နှုတ်ဆက်ရတာလဲ...”

“ဪ...ခင်ဗျားဆီ ဘယ်သူမှ ဖုန်းမဆက်ကြတော့ ကျွန်တော်

တယ်လီဖုန်းထဲက မိတ်ဆွေ

က ဖုန်းဆက်သင့်တယ်လို့ ထင်မိလို့ပါ...”

“ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ကလည်း နှုတ်ခွန်းဆက်ပါ တယ်။ နို့ မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲ...”

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်က သူနားလည်အောင် ပြောပြလိုက် ရသည်။ ယခုတော့ သူက ပြန်လည် စူးစမ်းနေချေပြီ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပြီး သူ့ကိုလည်း မည်သူလဲဟု မေးလိုက်သည်။

“ငါ့နာမည်က အဒေါ့ဖ်မက်သ်၊ အသက် ၈၈ နှစ်ရှိပြီ။ ပြီးတော့ အနှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း တစ်ခါမှ ဖုန်းမှား အဆက်မခံခဲ့ရဘူး...”

ကျွန်တော်တို့ ရယ်လိုက်ကြသည်။

သူနှင့် ကျွန်တော် ဆယ်မိနစ်လောက် စကားပြောခဲ့ကြသည်။ သူ့တွင် မိသားစုမရှိ၊ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေမရှိ၊ သူနှင့် ရင်းနှီး ခင်မင်ခဲ့ကြသူများ အားလုံးသည်ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပြီးသူနှင့်ကျွန်တော် တူညီတာ တစ်ခုတော့ သွားတွေ့သည်။ သူလည်း နယူးယောက် မြို့တော် ရဲဌာနတွင် နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော်လောက် လုပ်ကိုင် ခဲ့သည်ဆိုသည့်အချက်ပင်။ ရဲဌာနတွင် ဓာတ်လှေကား မောင်းသမား အဖြစ် အမှုထမ်းရင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော သူ့ခေတ်က အဖြစ်များကို ပြောပြသည်။ သူ့အသွင်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ရင်းနှီး ခင်မင်စရာ။ ကျွန်တော်က သူ့ဆီသို့ ဖုန်းဆက်လို့ ရမည်လားဟု မေးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ...” ဟု သူက အံ့အားသင့်သံဖြင့် မေးသည်။

“တယ်လီဖုန်း မိတ်ဆွေဖွဲ့ရအောင်လို့ပါ။ စာရေးဆက်သွယ် တဲ့ မိတ်ဆွေတွေလိုပေါ့...”

သူသည် ခဏမျှ တွေဝေသွားသည်။

“ရပါတယ်၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ထပ်ရတာပေါ့လေ...”

သူ့အသံသည် တုံ့ဆိုင်းသံ ပေါက်၍နေသည်။

ကျွန်တော်သည် အဒေါ့ဖ်ထံသို့ နောက်တစ်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်း လောက် တွင် ဖုန်းဆက်စကားပြောခဲ့သည်။ သူနှင့်က စကားပြောလိုဆို လို့ ကောင်းသည်။ အဒေါ့ဖ်သည် ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြသည်။ ဟင်ဒင်ဘုဂ်ကော်ပလင်ဘေးကြီးနှင့် အခြားသမိုင်းဝင် အဖြစ်အပျက် အတော်များများကို ပြောပြသည်။ အဒေါ့ဖ်သည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည့် လူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည်အဒေါ့ဖ် အား ကျွန်တော့်အိမ်ဖုန်းနံပါတ်နှင့် ရုံးဖုန်းနံပါတ်တို့ကို ပေးထားသည်။ သူကလည်း ကျွန်တော်ထံသို့ နေ့တိုင်းလောက် နီးပါးဖုန်းဆက်သည်။

အထီးကျန် အဖော်မဲ့ဖြစ်နေသော အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ကို သနားစိတ်ဖြင့် ဆက်ဆံနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူနှင့် ဖုန်းဆက်စကား ပြောဆိုနေခြင်းသည် ကျွန်တော့်အဖို့ အရေးပါသော ကိစ္စဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဟာကွက်တစ်ကွက် ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် မိဘမဲ့ဂေဟာများတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အဖေ မရှိခဲ့။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပင် အဒေါ့ဖ်သည် ကျွန်တော့်အပေါ်ဖခင် တစ်ယောက်လို အရေးပါအရာရောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် အဒေါ့ဖ်အား ကျွန်တော်အလုပ်တွင် တွေ့ရသည့် ပြဿနာများနှင့် ညဘက်တွင် တက်ရောက်သင်ကြားနေသော ကောလိပ်မှ သင်တန်း များအထိ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြောဆိုဖြစ်ခဲ့သည်။

အဒေါ့ဖ်သည် ကျွန်တော်တိုင်ပင် အကြံဉာဏ်တောင်းသည်မှန် သမျှကို လက်ခံ၍ ပြောဆိုခဲ့သည်။ အကြီးအကဲတစ်ယောက်နှင့်

မကျေလည် ဖြစ်နေသည့် ကိစ္စတစ်ခုကို ပြောရင်း “ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် သူနဲ့ တွေ့ပြီး ရှင်းလိုက်ရမလားလို့” ဟု ပြောသောအခါ “ဘာလို့ အလောသုံးဆယ် ဖြစ်တာလဲ” ဟု သူက ပြောသည်။

“အေးအေးဆေးဆေး ထားလိုက်စမ်းပါ။ မင်း ငါ့အသက်အရွယ် လောက် ရောက်လာတဲ့အခါ အချိန်ကျရင် ဖြစ်လာတာတွေ အတော် များများ ရှိတယ်ဆိုတာကို သိလာလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေ အတော်ဆိုးဝါးလာတယ်ဆိုရင်တော့ မင်း သူနဲ့ သွားတွေ့ပြီး ပြော ပေါ့”

အချိန်အတော်ကြာကြာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ ပြီးမှ “ငါဟာ မင်းကို ငါ့သား အရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ပြောဆိုနေတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိမှာပါ။ ငါဟာ မိသားစု အရမ်း လိုချင်ခဲ့တယ်။ သားသမီး အရမ်းလိုချင်ခဲ့တယ်။ မင်းက ငယ်သေးတော့ ဒီလို ခံစားချက်မျိုးကို နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး” ... ဟု တိုးတိုးသက်သက် ပြောသည်။

ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း မိသားစုလိုချင် နေခဲ့သည်။ ဖခင်တစ်ယောက် လိုအပ်နေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောလိုက်တော့ပါ။ ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားနေခဲ့ရသောဝေဒနာကို ချုပ်တည်းလိုက်ပါသည်။

တစ်ညနေ အဒေါ့ဖ်က ကျွန်တော့်ကို သူ၏ ၈၉ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ မကြာခင်ရောက်တော့မည်ဟု ဖုန်းဆက်ပြောသည်။ ကျွန်တော် သည် ဖိုင်ဘာကတ်ပြားတစ်ချပ်ဝယ်၍ နှစ်ပေ၊ ငါးပေရှိ နှုတ်ဆက်စာ ကို ကိတ်မုန့်တစ်လုံး၊ ဖယောင်းတိုင် ၈၉ တိုင်တို့နှင့်အတူ လှလှပပ ဒီဇိုင်းဆင်၍ ဖိုင်ဘာကတ်ပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ရုံးမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်

ရဲအားလုံးအပြင် ရဲမင်းကြီးပါမကျန်လက်မှတ်ထိုးခိုင်းခဲ့သည်လက်မှတ် တစ်ရာကျော်ကို သေသေသပ်သပ် စုစည်းရခဲ့သည်။ အဒေါ့ဖ်သည် အံ့ဩပြီး သဘောကျသွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

သူနှင့် ကျွန်တော်သည် လေးလလောက် တယ်လီဖုန်းဖြင့်စကား ပြောဆိုခဲ့ကြပြီ။ ယခုအချိန်သည် လူချင်းတွေ့ရန် အကောင်းဆုံး အချိန်ဟု အောက်မေ့လိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်း များကို ကိုယ်တိုင်သွားပေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော် အိမ်သို့လာတွေ့မည်ဟု အဒေါ့ဖ်ကို ဖုန်းဖြင့် ပြော မထား။ တစ်နံနက် ကျွန်တော်သည် သူ့အိမ်လိပ်စာအတိုင်း ကား မောင်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားကို သူ့အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း လမ်းမပေါ်တွင် ရပ်ထားခဲ့သည်။

တိုက် အဆောက်အအုံထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်လာခဲ့၏။ စင်္ကြံ လမ်းပေါ်တွင် စာပို့သမားက စာတွေ ရွေးနေသည်။ အဒေါ့ဖ်၏ အမည်ရေးထားသော စာတိုက်ပုံးကလေးကို ကျွန်တော်က လှမ်းကြည့် လိုက်သောအခါ စာပို့သမားက ခေါင်းညိမ့်ပြသည်။ ဤအဆောက် အအုံ၊ တိုက်ခန်း 1.H။ ကျွန်တော်ရပ်နေသည့် နေရာနှင့် ပေ နှစ်ဆယ် အကွာသာ ဝေးတော့သည်။

ကျွန်တော့်ရင်သည် လှုပ်ရှားစိတ်ကြောင့် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာ သည်။ ဖုန်းဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့စဉ်က ရှိခဲ့သော နားလည်မှုမျိုး လူချင်းတွေ့ ကြသည့် ယခုအခါ၌ ရှိနိုင်ကြဦးမလား။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ သံသယ စိတ်များ ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဖခင်ရင်း ကျွန်တော့်ဘဝထဲက ထွက်ခွာခဲ့စဉ်က ကျွန်တော့်ကို နှင်ထုတ်သလိုမျိုးများ အဒေါ့ဖ်သည် ကျွန်တော့်ကို နှင်ထုတ်လေဦးမည်လား။ ကျွန်တော်သည် တံခါးကို

တယ်လီဖုန်းထဲက မိတ်ဆွေ

ခေါက်လိုက်၏။ အထဲက ပြန်မဖြေ။ ခပ်နာနာလေး ထပ်ခေါက်လိုက်
၏။ အထဲက ပြန်မဖြေ။ ခပ်နာနာလေး ထပ်ခေါက်လိုက်ပြန်သည်။

စာပို့သမားက စာများကို ရွေးချယ်နေရာမှ ကျွန်တော့်ကို မော့
ကြည့်ကာ “အိမ်ထဲမှာ လူမရှိဘူး” ဟု လှမ်းပြောသည်။

“ခင်ဗျားက သူ့အမျိုးလား...”

“မဟုတ်ပါဘူး မိတ်ဆွေပါ...”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ မစ္စတာမက်သ် တစ်မြန်နေ့ကပဲ ဆုံး
သွားရှာတယ်...”

“ဆုံးသွားပြီ၊ အဒေါ့ဖ်ဆုံးသွားပြီဟုတ်လား...”

ကျွန်တော်သည် တစ်ခဏကြာမျှ စကားပြန်မပြောနိုင်အောင်
ဖြစ်သွားသည်။ အံ့အားသင့်စွာ မယုံကြည်နိုင်စွာ ရပ်၍နေမိတော့၏။
ခဏကြာမှ စိတ်ကိုထိန်းကာ စာပို့သမားကို ကျေးဇူးတင်စကားပြော
ပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ နံနက်ခင်း နေက မြင့်တက်လာချေပြီ။
ကျွန်တော့် မျက်လုံးများသည် မှုန်ဝါး၍ နေသည်။ ကားဆီသို့
ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့တော့၏။

“မိတ်ဆွေ မည်သည် အချိန်တိုင်း မေတ္တာထားတတ်သူတည်း”
ဟူသည့် စာကြောင်းလေးတစ်ကြောင်း ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။
အထူးသဖြင့် သေသွားသည့်တိုင် မိတ်ဆွေကို ချစ်အပ်သည်ဟု
ကျွန်တော်နားလည် သဘောပေါက်လာမိတော့သည်။ မိတ်ဆွေကို
သေသွားသည့်တိုင် ချစ်ခြင်းသည် အသိအမှတ်ပြုခြင်းပင် ဖြစ်၏။
အသက်ရှင်နေစဉ်ကာလတွင် တည်ရှိနေသည့် အလှအပများကို
ကျွန်တော်တို့ သိမြင်နားလည်သဘောပေါက်စေရန်အတွက် ဘဝတွင်
မမျှော်လင့်သည့် ဝမ်းနည်းစရာ အလှည့်အပြောင်းကလေးများ ပေါ်

ပေါက်တတ်သည်။ ယခုလည်း ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အဒေါ့ဖ်နှင့် ကျွန်တော်သည် နီးနီးကပ်ကပ်တွင် ရှိနေကြသည်ဟုခံစား မိလာသည်။ သူနှင့်ဆက်ဆံရသည်မှာ အခက်အခဲမရှိခဲ့။ တစ်ကြိမ် နောက် ခင်မင်ရင်းနှီးသူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သည့်အခါ ကျွန်တော်အဖို့ ပို၍ပင် အခက်အခဲရှိမည် မဟုတ်တော့။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် နွေးထွေးသည့် ခံစားမှုတစ်ရပ် ဖြည်းဖြည်း ချင်း ဖြစ်လာသည်။ “ဖုန်းမှားနေတယ်” ဆိုသည့် အဒေါ့ဖ်၏ ဟိန်း ဟောက်သံကြီးကို ကြားယောင်လာသည်။ ထို့နောက် သူ့ထံ အဘယ် ကြောင့် ဖုန်းထပ်ဆက်ချင်ရသနည်းဟု မေးသံကြီးကို ကြားယောင်၍ လာသည်။

“ခင်ဗျားဟာ အရေးပါလို့ပေါ့။ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ဖြစ်လို့ပေါ့...” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်သည် မဖွင့်ဖောက်လိုက်ရသည့် မွေးနေ့ကတ်ပြားကြီး ကို ကားနောက်ထိုင်ခုံတွင် ချထားလိုက်ပြီး စတီယာတိုင်ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကားစက်ကို မနှိုးခင် ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ကြည့်ရင်း “အဒေါ့ဖ် ကျွန်တော် ဖုန်းလုံးဝ မမှားပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားဆီ ဆက်ခဲ့တာပဲ” ဟု တီးတိုးစကား ပြောလိုက်မိလေသည်။ ။

[အမေရိကန်စာရေးဆရာ Jennings Michae Burch ၏ ဝတ္ထုတို A Friend on the Line ကို မြန်မာပြန်ဆိုပါသည်။]

Jennings Michael Burch

Even before I finished dialing, I somehow knew I'd made a mistake. The phone rang once, twice--then someone picked it up.

"You got the wrong number!" a husky male voice snapped before the line went dead. Mystified, I dialed again.

"I said you got the wrong number!" came the voice. Once more the phone clicked in my ear.

How could he possibly know I had a wrong number? At that time, I worked for the New York City Police Department. A cop is trained to be curious-- and concerned. So I dialed a third time.

"Hey, c'mon," the man said. "Is this you again?"

"Yeah, it's me," I answered. "I was wondering how you knew I had the wrong number before I even said anything."

"You figure it out!" The phone slammed down.

I sat there awhile, the receiver hanging loosely in my fingers. I called the man back.

"Did you figure it out yet?" he asked.

"The only thing I can think of is ... nobody ever calls you."

"You got it!" The phone went dead for the forth time. Chukling, I dialed the man back.

"What do you want now?" he asked.

"I thought I'd call ... just to say hello."

"Hello? Why?"

"Well, if nobody ever calls you, I thought maybe I should."

"Okay. Hello. Who is this?"

At last I had gotten throught. Now he was curious I told him who I was and asked who he was.

"My name's Adolf Meth. I'm 88 year old, and I haven't had this many wrong numbers in one day in 20 years!" We both laughed.

We talked for ten minutes. Adolf had no family, no friends. Everyone he had been close to had died. Then we discovered we had something in common: he'd worked for the New York City Police Depart-

ment for nearly 40 year. Telling me about his days there as an elevator operator, he seemed interesting, even friendly. I asked if I could call him again.

"Why would you want to do that?" he asked, surprised.

"Well, maybe we could be phone friends. You know, like pen pals."

He hesitated. "I wouldn't mind...having a friend again." His voice sounded a little tentative.

I called Adolf the following afternoon and several days after that. Easy to talk with, he related his memories of World Wars I an II, the Hindenburg zeppelin disaster and other historic events. He was fascinating. I gave him my home and office numbers so he could call me. He did--almost every day.

I was not just being kind to a lonely old man. Talking with Adolf became important to me, because I, too, had a big gap in my life. Raised in orphanages and foster homes, I never had a father. Gradually, Adolf took on a kind of fatherly importance to me. I talked about my job and college courses, which I attended at night.

Adolf warmed to the role of counselor. While discussing a disagreement I'd had with a supervisor, I told my new friend, "I think I ought to have it out with him."

"What's the rush?" Adolf cautioned. "Let things cool down. When you get as old as I am, you find out that time takes care of a lot. If things get worse, then you can talk to him."

There was a long silence. "You know," he said softly, "I'm talking to you just the way I'd talk to a boy of my own. I always wanted a family -- and children. You're too young to know how that feels."

No I wasn't. I'd always wanted a family--and a father. But I didn't say anything, afraid I wouldn't be able to hold back the hurt I'd felt for so long.

One evening Adolf mentioned his 89th birthday was coming up. Buying a piece of fiberboard, I designed a two-by-five-foot greeting card with a cake and 89 candles on it. I asked all the cops in my office and even the police commissioner to sign it. I gathered nearly a hundred signatures. Adolf would get a kick out of this, I knew.

We'd been talking on the phone for four months now, and I thought this would be a good time to meet face to face. So I decided to deliver the card by hand.

I didn't tell Adolf I was coming; I just drove to his address one morning and parked the car up the street from his apartment house.

A postman was sorting mail in the hallway when I entered the building. He nodded as I checked the

mailboxes for Adolf's name. There it was. Apartment 1 H, some 20 feet from where I stood.

My heart pounded with excitement. Would we have the same chemistry in person that we had on the phone? I felt the first stab of doubt. Maybe he would reject me the way my father had rejected me when he went out of my life. I tapped on Adolf's door. When there was no answer, I knocked harder.

The postman looked up from his sorting, "No one there," he said.

"You a relative or something?"

"No. Just a friend."

"I'm really sorry," he said quietly, "but Mr. Meth died day before yesterday."

Died? Adolf? For a moment, I couldn't answer. I stood there in shock and disbelief. Then, pulling myself together, I thanked him and stepped out into the late morning sun. I walked toward the car, misty-eyed.

Then, a line leaped to mind: "A friend loveth at all times." And especially in death, I realized. This brought a moment of recognition. Often it takes some sudden and sad turn of events to awaken us to the beauty of a special presence in our lives. Now, for the first time, I sensed how very close Adolf and I had become. It had been easy, and I knew this would make it even easier the next time, with my next close friend.

Slowly, I felt a warmth surging through me. I heard Adolf's growly voice shouting, "Wrong number!" Then I heard him asking why I wanted to call him again.

"Because you mattered, Adolf," I said aloud to no one. "Because I was yor friend."

I placed the unopened birthday card on the back seat of my car and got behind the wheel. Before starting the engine, I looked over my shoulder. "Adolf," I whispered,. "I didn's get the wrong number at all. I got you."



ခြင်္သေ့

ခြင်္သေ့တစ်ကောင်သည် ညဘက်တွင် ကျွန်တော့်အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်အနီးတွင် လဲလျောင်း၍ နေတတ်သည်။ ပထမပိုင်းတွင်မူ ခြင်္သေ့မှန်းမသိ။ အိမ်ကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ပြီး ဟိုစမ်းသည်စမ်း စမ်းသံကို ကြားခဲ့ရသည်။ တံခါးပေါက်ကို ဖွင့် ထားသဖြင့် အခန်းထဲသို့ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို အနံ့ခံပြီး ဘေးတွင် လှဲထိုင်ချလိုက်တော့သည်။ နောက်ပိုင်း အလင်းရောင် ဝိုးတဝါးပေါ်လာသောအခါ ခြင်္သေ့ ဖြစ်နေမှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရတော့သည်။ ခြင်္သေ့သည် အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ရှူနေရင်း မကြာခဏ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ သူ့လည်ဆံမွေးများမှ မြေဆွေးနံ့၊ သစ်ရွက်နံ့၊ မြေကြီးစိုစိုနံ့၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်နံ့များ နံသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းအတော် နောက်ခဲ့ရသည်။ ခြင်္သေ့၏ ကိုယ်မှာ စွတ်စိုနေပြီး သူ့ကိုယ်မှ ရေစက်

များ ကျနေသည်။ သူ့ပတ်ပတ်လည်မှာ အေးစက်၍နေသည်။ အနီးနားက မြစ်ကြီးကို ဖြတ်၍ ကျွန်တော့်ဆီသို့ လာခဲ့ပုံရသည်။

ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီဖြစ်၍ လေအေးမြမြက လွင်ပြင်ကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်နေသည်။ လေအေးသည် နွေရာသီအချိန်မှစ၍ နွေးပူနေခဲ့သော ကျွန်တော့်အိမ်ကလေးထဲသို့ လန်းဆတ်စွာ ရောက်ရှိလာသည်။ မြင့်မားဝေသီသည့် ကုန်းပြင်မြင့်ပေါ်မှ၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာဆီမှ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ညဘက်ဆိုလျှင် တဝေါဝေါအော်မြည်လာသည့် လေသံများကို ကြားရသည်။ ထိုညက ကျွန်တော်နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျသွားခဲ့သည်။ ခြင်္သေ့လည်း အေးအေးချမ်းချမ်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပုံရသည်။ နံနက်မှ အနွေးဓာတ် ရလာသည်။ နံနက် ရောင်နီလာစလောက်တွင် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ ထသည်။ ခြင်္သေ့လည်း ထ၍ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော် အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော အချိန်၌လည်း ခြင်္သေ့သည် မြစ်ဘက်သို့ ငေးကြည့်ရင်း အိမ်ရှေ့မှာပင် ရပ်မြဲရပ်နေသည်။

ကျွန်တော်က ခြင်္သေ့ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲတွင် ရှိသည့် အသားများကို ချကျွေးသည်။ ခြင်္သေ့သည် ကျွန်တော့်ကို စကား အနည်းအပါးတော့ ပြောလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။ သို့သော် သူက ခေါင်းမာသည်။ တစ်ခွန်းမျှ မပြော။ ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ မကြာခဏဆိုသလိုပင် နက်မှောင်သောသူ့မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတတ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာစကား ရှိပုံမရ။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ကျွန်တော့်ကို စကားပြောလိမ့်မည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်ကမူ ခြင်္သေ့ကို ကျွန်တော့်ဘာသာစကားဖြင့် မကြာခဏ

ခြင်္သေ့

စကားပြောနေခဲ့သည်။ ခြင်္သေ့သည် ကျွန်တော်ပြောသည့် စကားကို နားလည်ဟန် ပြသည်ဟု ယူဆမိသည်။

နောက်ညများတွင်လည်း ခြင်္သေ့သည် ကျွန်တော့်အနီးတွင် လာ၍ အိပ်စက်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော့်အိမ် အနီးတစ်ဝိုက်မှာပင် သူ နေထိုင်ခဲ့သည်။ နေကို ကျောပေး၍ ပင်လယ်ကို ငေးကြည့်ရင်း တောင်ကုန်းပေါ်တွင် သူရပ်နေလေ့ရှိသည်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။ မြစ်အနီးတွင် ရပ်၍ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော ရေများကို ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချ၍ ကြည့်နေတတ်သည်ကိုလည်း တွေ့ရတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ကို ဖြတ်၍ ရွရွကလေး ပြေးချင်ပြေးသွားတတ်ပြီး နံရံကိုမှီ၍ နေပူထဲတွင် လှဲနေချင်နေတတ်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် အိမ်တံခါးကို ဖြတ်ပြီးသွားချင်သွားတတ်သည်။ ဖြည်းဖြည်း အေးအေး ပင် သူ သွားတတ်သည်။ ကျွန်တော်ကမူ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်သွားလုပ်သည်။ နေ့အချိန်မှာပင် ခြင်္သေ့ကို ကျွန်တော် မကြာ ခဏ တွေ့လာရသည်။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ အိမ်မှအချိန်အတော်ကြာကြာ ကျွန်တော် ထွက်ခွာသွားရမည်ဖြစ်၍ “ငါသွားမှာက အချိန်အတော်ကြာမယ်။ ငါမရှိခင် အချိန်အတွင်း မင်းအိမ်ထဲမှာပဲနေမလား၊ အိမ်ပြင်မှာပဲ နေမလား၊ အိမ်ကို သော့ခတ်သွားချင်တယ်” ဟု ခြင်္သေ့ကို ကျွန်တော် က ပြောလိုက်သောအခါ သူက ပြန်မဖြေဘဲ အိမ်တံခါးဝတွင်လှဲအိပ် နေသဖြင့် အိမ်ကို သော့ခတ်စရာ မလိုတော့ဟု ကျွန်တော် နားလည် လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်အိမ်မှ စိတ်ချလက်ချ ထွက်လာခဲ့သည်။ စက်တင်ဘာလ အနှောင်းပိုင်း မိုးများရွာသွန်းဆဲ ကာလအတွင်း ကျွန်တော် အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာသောအခါ ခြင်္သေ့သည် အိမ်ထဲ

တွင် မျက်လုံး ဖွင့်လျက် လဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
 ခြင်္သေ့သည် ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။
 အိမ်ထဲရှိပစ္စည်း ပစ္စယအားလုံးသည် ကျွန်တော်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း
 ဖြစ်သည်။ ဘာ တစ်ခုမျှ အရာမယွင်း။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို
 ကျေးဇူးတင်သွား မိပြီး ပါလာသည့် အသားများကို ချကျွေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော် မြစ်နားသို့သွားပြီး ငါးများသည့်အခါတွင်လည်း
 ခြင်္သေ့သည် ကျွန်တော့်အနီးတွင် ထိုင်၍ နေတတ်သည်။ ကျွန်တော်
 ဖမ်းမိသည့် ငါးများကို တရှုပ်ရှုပ် နမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စိတ်
 ဝင်တစား ကြည့်နေတတ်သည်။ တောထဲတောင်ထဲသို့ ကျွန်တော်
 ထင်းခုတ်သွားလျှင်လည်း သူသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူလိုက်လာလေ့
 ရှိသည်။ (တောထဲတွင် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်မျှ မရှိချေ။) ညအချိန်တွင်
 လည်း ကျွန်တော့်ဘေးတွင် လာ၍ အိပ်လေ့ရှိသည်။ ထို့နောက်
 မကြာခင် သူ ကျွန်တော့်အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ နှင်းများ
 တဖွဲဖွဲ ပျံဝဲလွင့်စဉ်ကျလာသည်။ တစ်နံနက် ရောင်နီလာစအချိန်
 တွင် သူထပြီး ကျွန်တော့်ကို ထိပြီး နှိုးသည်။ သူ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်
 သည်။ သူသွားတော့မည်ဆိုသည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
 သူ့ကို အိမ်တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့သည်။ ခြင်္သေ့သည် မိုးရေထဲမှာပင်
 မြစ်ဆီသို့ လျှောက်သွား၍ မြစ်ထဲသို့ ကူးခတ်သွားသည်ကို ကျွန်တော်
 မြင်တွေ့ရသည်။ သူ့ကိုယ်သည် တဖြည်းဖြည်း သေးငယ်သွားကာ
 မြစ်တစ်ဖက်လွင်ပြင်ထက် မိုးရေများအောက်တွင် ဝင်ရောက် ပျောက်
 ကွယ်သွားတော့သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်သည် မြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ အိမ်ကလေးထဲတွင်
 ကျွန်တော်နေထိုင်ခဲ့စဉ်ကာလက ဖြစ်ပွားခဲ့သော တစ်ခုတည်းသော

အဖြစ်အပျက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်တော့်အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အရာမှတစ်ပါး အခြား အဖြစ်အပျက်များနှင့် အရေးမကြီးသည့် အကြောင်းအရာများကို ကျွန်တော်သတိမရတော့ပါ။ ဆောင်းဝင်လာ ပြီး ဆောင်းကုန်သွားခဲ့ပြီ။ ဆောင်း၏ သစ်ရွက်စိမ်းမြဲတို့သည်မြစ်ပြင် ပေါ်တွင် တရဲရဲ မြည်နေကြသည်။ မြစ်ပြင်ပေါ်မှ ရေခဲများကား ပြင်းထန်လှသည့် ရေစီးကြောင်းကြောင့် လွင့်ပါးသွားကြသည်။ မိုး ကောင်းကင်သည် ဖန်သားပြင်နယ် ကြည်လင်နေပြီး နှင်းများ ခိုတွဲ နေကြဆဲ။ ကျွန်တော်သည် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ မိတ်ဆွေများထံသို့သွား ရောက်လည်ပတ်ခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေများကလည်း ကျွန်တော့်အိမ်သို့ လာရောက် လည်ပတ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုကာလများအတွင်း ခြင်္သေ့ကို ကျွန်တော် မမြင်တွေ့ခဲ့ရတော့။

နွေဦးပေါက်ပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် အိမ်ကို ပြင်မိုးသည်။ ထုပ်၊ ရက်မအသစ်များ လဲသည်။ ကြမ်းခင်းနှင့် ခင်းကျောက်များ ချသည်။ ပြီးလျှင် အခါတိုင်းလိုပင် အလုပ်သွားလုပ်သည်။ သစ် ဖောင်များသည် မြစ်ထဲမှတစ်ဆင့် ပင်လယ်ထဲသို့ စုန်ဆင်း၍နေကြ သည်။ ခြင်္သေ့သည်ကျွန်တော့်အိမ်သို့ တစ်ခေါက်တကျင်းလာလည် လိမ့်ဦးမည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်၍နေဆဲ။ သို့သော်လည်း လာ လိမ့်မည်ဟု ထင်လည်းမထင်တော့။ နွေဦးပေါက်လောက်က အဝတ် အစားထူထူ ဝတ်စားထားသည့် လူတစ်ယောက် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း မှ မြည်းစီးသွားသည်ကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်သည်။ လွင်ပြင် ဘက်သို့ ဆင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုလူ၏ ရှေ့တွင် ကြိုးရှည်ရှည် တစ်ချောင်းဖြင့် ဆွဲချည်လာသော ဇီးကွက်နီကြီးတစ်ကောင် ပျင်းရိ လေးကန်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ ဇီးကွက်ကြီးသည် လေထဲတွင်ခပ်မြင့်

မြင့် ပျံ့နေသည်။ မြည်းစီးလာသူသည် မြစ်ဘက်သို့ စုန်ဆင်းလာသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မြစ်တစ်ဘက်ဆီမှ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်မေးမြန်း ပြောဆိုကြသည်။ သို့သော်လည်း အတော်ကလေး လှမ်းနေသော ကြောင့် တစ်ယောက်စကားကို တစ်ယောက် နားမလည်ကြ။ မြည်း နှင့်လူသည် ခြင်္သေ့နှင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပတ်သက်နေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ အတွေးဝင်လာသည်။ မြည်းနှင့်လူ ထွက်ခွာသွား သောအခါ ကျွန်တော် သူ့ကို ချက်ချင်း မေ့ပျောက်သွားတော့သည်။ သီတင်းပတ် အတော်ကြာသွားသည့်တိုင် ဘာအဖြစ်အပျက်မျှ ဖြစ်၍ မလာခဲ့။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်မြဲ လုပ်နေခဲ့ သည်။ နွေရာသီ၏ တစ်ညနေတွင် မြည်းတစ်ကောင်မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း တွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပါးစပ်တွင်ငါးအနက်ကြီးတစ်ကောင် ကိုက်ထားသည်။ ရေသောက်ရင်း ငါးကို မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။ မြည်း သည် ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ ရုတ်တရက် ထခုန်ပြီး လွင်ပြင် ကို ဖြတ်၍ ပြေးတော့သည်။ ငါးက ပါးစပ်တွင် တန်းလန်း။ မှောင် လာသဖြင့် မြည်းကို ကျွန်တော် မျက်ခြည် ပြတ်သွားသည်။

အချိန်ကာ အတော်ကလေး ကြာသွားသည်အထိ ဘာအဖြစ် အပျက်မှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်၍ မလာခဲ့။ နွေရာသီသည် လွင်ပြင် ကို ဖြတ်သန်း၍ လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်သည် ကိုယ့် အလုပ်ကိုသာ လုပ်၍နေခဲ့သည်။ နွေးပူပြီး အလင်းရောင်ရလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် စိတ်လက်ပျော်ရွှင်၍ နေမိသည်။ အိမ်ထဲသို့ လေပြည် လေညင်းများ ဝင်ပြီး နေ့ခင်းက အပူရှိန်များ ထွက်သွားရန်အတွက် ကျွန်တော်သည် အိမ်ပြတင်းပေါက်နှင့် တံခါးအားလုံးကို ညဘက် တွင် တစ်ညလုံး အကုန်အစင် ဖွင့်၍ထားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ

ခြင်္သေ့

ခြင်္သေ့ကို သွား၍ သတိရမိတတ်သည်။ သတိရမိလျှင် စိတ်ထဲ ပျော် သလိုလို ရှိလာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို ကျွန်တော် ထပ်မံ၍ မတွေ့ရတော့။

ဧကရာဇ် ကုန်ဆုံးခါနီးအချိန် လွင်ပြင်ပေါ်တွင် နေ့လယ်ခင်း နေပူပြင်းနေစဉ် မြည်းနှင့်လူ ကျွန်တော့်အိမ်အနီးရှိ မြစ်အတိုင်း စုန်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့နောက်ဘက်တွင် တစ်ချိန်က ကျွန်တော့်အိမ်သို့ လာရောက်ခဲ့ဖူးသော ခြင်္သေ့။ ကြီးရှည်ဖြင့် ချည် နောင်၍ ခေါ်လာသည်။ ခြင်္သေ့၏ ကျောပေါ်တွင် ခြင်္သေ့ထက်ပင် ကြီးမားနေသော ဇီးကွက်အနီကြီးတစ်ကောင် ခွစီးလိုက်ပါလာသည်။ ဇီးကွက်ကြီးသည် ငါးမည်းမည်းကြီးတစ်ကောင်ကို နှုတ်သီးဖြင့် ကိုက် ချီလာသည်။ ခြင်္သေ့သည် ဇီးကွက်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို လေးလံ နေပုံရသည်။ လက်သည်းများကို အောက်ချလျက်၊ ခေါင်းငိုက်စိုက် ချလျက် လိုက်ပါလာသည်။ သူတို့အုပ်စုသည် ကျွန်တော့်အိမ်အနီး သို့ ကပ်၍ လျှောက်လာကြသည်။ ခြင်္သေ့၊ ဇီးကွက်နှင့် မြည်းတို့ သည် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်က အိမ်တံခါး ဝတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသည်။ အဝတ်ထူထူထဲထဲနှင့် လူသည် ကျွန်တော့် ဘက်သို့ လှည့်ကာ မျက်လုံးမျက်ပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် ကြာမြင့် စွာ ငေးကြည့်နေသည်။ ခြင်္သေ့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်က အကြာဆုံး။ သူတို့တစ်တွေ ကျွန်တော့်အိမ်တွင် တစ်အောင့်တစ်နား ရပ်နားပြီး ရေတောင်းသောက်လိမ့်ဦးမည်ဟု ကျွန်တော်က မျှော်လင့် ထားသော်လည်း သူတို့ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ မဝင်။ ဖြတ်ကျော်သွားပြီး မြစ်အောက်ဘက် လွင်ပြင်ထဲတွင် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြ တော့သည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့တစ်တွေကို အချိန်အတော်ကြာ

ငေးမောကြည့်ရှု၍ နေခဲ့မိသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်အလုပ်သွား၍ မလုပ်ဖြစ်တော့။

သူတို့အဖွဲ့ကို ကျွန်တော် ထပ်၍ မတွေ့ရတော့။ မြစ်အနီး တောင်တန်းများနှင့် မိုင်များစွာ ဝေးသည့်အရပ်တွင် နေကြသော အနီးအပါးမှ လူများလည်း ထိုနေ့က အုပ်စုကို မြင်တွေ့လိုက်ကြ ပြီး သတိတရ ဖြစ်နေကြသည်။ နောက်ထပ် ဘာအဖြစ်မှတော့ ဖြစ် ပျက်ခြင်း မရှိတော့ပါ။ သူတို့ကို တစ်ခါတလေတော့ အောက်မေ့ သတိရမိတတ်သည်။ ခြင်္သေ့အကြောင်း စဉ်းစားမိသည်ဆိုလျှင် ထိုနေ့အဖို့ ကျွန်တော်သည် လုပ်နေကျ အလုပ်ကို သွား၍ မလုပ်ဖြစ် တော့ချေ။

[ဂျာမန် စာရေးဆရာ Christoph Meckel ၏ ဝတ္ထုတို The Lion ကို မြန်မာပြန်ဆိုပါသည်။]

The Lion

A lion came into my house at night and lay down beside me. At first I did not know that it was a lion. I heard something tapping and groping its way through my house, whose doors were open; I saw something wide and dark coming into my room, it snuffled at me, and lay down beside me. In the half-light I recognized, later, a lion. He was breathing deeply and regularly and he soon fell asleep it seemed. From his mane came a smell of mould and leaves, wet fresh earth and a wild animal-smell which quite dazed me. I could tell that the lion was wet, the moisture dripping from his skin. He spread coolness all around him. To reach me, he must have swum across the big river near by.

It was autumn, cool winds were crossing the plain and they came fresh into my house that was still warm from the summer. They caome from the high plateaux, or from the sea, and you could hear them, loud, in the night. That night I slept well. The lion, too, seemed to sleep quitely and well; to wards morning, a warmth came from his body. In the twilight of morning I woke; the lion had got up and was standing in from of my house, where , when hours later I left my room, he was still standing, looking at the river. I beckoned to him and fed him with meat that I had in the house. I hoped that the lion would speak a few words to me now, but he was obstinately silent; true, he looked at me, from time to time, with his dark eyes, but it seemed he had nothing to tell me. Eventually, I gave up expecting him to speak to me. Often I talked to him in my language and I thought he showed sings of having understood me.

During the following nights, the lion slept beside me again. He spent the days near the house. Against the sum saw him standing, black, on a hill and gazing in the direction of the sea; I saw him standing by the river and looking into the flowing water with his head bowed down. Sometimes he would trot through my house or lie in the sun against its walls, or across the threshold; he moved slowly and quietly. I went about

ခြင်္သေ့

၁၃၁

my work as usual and met him frequently during the day.

Once, when I was about to leave the house for quite some time, I said to the lion: You must decide whether, during my absence, which may last for several days, you wish to stay inside the house or outside it, for I want to lock the door. Instead of answering, the lion lay down on the threshold, and I knew that I did not need to lock my house. I went away and knew it for certain. When I came back, during the late September rainfalls, the lion was laying open-eyed just inside the door. When he saw me, he came out of the house. In the house everything was as I had left it. I thanked the lion and put out for him some meat which I had brought with me.

The lion often sat beside me when I stood fishing by the river. He sniffed at the fish I caught and looked at me attentively. He accompanied me through the forest, when I went to cut wood (there were no lions anywhere here), and every night he slept beside me. Then the lion left me. The first snow was in the air. One morning, in the twilight, he touched me as he got up, to wake me, and he looked at me, I took this as a sign that he was leaving, accompanied him to the door of my house, saw him walk in the rain to the river, saw him swim across the river and grow smaller and vanish

in the curtain of rain on the plain beyond the river. This was the only thing which happened that year in my house by the river. I cannot remember any other events, except for those connected with my work, unimportant ones, Winter came and went. The cold hung green and rustling over the river, which was free of ice because of its strong current. The sky stood glassily clear and hung full of snow. I visited a few people near by and farther off; other people visited me in my house. During this time I did not see the lion.

In the spring I repaired the roof of my house, replaced half the roofbeams with new ones, put new floor-boards and flagstones down, and went about my work as usual. The log rafts drifted down the big river to the sea. I still hoped that the lion would come again to visit my house, but I did not expect that he would. At the beginning of the summer I was heavily cloaked man riding a donkey on the far side of the river, coming over the plain. On a long string an enormous red owl floated out in front of him, flying in circles high up in the wind. The rider was riding down the river. We shouted greetings and questions and answers across the river, but did not understand each other because of the considerable distance. It occurred to me that the rider might be somehow connected with the lion. When he had gone, I quickly forgot him. For

ခြင်္သေ့

၁၃၃

several weeks, nothing happened: I went on doing my work. One evening in the summer there was a donkey standing on the other side of the river, holding a black fish in his mouth. Doubtless he could have caught the fish between his teeth while drinking. When the donkey saw me, he turned about with a few quick leaps and ran off across the plain. He took the fish with him in his mouth. Darkness was coming on, and I lost sight of the donkey.

Again for a long time nothing happened. The summer shone across the plain. I did my work, as usual, and had my pleasure in the warmth and the light. The windows and doors of my house stood wide open all night, so that a breeze could keep blowing through and drive away the heat which collected in the rooms during the daytimes I thought of the lion and I thought of him with joy. But I did not see him again.

In the late summer, with the hot noon trembling over the plain, I saw the cloaked rider coming down the river near to my house. Tied to a string behind him walked the lion which had once been in my house. On the lion's back sat the enormous red owl, which was very much larger than the lion. The owl was holding the black fish in its beak. The lion seemed to be finding the owl heavy. he put his paws slowly down and walked with his head hung low. This little caravan

came past very close to my house. Lion, owl and donkey looked at me, I was standing in the doorway of my house. The cloaked man turned his head and gave me a long stare with the white slits of his eyes. The lion looked at me the longest. I hoped that the group would stop at my house, perhaps to ask for some fresh water to drink, but it passed by and slowly vanished in the plain down the river. I stared after them for a long time. That day I missed doing any of my work.

I have never seen the group again. Neighbours who live miles away in the hills by the river also remembered having seen the procession that day. Nothing more happened. Sometimes I remember them; and on the days when I think of the lion, I often miss doing my usual work.



သုဝဿိ

“ကြီးကြီး အခုပဲ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာတွေ့ပါလိမ့်မယ် မစ္စတာနပ်တယ်။ လောလောဆယ် ခဏစောင့်ပါနော်...” ဟု အေးဆေး တည်ငြိမ်မှုရှိပြီး ကိုယ့်ကို ကိုယ်ယုံကြည်စိတ်ချဟန် အသွင်ဆောင်နေ သည့် အသက်တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် မိန်းမငယ်ကလေးက သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။

ဖရမ်းတမ်နပ်တယ်သည် အဒေါ်ဖြစ်သူကို ထည့်မစဉ်းစားသေးဘဲ တူမဖြစ်သူနှင့် အလွမ်းသင့်စေမည့် စကားတစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။

အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်သည့် ဤကျေးလက်တောရွာကလေးသို့လာ ပြီး သူစိမ်းတရံတွေအကြား နေထိုင်ခြင်းဖြင့် သူ ခံစားနေရသော အာရုံကြော ရောဂါဝေဒနာသက်သာရာ ရလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်ထားခဲ့ သည်။ ယခုတော့ ဤအဆင့်ကို သူသံသယဖြစ်၍နေမိတော့သည်။

“အဲဒီ ရွာက မမအသိ မှန်သမျှဆီကို စာရေးပေးလိုက်မယ်။ အခုလို တစ်ယောက်တည်းနေပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ မပြောမဆို မဆက်ဆံဘဲ လုပ်နေရင် နင်ရောဂါပိုဆိုးတော့မှာပေါ့ဟာ...”ဟု အစ်မက သူ့ကို ပြောခဲ့သည်။

“ဒီမှာ တခြားအသိအကျွမ်းကော ရှိပါသေးသလား...”

စကား မပြောဖြစ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ကလေးမက သူ့ကို မေးလိုက်သည်။

“အသိအကျွမ်းဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူးကွယ်။ ဦးရဲ့ အစ်မကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ လေး၊ငါးနှစ်လောက်က ဒီရွာကို လာလည် ခဲ့ဖူးတယ်။ အခုလည်း အစ်မက မိတ်ဆက်စာ ရေးပေးလိုက်လို့”ဟု သူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မကြီးကြီးရဲ့အကြောင်းကို ဦးဘာမှ မသိသေး ဘူးနော်”ဟု ကလေးမက မေးလိုက်သည်။

“နာမည်နဲ့ လိပ်စာကလွဲလို့ တခြားဘာမှမသိသေးပါဘူး ကွယ်...”

“ကြီးကြီး အဖြစ်က အတော့်ကို စိတ်မကောင်းစရာပါပဲရှင်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဦးအစ်မက ဒီရွာကို လာ လည်ပြီး ပြန်သွားချိန်လောက်ကပေါ့”ဟု ကလေးမက ဆိုသည်။

“ဘယ်လို စိတ်မကောင်းစရာအဖြစ်မျိုးလဲကိယ်...” သူကမေး လိုက်သည်။ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သည့် ဤနေရာ ဤဒေသကလေး တွင် ဤလို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာအဖြစ်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု သူ မမျှော်လင့်ခဲ့။

“ဒီလို ရာသီမျိုးမှာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ ဒီ ပြတင်းပေါက်ကြီး

ကို ဘာပြုလို့ ဖွင့်ထားတာပါလိမ့်လို့ ဦးကတော့ သိချင်နေမှာပါ”
ဟု မြက်ခင်းပြင်ကို မျက်နှာမူ၍ ဖွင့်ထားသော ရှည်မျောမျော
ပြတင်းပေါက်ကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ကလေးမက ပြောသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က ဒီနေ့လို နေ့မျိုးကပေါ့။ ကြီးကြီး ခင်ပွန်း
နဲ့ မောင်ငယ်နှစ်ယောက်ဟာ တောပစ်သွားမယ်ဆိုပြီး ဒီပြတင်းပေါက်
ကြီးကနေ ထွက်သွားခဲ့ကြတာ...မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်ရင်း
နွံထဲစုံစုံ မြုပ်သွားခဲ့ကြပါရောလား။ အလောင်းတောင် ပြန်မရခဲ့တော့
ဘူး....”

ကလေးမ၏ အသံသည် ပြောရင်း တုန်ရင်အက်ကွဲ၍ လာသည်။

“ကြီးကြီးကတော့ သူ့ယောက်ျားနဲ့ မောင်ငယ်နှစ်ယောက်
တစ်နေ့ ပြန်လာကြမှာလို့ပဲ အမြဲထင်နေခဲ့တယ်။ သူတို့နဲ့အတူ ခွေး
စုတ်ဖွားကလေးလည်း ပါသွားခဲ့သေးတယ်။ သူတို့ ပြန်လာရင်
ဒီပြတင်းပေါက်ကြီးကပဲ ပြန်ဝင်လာမှာဆိုပြီး ဒီပြတင်းပေါက်ကြီးကို
ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ အခုလို မပိတ်ဘဲ အမြဲ ဖွင့်ထားခိုင်းတော့
တာပဲ...။ သူတို့ ဘယ်လိုထွက်သွားကြတယ်ဆိုတာကိုလည်း ကြီးကြီး
က မကြာခဏ ပြောပြနေတော့တာပဲ။ ကြီးကြီးယောက်ျားကထွက်သွား
တော့ မိုးကာအင်္ကျီဖြူကြီးကို ပခုံးပေါ် တင်လို့တဲ့။ ကျွန်မကတော့
ဒီလိုအချိန်ရောက်လာပြီဆိုရင် သူတို့တစ်တွေ ဒီပြတင်းပေါက်ကနေ
ဝင်လာတော့မလားလို့ တွေးပြီး ကျောတောင် ချမ်းမိတယ်” ဟု
ကလေးမက ပြောသည်။

ကလေးမသည် သူ့ကို ပြောပြရင်း တုန်၍ပင် သွားသည်။
ကြီးဒေါ်ဖြစ်သူ အခန်းထဲသို့ အပြေးဝင်လာမှပင် သူ သက်သာရာရ
သွားတော့သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ယခုမှ ဆင်းတွေ့ရသည်ကို

ခွင့်လွှတ်ပါဟု တောင်းပန်စကားဆိုသည်။

“ဪ...ဒါထက် ဒီပြတင်းပေါက်ကြီးကို ဖွင့်ထားတာကိုတော့ စိတ်မရှိပါနဲ့။ အစ်မကြီး ခင်ပွန်းနဲ့ မောင်တွေ တောပစ်ထွက်သွားတာ အခု ပြန်လာကြတော့မှာပါ။ သူတို့က အိမ်ပြန်လာရင် ဒီပြတင်းပေါက်ကပဲ ဝင်လာတတ်ကြလို့ပါ” ဟုဆိုသည်။

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးသည် ဆောင်းတွင်း၌ ဘဲငန်းများ အလွန်ပေါသည့်အကြောင်းကို အားပါးတရ ကရားရေလွတ် တတွတ်တွတ် ပြောပြနေတော့သည်။ သူက စိတ်ချောက်ချားစရာ အကြောင်းအရာတွေကို မကြားလိုသဖြင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးသည်။ သို့သော် အချည်းနှီးပင်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် သူ့ကိုသာ စကားတွေ အမျှင်မပြတ် ပြောနေသော်လည်း မျက်လုံးအစုံက သူ့ကိုကျော်၍ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဆီသို့သာ ကြည့်နေသည်။

“ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို စိတ်ရောလူပါ ကောင်းကောင်းအနားယူရမယ်ပြောလို့ လာခဲ့တာပါ”

သူစိမ်းတရံဆံများသည် လူတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို ချေးခါးအူမကျန် မေးတတ်သဖြင့် သူက ထိုသို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဪ ဟုတ်လား” ဟု အိမ်ရှင် မစ္စက ဆက်ပယ်လ်တန်ကဆိုသည်။ ရုတ်တရက် သူ့မျက်လုံးများ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဖရမ်းတန်၏ ပြောစကားကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါ။

“ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း ပြန်လာကြပြီ။ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်ပါပဲ...” မစ္စကဆက်ပယ်လ်တန်က ဆိုလိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကလေးမလေးကို စာနာနားလည်စိတ်ဖြင့် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးမသည် ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ မှင်တက်မိသလို ချောက်ချောက်ချားချား အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကလေးမ ကြည့်နေသည့်နေရာသို့ သူကလည်း လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသော ဆည်းဆာရိပ်အောက်တွင် အရိပ်သဏ္ဍာန် လူသုံးယောက် စကားမပြောဘဲ မြက်ခင်းပြင်ကို ဖြတ်လျှောက်၍ လာနေကြသည်။ သူတို့ သုံးယောက်နောက်မှ မောဟိုက်ဟိုက် လိုက်ပါလာသော ခွေးတစ်ကောင်။ လူသုံးယောက်လုံး သေနတ် ကိုယ်စီလွယ်လာကြသည်။ တစ်ယောက်က မိုးကာအင်္ကျီဖြူကို ပခုံးပေါ်တွင် လွှားတင်ထားသည်။

ဖရမ်းတန်သည် သူ၏ တုတ်ကောက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ တံခါးမကြီးမှ ထွက်ကာ ကျောက်စရစ်လမ်းအတိုင်း ဒရောသောပါး ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဟေး...နေပါဦးကွ မိန်းမရ၊ တို့ဝင်လာတော့ ဒရောသောပါးနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတာ ဘယ်သူလဲ...” ဟု မိုးကာအင်္ကျီဖြူကို ပခုံးတင်ထားသူက ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာရင်း မေးလိုက်သည်။

“မစ္စတာနပ်တယ်ဆိုလားပါပဲ။ ရှင်တို့ပြန်လာတာ တွေ့တာနဲ့ ပဲ ဘာစကားတစ်ခွန်းတလေမှတောင် ပြောမသွားဘူး။ ချက်ချင်း ထပြေးတော့တာပဲ။ ရှင်တို့ကို သရဲတစ္ဆေလိုများ ထင်သွားလေသလား မသိဘူး” ဟု မစ္စက် ဆက်ပယ်လ်တန်က ပြောသည်။

“ခွေးစုတ်ဖွားကို မြင်သွားလို့လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ သူက ခွေးဆိုရင် အရမ်းကြောက်တယ်လို့ ကျွန်မကို ပြောပြတယ်။

တစ်ခါတုန်းက ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းက သင်္ချိုင်းတစ်ခုနားမှာ ခွေးတစ်အုပ်က သူ့နောက် လိုက်ခဲ့ဖူးသတဲ့။ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက ကျင်းသစ်တစ်ခုထဲမှာ တစ်ညလုံး ဆင်းနေခဲ့ရသတဲ့။ ခွေးတွေက အပေါ်ကနေ အမြှုပ်တစ်စီနဲ့ မာန်ဖီပြီး နေခဲ့ကြသတဲ့။ ကြက်သီးမွေးညင်းထစရာ၊ ကျောချမ်းစရာ ကောင်းလိုက်တာ”ဟု ကလေးမက ဝင်ပြောသည်။

လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းများ ရုတ်ခြည်း ထွင်၍ ပြောပြတတ်ခြင်းသည် ဤကလေးမ၏ အကျင့်စရိုက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ။

[အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ Saki (Hector Hugh Munro 1870-1916)၏ ဝတ္ထုတို The Open Window ကို မြန်မာပြန်ဆိုသည်။]

The Open Window

My Aunt will be down presently, Mr. Nuttel," said a self-possessed young lady of 15. "In the meantime you must put up with me."

Framton Nuttel endeavored to say the correct something to flatter the niece without unduly discounting the aunt. Privately he doubted whether these formal visits on total strangers would help the nerve cure which he was supposed to be undergoing in this rural retreat.

"I'll give you letters to everyone I know there," his sister had said. "Or else you'll bury yourself and not speak to a soul, and your nerves will be worse than ever from moping."

"Do you know many people around here?" asked

the niece when she judge they had had sufficient silent communion.

"Hardly a soul," said Framton. "My sister visited here four years ago, and she gave me letters of introduction."

"Then you know practically nothing about my aunt?" pursued the young lady.

"Only her name and address."

"Her great tragedy happened just three years ago," said the child. "That would be since your sister's time."

"Her tragedy?" asked Framton. Somehow in this restful spot tragedies seemed out of place.

"You may wonder why we keep that window open so late in the year," said the niece, indicating a large french window that opened on to a lawn. "Out through that window, three years ago to a day, her husband and her two young brothers went off for their day's shooting. In crossing the moor they were engulfed in a treacherous bog. Their bodies were never recovered."

Here the child's voice faltered, "Poor Aunt always thinks that they'll come back someday, they and the little brown spaniel that was lost with them, and walk in at the window. That is why it is kept open every evening till dusk. She has often told me how

they went out, her husband with his white waterproof coat over his arm. You know, sometimes on still evenings like this, I get a creepy feeling that they will all walk in through that window...."

She broke off with a little shudder. It was a relief to Framton when the aunt bustled into the room with a whirl of apologies for being late.

"I hope you don't mind the open window," she said. "My husband and brothers will be home from shooting, and they always come in this way."

She rattled on cheerfully about the prospects for duck in the winter. Framton made a desperate effort to turn the talk on to a less ghastly topic, conscious that his hostess was giving him only a fragment of her attention, and that her eyes were constantly straying past him to the open window.

"The doctors order me a complete rest from mental excitement and physical exercise," announced Framton, who labored under the widespread delusion that total strangers are hungry for the last detail of one's infirmities.

"Oh!" responded Mrs. Sappleton, vaguely. Then she suddenly brightened into alert attention--but not to what Framton was saying.

"Here they are at last!" she cried. "In time for tea."

Framton shivered slightly and turned toward the

niece with a look of sympathetic comprehension. The child was staring through the open window with dazed horror in her eyes. Framton swung round and looked in the same direction.

In the deepening twilight three figures were walking noiselessly across the lawn, a tired brown spaniel close at their heels. They all carried guns, and one had a white coat over his shoulders.

Framton grabbed his walking stick; the hall door and the gravel drive were dimly noted stages in his headlong retreat.

"Here we are, my dear," said the bearer of the white mackintosh, coming in through the window. "Who was that who bolted out as we came up?"

"A Mr. Nuttel," said Mrs. Sappleton, "who dashed off without a word of apology when you arrived. One would think he had seen a ghost."

"I expect it was the spaniel," said the niece calmly. "He told me he had a horror of dogs. He was once hunted into a cemetery on the banks of the Ganges by a pack of pariah dogs, and had to spend the night in a newly dug grave with the creatures snarling and foaming above him. Enough to make anyone lose their nerve."

Romance at short notice was her speciality.



ကျောင်းနောက်ကျတဲ့ ကောင်ကလေး

လန်းလန်းဆန်းဆန်းနှင့် နေခြည်ဝင်းပနေသော ဇန်နဝါရီလ
၏ နံနက်ခင်းသည် ဆရာမလေး၏ ရင်ကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေခဲ့သည်။
လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ် ကောလိပ်ကျောင်းက ဆင်းလာချိန်မှစ၍ သူ
ဤ ‘ယူဗာရောကာ’ ရွာကလေးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ဤနယ်တွင်
စာအသင် အပြုအကောင်းဆုံး ဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။
ဆရာမလေးကို ယူဗာရောကာတစ်ရွာလုံးကလည်းသိသည်။ ခပ်ဝေးဝေး
ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မြေဆွေးပုံကြီးရှိသည့် ရွာကလည်း သိသည်။ သူတို့
အားလုံးပင် ဆရာမလေးကို ‘အန်နာဗာဆီလီယက်ဗနာ’ဟု မျိုးရိုး
အမည်တပ်၍ တလေးတစားခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ကျောင်းက နှစ်ထပ်တိုက် အဆောက်အဦ။ ပြတင်းပေါက်များက
ခပ်ကျယ်ကျယ်။ ဆီးနှင်းများပေကျနေသည်။ နံရံများပေါ်မှ နှင်းများ

အောက်ဘက်သို့ စီးကျနေသည်။ နေရောင်ကြောင့် နှင်းပွင့်များမှာ အနီရောင် ဖျော့ဖျော့အရောင် ထနေသည်။

“မင်္ဂလာပါဆရာမ”

ကလေးတစ်သိုက်ဆီမှ ကြည်ကြည်လွင်လွင် နှုတ်ဆက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကလေးများသည် သူတို့၏ ပျိုနုနယ်သော မျက်နှာကလေးများကို လည်စည်းပဝါထူထူ ရှောတဘက်ထူထူများ ဖြင့် လွမ်းခြုံထားကြသည်။

ဆရာမ အန်နာသည် ပထမဆုံး သင်ခန်းစာကို အသက် ၁၂နှစ်၊ ၁၃နှစ်အရွယ်ကလေးများအား စတင်သင်သည်။ ကျောင်းသား ကျောင်း သူကလေးများက ဆရာမကို မတ်တတ်ထနှုတ်ဆက်ပြီး ခုံတွင် ပြန်ထိုင်ကြသည်။

“ဒီနေ့ ဝါစင်္ဂါအကြောင်းပဲ ဆက်လေ့လာကြရအောင်”

ဆရာမလေးက ပြောလိုက်သည်။

မနှစ်က ဤသင်ခန်းစာကို သင်ကြားခဲ့စဉ် သူစိတ်လှုပ်လှုပ်ရှား ရှား ဖြစ်ခဲ့ရသည်က သတိရနေမိသေးတော့သည်။ ယခုနှစ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှုအပြည့် ရှိလာပြီဖြစ်၍ တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာ သင်ကြားနိုင်ခဲ့ပြီ။

“နာမ်ဆိုတာ ပြုလုပ်သူကို ရည်ညွှန်း ဖော်ဆောင်တဲ့စကားလုံး ဖြစ်တယ်။ လူပုဂ္ဂိုလ်၊ အရာဝတ္ထု၊ ဂုဏ် အရည်အသွေး...၊ အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ နာမ်။ မေးခွန်းမေးလို့ ရတာမှန်သမျှကို ပြုလုပ်သူလို ခေါ်တယ်။ ဒါဘာလဲ။ သူဘာလဲဆိုတာတွေပေါ့။ သူဘာလဲ၊ သူ ကျောင်းသားတစ်ယောက်။ ဒါဘာလဲ၊ ဒါစာအုပ်တစ်အုပ်”

“ကျွန်တော် အခန်းထဲ ဝင်ပါရစေ ဆရာမ”

ကျောင်းနောက်ကျတဲ့ ကောင်းကလေး

၁၄၇

သက္ကလပ်ဘွတ် ဖိနပ်ခပ်ဟောင်းဟောင်းကို စီးထားသည့်ခပ်ငယ်
ငယ် ကျောင်းသားတစ်ယောက် တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်။ လုံးလုံး
ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် နေဒဏ်ထိထားသဖြင့် နီရဲနေသော သူ့မျက်နှာကလေး
သည် ပေါက်ကွဲသွားတော့မည့်အလား ထင်မှတ်ရသည်။ မျက်ခုံး
အစုံတွင် နှင်းများပေကျပြီး ဖြူဆွတ်လျက်။

“နောက်ကျပြန်ပြီ ဆာဘူရှကင်”

ဆရာမ အန်နာသည် စည်းကမ်း အလွန်တင်းကျပ်သူ ဖြစ်သည်။
သို့သော်လည်း ယခု တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဘာမျှ အရေးမကြီးသလို
ဟန်ဖြင့် ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်သည်။ ဆာဘူရှကင်သည် အခန်းထဲ
သို့ အပြေးဝင်ကာ သူ့ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့အချိန်
နောက်ကျမှုကြောင့် ဆရာမ အန်နာသည် စိတ်ထဲ အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်သွားသည်။ ထိုနေ့ နံနက်ခင်း၏ သာယာမှုကို ဖျက်ဆီးလိုက်
သလိုလည်း ဖြစ်သွားသည်။

“အားလုံး ရှင်းကြရဲ့လား”

ဆရာမက အတန်းသားများကို မေးလိုက်သည်။

“ရှင်းပါတယ်ဆရာမ”

ကျောင်းသားများက သံပြိုင်ပြန်ဖြေသည်။

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆိုရင် ဆရာမကို ဥပမာ ပြောကြပါ”

တစ်ယောက်က မရဲတရဲ အသံဖြင့် ထဖြေသည်။

“ကြောင်”

“မှန်တယ်”

ဆရာမက ဖြေသည်။

“ပြတင်းပေါက်၊ စားပွဲ၊ အိမ်၊ အဝေးပြေးလမ်းမကြီး” ဟု

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဖြေကြသည်။ နောက်ဆုံး ဆရာမက “တော် ပါပြီ၊ မင်းတို့ နားလည်တယ်ဆိုတာ ဆရာမ ယုံပါပြီ” ဟု ဝင်တား ယူရတော့သည်။

ဆာဘူရှုကင်သည် ယခုမှ အိပ်ရာက နိုးလာသည့်အလား မတ် တပ်ထရပ်၍ “ဆောင်းရာသီ ဝက်သစ်ချပင်ကြီး” ဟု အားတက်သရော အော်၍ ဖြေလိုက်သည်။

ကျောင်းသားအားလုံး ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။

“အားလုံးတိတ်”

ဆရာမသည် စားပွဲကို လက်ဝါးနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်၍ ပြော လိုက်သည်။

“ဆောင်းရာသီ ဝက်သစ်ချပင်ကြီး”

ဆာဘူရှုကင်သည် ကျောင်းသားအားလုံး ရယ်မောနေကြသည် ကိုလည်း မမှု၊ ဆရာမစကားကိုလည်း ဂရုမထားဘဲ ထပ်ဖြေနေသည်။ သူ့ပြောစကားများက ဖြောင့်ချက်ပေးနေသလိုလို လူမသိသည့်လျှို့ဝှက် ချက်ကြီးလိုလို ဖြစ်နေသည်။

ဆရာမ အန်နာသည် စိတ်ထဲတွင် ကသိကအောက်လည်းဖြစ်၊ နားမလည်နိုင်လည်း ဖြစ်ကာ ဒေါသပေါက်ကွဲသွားတော့သည်။

“ဘာပြုလို့ ဆောင်းရာသီ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးလို့ ပြောရတာလဲ။ ဝက်သစ်ချပင်ဆိုရင် လုံလောက်ပြီ”

“ဝက်သစ်ချပင်ဆိုရင် မဟုတ်သေးဘူး။ ဆောင်းရာသီဝက်သစ်ချ ပင်ဆိုမှ နာမ်”

“ထိုင်...ဆာဘူရှုကင်။ မင်း ကျောင်းတက်နောက်ကျလို့ ဒီလို ဖြစ်ရတာ၊ ဝက်သစ်ချပင်ဆိုတာ နာမ်။ ဆောင်းရာသီဆိုတဲ့ စကားလုံးကို

ကျောင်းနောက်ကျတဲ့ ကောင်ကလေး

၁၄၉

တို့ မသင်ကြရသေးဘူး။ ကျောင်းအားလပ်ချိန်ပေးတဲ့အခါ ဆရာ၊
ဆရာမများ နားနေခန်းကို လာခဲ့”

*

“ထိုင်”

ဆာဘူရှုကင် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ ဆရာမ အန်နာက
အထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းတက်အမြဲနောက်ကျ
ရတာလဲ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးဆရာမ၊ ကျောင်းမတက်
ခင် တစ်နာရီလောက် စောပြီး အိမ်က ထွက်ခဲ့တာပဲ”

ဆာဘူရှုကင်က ဖြေသည်။

“နို့ နေပါဦး၊ မင်းက ကူမေင်ကီရွာမှာ နေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာမ၊ ကျွန်တော်ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ နေတာပါ”

“ဒါဖြင့် ကျောင်းမတက်ခင် တစ်နာရီလောက်ကတည်းက
အိမ်က ထွက်လာတယ်လို့ ဆရာမကို ပြောတာဟာ လိမ်တာပေါ့
ဟုတ်လား။ ဆေးရုံကနေ ဒီကို ၁၅မိနစ်ပဲပေါ့။ ဒီလမ်းအတိုင်းလျှောက်
လာရင် နာရီဝက်ထက် မပိုပါဘူးကွာ”

“ကျွန်တော်က ဒီလမ်းက လာတာ မဟုတ်ပါဘူးဆရာမ။
သစ်တောထဲက ဖြတ်လမ်းအတိုင်း လာခဲ့တာပါ”

“မင်းပြောနေတာ မဟုတ်သေးဘူး ဆာဘူရှုကင်။ မင်း ကျောင်း
နောက်ကျတဲ့ ကိစ္စကို မင်းမိဘတွေကို ဆရာမ တိုင်ပြောရမယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ အမေရှိပါတယ်ဆရာမ”

ဆာဘူရှုကင်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။ ဆရာမလေး

အန်နာ၏ မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဆာဘူရှုကင်၏ အမေကို သွား သတိရမိသည်။ ဆေးရုံလက်ထောက်ဝန်ထမ်း၊ အဆစ်ရောင် ဝေဒနာရှင်များနှင့် ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေ ဝေဒနာရှင်များကို ပြန်လည် ကျန်းမာအောင် ရေကူးလေ့ကျင့်ပေးရသည့် ဌာနစိတ်မှ ပင်ပန်းနွမ်းနယ် ရုပ်ပေါက်နေသည့် အမျိုးသမီး၊ ခင်ပွန်းသည် စစ်အတွင်းက ကျဆုံး သွားခဲ့၍ ကလေး ၄ယောက်ကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေရသူ။ သူ့သား အပြုအမူနှင့် ပူပန်သောကတော့ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်။ သူတို့သားအမိကို ဆုံတွေ့ပေးရမည်။

“ဆရာမ မင်းအမေနဲ့ လာတွေ့မယ်၊ အလုပ်ဆင်းချိန်က ဘယ် အချိန်လဲ”

ဆရာမက မေးသည်။

“ညနေ သုံးနာရီဆိုရင် အမေ အလုပ်သွားပါတယ်”

“အေး ကောင်းပြီ။ ဆရာမ အတန်း နှစ်နာရီမှာ ပြီးမယ်။ ဆရာမနဲ့ မင်း ကျောင်းဆင်းရင် အတူသွားကြမယ်”

*

ဆာဘူရှုကင်သည် ဆရာမကို ကျောင်းနောက်ဘက်မှ လမ်း ကလေးအတိုင်း ဦးဆောင်၍ ခေါ်သွားသည်။ သစ်တောထဲသို့ ဝင် လာခဲ့ကြပြီး နှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသော ထင်းရှူးပင်များ အကြားသို့ ရောက်လာသောအခါ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သည့် ကြည်နူးစရာ ကမ္ဘာတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်နေသလို ဖြစ်သွားတော့၏။ လူသွား လမ်းကလေးလွန်လျှင် ရေခဲနေသော ချောင်းကလေး...။ တစ်ခါတစ်ရံ ယုန်ခြေရာလို ခြေရာ သေးသေးကလေးများကို တွေ့ရပြီး တစ်ခါတစ်ရံ အခွ သုံးခွနှင့် သုံးရွက်ဆိုင် အပင်ငယ်သဏ္ဍာန်ခြေရာကြီးများ။

‘သမင်’ဟု ဆာဘူရှုကင်က ပြောသည်။

“သမင်ကို မြင်ဖူးလို့လား”

ဆရာမလေးက မေးသည်။

“သမင်လား၊ မမြင်ဖူးသေးဘူးဆရာမရယ်”

ဆာဘူရှုကင်က သက်ပြင်းချသည်။

နေရောင်ရသော ကွင်းပြင်ကျယ်နေရာသို့ သူတို့ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကွင်းပြင်အလယ်တွင် ဖွေးဖွေးဖြူနေသော ခမ်းနားထည်ဝါသည့် သစ်ပင်အိုကြီးတစ်ပင် သစ်ခေါက်များအကြားတွင် နှင်းခဲ ဖြူဖြူလွလွများ...။ ကြီးမားသော ပင်စည်ကြီးကို ငွေသားဖြူဖြူများ ထည့်သွင်း မြှုပ်နှံထားသည့်အလား ထင်မှတ်ရသည်။ “ဆောင်းရာသီ ဝက်သစ်ချပင်ကြီး”ဟု ဆရာမလေးက ပင့်သက်ရှူရင်း ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ဆရာမလေးသည် သစ်ပင်ကြီးအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး တလက်လက် အရောင်ထနေသော သစ်ကိုင်းများအောက်တွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူ့ဆရာမ၏ ရင်တွင်း ဖြစ်ပျက်နေသည်များကို သတိမထားနိုင်ဘဲ ဆာဘူရှုကင်သည် ပင်စည်အောက်တွင် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဤခမ်းနားထည်ဝါသော သစ်ပင်ကြီးနှင့် သူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးခင်မင်လာခဲ့သော မိတ်ဆွေများအလားပင် “ဆရာမ ဒီကိုလား...”ဟု သူက ခေါ်လိုက်သည်။ အောက်ဘက်တွင် မြေသား၊ မြက်ပင်များနှင့် ရောနေသော နှင်းခဲတုံးကြီးကို ဘေးသို့ မရွှေ့သည်။ အောက်ဘက် ကျင်းထဲတွင် သစ်ရွက်ဆွေးများနှင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေသော အလုံးတစ်လုံး။

“ဟယ်...ဖြူကောင်ပါလား”

ဆရာမလေးက အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ဆာဘူရှုကင်သည် မြေသားနှင်းခဲများကို အကာအကွယ်လုပ်၍ ဖုံးအုပ်ထားသော ဖြူကောင်၏ အပေါ်ယံအကာကို သေသေချာချာ ပြန်ဖုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်နေရာကို တူးပြီး ရေခဲပန်းဆွဲကလေး များ ဖုံးအုပ်ထားသော လိုဏ်ဂူသေးသေးကလေးတစ်ခုကို ဖော်လိုက်ပြန် သည်။ အထဲတွင်မူ မလှုပ်မယှက် ရှိနေသော ဖားတစ်ကောင်။

“အတော် ဉာဏ်များတဲ့အကောင်၊ သေယောင်ဆောင်နေတာ၊ ကြည့်နေ။ နေရောင်နည်းနည်းရရင် ထခုန်လိမ့်မယ်”

ဆာဘူရှုကင်က ပြောသည်။

ဆာဘူရှုကင်သည် သူ၏ ဆရာမကို သူကျွမ်းကျင်သောကမ္ဘာ လောကထဲသို့ ဦးဆောင်လမ်းပြ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ဆောင်း ရာသီဝက်သစ်ချပင်ကြီးအတွင်းနှင့် အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် ဆောင်း ခိုနေသော ပိုးကောင်များ၊ အိမ်မြောင်၊ ပုတ်သင်၊ ကင်းလိပ်ချော၊ ပိုး မွှားတိရစ္ဆာန်များ၊ ကသစ်မြစ်များအတွင်းနှင့် သစ်ခေါက်များအကြား တို့တွင် ပုန်းခိုနေကြသည်။ ဆရာမလေးသည် ကြည့်ရင်း စိတ်ဝင်စား ၍ နေမိတော့သည်။

“ဟိုက်...။ အခုလောက်ဆိုရင် အမေ အလုပ်ကို ရောက်နေပြီ”

ဆာဘူရှုကင်သည် စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်သည်။

ဆရာမလေးသည် နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သုံးနာရီ တစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်။ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးကို စိတ်ထဲက တောင်းပန်စကား ဆိုရင်း...

“ဆာဘူရှုကင်၊ ဖြတ်လမ်းတိုင်းဟာ အကောင်းဆုံးအဖြစ် ရွေး ချယ်ရမယ့်လမ်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ဒါက သက်သေ သာဓက ပြနေတယ်။ ခုချိန်ကစပြီး ကျောင်းကို လမ်းဟောင်းကသာ သွားပေ

ကျောင်းနောက်ကျတဲ့ ကောင်ကလေး

၁၅၃

တော့ကွယ်”ဟု ပြောသည်။ ဆာဘူရှုကင်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့၍နေသည်။

ဒါဟာ ငါ့ရဲ့အရည်အသွေး မပြည့်ဝမှုကို အရိုးရှင်းဆုံး ထုတ်ပြော လိုက်သလိုများ ဖြစ်နေရော့သလားဟု ဆရာမကလေးက တွေးလိုက် မိသည်။

“ပျော်စရာကောင်းတဲ့ လမ်းကလေးကို ခေါ်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာမ ဆိုလိုတာက ခုပြောသလို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းကို ဒီတောလမ်းကလေးက လာချင်လည်း လာနိုင်ပါတယ်ကွယ်”

ဆရာမလေးက ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမ”

သူ နောက်နောင် ဘယ်တော့မှ နောက်မကျတော့ပါဟု ဆရာမ ကို ကတိတော့ ပေးလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ကတိပျက်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ ဆာဘူရှုကင်သည် အင်္ကျီကော်လံကို ထောင်လိုက်ပြီး ဦးထုပ်ကို အောက်သို့ဆွဲချကာ-

“ကျွန်တော် ဆရာမကို ကျောင်းပြန်ပို့ပေးမယ်”ဟု ပြောလိုက် သည်။

“မပို့နဲ့၊ မပို့နဲ့။ ဆရာမဘာသာ ဆရာမ လမ်းရှာပြန်တတ်ပါ တယ်ကွာ”

ဆရာမလေးသည် ပြောပြောဆိုဆို ဝင်တော့မည့် နေရောင် အောက်တွင် ပန်းနုရောင်သမ်းနေသော ဆောင်းရာသီ ဝက်သစ်ချပင် ကြီးကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မည်းမည်းမှောင်မှောင် လူရိပ်ကလေးသည် ဝက်သစ်ချပင်ကြီး

၏ ပင်စည်အောက်တွင် ထီးတည်းရပ်နေသည်။ ဆာဘူရှုကင်သည် အိမ်သို့ ချက်ချင်း မပြန်သေး။ သူ့ဆရာမ သွားရာလမ်းကို ရပ်စောင့်၍ ပေးနေဆဲ။

ဆရာမလေး အန်နာသည် တစ်ခု နားလည်သဘောပေါက်၍ သွားသည်။ သစ်တောထဲမှ အံ့ဩစရာ အကောင်းဆုံးအရာသည် ဆောင်းရာသီ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးမဟုတ်။ ဆေးရုံအလုပ်သမားနှင့်တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားခဲ့သည့် စစ်သားတစ်ယောက်၏ သား သက္ကလပ် ဖိနပ်စုပ်ကလေး စီးထားသည့် ဤလူမမယ်ကလေးငယ်သာ ဖြစ်လေသည်ဟု...။

[ရုရှား စာရေးဆရာ Yuril Nagibin ၏ ဝတ္ထုတို Winter Oak ကို မြန်မာပြန်ဆိုပါသည်။]

Winter Oak

The fresh, sunlit January morning filled the young schoolteacher with happy thoughts. She had come to Uvarovka village only two years ago, straight out of college, and already was considered the district's best teacher of Russian. They knew her in Uvarovka itself, in Kuzminki, in Black Gully village and in the far-off peat settlement, and everywhere they called her Anna Vassilyevna, adding the surname to show their respect.

The school was a two-story brick building with wide, frost-painted windows, its walls throwing a reddish tint on the snow. 'Good morning, Annn

Vassilyevna!" From some children the greeting sounded in clear and ringing voice; from others it was muffled in thick scarves and shawls that swathed the young faces.

Anna's first lesson was to 12- and 13-year olds. The children rose greeted her and sat down at their desks. "We shall continue to study parts of speech today," Anna said. She remembered how nervous she had been about this lesson last year. Now, sensing confidence coursing through her body, she began in a calm, even voice: "A noun is a word that denotes a subject-- a person, thing or quality. A subject is anything about which you can ask the question What is it? or Who is it? Who is it? -- a pupil. What is it?-- a book."

"May I come in?" A small figure in battered felt boots stood in the door way. The round, wind reddened face glowed as if it would burst; the eyebrows were white with frost.

"Late again, Savushkin." Anna enjoyed being strict, but now an almost plaintive note sounded in her voice. Savushkin quickly slid into his place. His unpunctuality annoyed her; it somehow spoiled the fine opening of the day.

"Is everything clear?" she asked the class.

"Yes!" chorused the children.

"Very well. Then give me some examples."
Someone said haltingly, "Cat."

"Correct," said Ann. They continued, "window, table, house, highway..." On an on until Anna said, "That's enough. I can see you understand it."

Suddenly, as if awakened out of his sleep, Savushkin stood up and shouted eagerly, "Winter Oak!"

The children laughed. "Quiet, please!" Anna brought her palm down hard on the table.

"Winter oak!" repeated Savushkin, heedless of the laughter around him or of Anna's order. His words seemed to have burst out like a confession, like some glorious secret that could not remain unshared.

Annoyed and uncomprehending, Anna asked, barely controlling her irritation, "Why winter oak?" 'Oak' is enough."

"An oak is nothing. A winter oak, there's a noun for you."

"Sit down, Savushkin. That's what coming in late leads to. Oak is a noun, and what 'winter' is in this case we have not studied yet. You will come to teachers' room during recess"

"Sit down, said Anna when Savushkin entered. "Will you please tell me why you are always late?"

"I really don't know Anna Vassilyevna." he said,

"I leave home an hour before school."

"Savushkin, you live in Kuzminki, don't you?"

"No, I live on the sanatorium premises."

"Aren't you ashamed then to tell me you leave home an hour before school? Why, it's 15 minutes from the sanatorium to the road, and no more than half an hour's walk down the road!"

"But I don't ever go down the road. I take a shortcut through the forest."

"That's not very good. Savushkin. I'll have to talk to your parents about it."

"There's only my mother, Anna Vassilyevna," Savushkin said softly.

Anna blushed. She remembered the boy's mother, the "shower assistant." A withered, tired-looking woman who worked in the sanatorium hydrotherapy section. Her husband had been killed in the war and she brought up four children as best she could. She had enough worry without being bothered about her son's conduct. But all the same they must meet. "I'll have to see your mother, then," said Anna. "What shift does she work on?"

"She goes to work at three."

"Very well then. I finish at two. We'll go together right after school."

Savushkin led Anna along the path that started

behind the school. As they entered the forest and the heavy, snow- laden spruce closed behind them, they found themselves in an enchanted white world of peace and quiet. The path followed a frozen brook. Occasionally there were hares' tracks, and larger tracks too, shaped like clover. "Elk," said Savushkin.

"Have you ever seen one?" asked Anna

"An elk. No. No such luck," sighed Savushkin.

They came to a vast clearing flooded with sunlight. In the middle, in sparkling white raiment, stood a tall and majestic old tree. Snow in the cracks of the bark made its gigantic trunk look as if it was inlaid with silver. "The winter oak!" gasped Anna. She approached the tree and halted under its glittering branches.

Unaware of the tumult in his teacher's heart, Savushkin busied himself with something at the foot of the trunk, treating the magnificent tree with the familiarity of a long- standing friendship. "Come here, Anna Vassilyevna," he called. "Look!" He pushed aside a large clump of snow with earth and old grass clinging to its underside. A little ball plastered with decayed leaves lay in the hollow below. "A hedgehog!" cried Anna.

Savushkin carefully restored the creature's protective covering of earth and snow. Then he dug at

another spot and revealed a tiny cave with icicles hanging at its opening. It was occupied by an immobile brown frog. "Isn't he a sly one?" said the boy. "Pretending he's dead. Just watch him leap as soon as the sun warms him up a bit."

Savushkin guided Anna on through the world he knew so well. In and around the winter oak were hibernating bugs, lizards, insects, some hid among the roots, others deep in the bark. Anna watched, fascinated.

"Oh, oh, Mother'll be at work by now!" came Savushkin's anxious voice.

Anna looked at her watch. A quarter past three. Inwardly begging forgiveness of the oak, she said, "Well, Savushkin, this only proves that a shortcut is not always the best way to choose. You'll have to go along the road from now on." Savushkin looked down and did not reply.

Heavens! thought Anna, *isn't this surely the clearest proof of my incompetence!*

"Thank you, Savushkin, for the lovely walk," she said. "I didn't mean what I just told you. Of course you can talk the forest path to school."

"Thank you, Anna Vassilyevna." Savushkin wanted to promise he would never be late again, but was afraid he might not keep his promise. He raised

ကျောင်းနောက်ကျတဲ့ ကောင်ကလေး

၁၆၁

his collar and, pulling down his hat, said. "I'll walk you back to school."

"No, don't. I can find the way myself." She started out, and then turned to take one last look at the winter oak, tinged with pink by the setting sun. A small dark figure stood at the foot of the trunk. Savushkin did not go home. He stated to guad his teacher's way.

And Anna knew that the most wonderful object in that forest was not the winter oak but this small boy in battered felt boots and patched clothes, the son of a "shower assistant" and a soldier killed in the war.



၁၆၂

လင်းဝေမြိုင်

ဟံမင်းဝေး ပေးခဲ့သည့် သင်ခန်းစာ

လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်က ကျွန်တော်သည် တရုတ်ပြည်၊ ချုံကင်းမြို့ရှိ အမြောက်တင် စစ်သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်တွင် တာဝန် ကျခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အဆင့်မှာ ဒုတိယဗိုလ်ကလေးအဆင့် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်နာမည်သည် တစ်မဟုတ်ချင်း ကျော်ကြား သွားခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က တရုတ်ပြည်တွင် “ကံဆိုးကံကောင်းလေလံပွဲ” တစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့ရာ အလုံပိတ်ထားသော သစ်သားစည်ကြီး တစ်လုံးကို ကျွန်တော် လေလံဆွဲလိုက်သည်။ စည်ထဲတွင် ဘာပါမည်ဆိုသည်ကို မသိ။ သစ်သားစည်ကြီးမှာ အတော်လေးသည်။ ကျောက်ခဲတွေထည့် ထားသည့်အလားပင်။ လေလံပွဲတွင် ရှိနေသူအားလုံးက ကျောက်ခဲ တွေ အပြည့်ထည့်ထားသည်ဟုပင် တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်နေကြသည်။

လေလံပစ်သူများသည် နောက်ပြောင်လေ့ရှိသဖြင့် ဤသို့ ထင်မှတ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသေတ္တာစည်ကြီးကို ကျွန်တော်သည် ဒေါ်လာသုံးဆယ်နှင့် လေလံဆွဲလိုက်သည်။ လေလံပစ်သူက “ရောင်းတယ်” ဟု အော်ပြောလိုက်သောအခါ “တစ်ယောက်တော့ အညာမိသွားပြီဟေ့” ဟု တီးတိုးစကားဆိုသည်။ သို့သော်လည်း သေတ္တာကို ကျွန်တော်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ “ဟင်...” “ဟာ...” ဟူသော အံ့ဩသံများ၊ အားကျသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ စစ်အတွင်းက ချုံကင်းတွင် အလွန်အဖိုးတန်သည့် ပစ္စည်းများဖြစ်သော ဝီစကီနှစ်သေတ္တာ အထဲတွင် ပါလာသောကြောင့်ပင်။

ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှ စာရေးတစ်ယောက်က ဝီစကီတစ်လုံးကို ဒေါ်လာသုံးဆယ်ပေး၍ လာဝယ်သည်။ အခြားလူအတော်များများကလည်း သူတို့ကို ရောင်းပါဟု ပြောကြသည်။ ကျွန်တော်က မည်သူ့ကိုမျှ မရောင်း။ ကျွန်တော့်မှာ မကြာခင် ပြောင်းရွှေ့ရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ဝီစကီအဝတိုက်၍ နှုတ်ဆက်ပွဲ လုပ်ရန် စီစဉ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဟဲမင်းဝေးတစ်ယောက် ချုံကင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ချုံကင်းက လူအတော်များများလိုပင် “ဇီချွန်မိုးခေါင်မှု” ဟု ခေါ်ကြသည့် အရက်ပြတ်လပ်နေသည့်ဒဏ်ကို ဟဲမင်းဝေးလည်း ခံစားနေရသည်။ တစ်နေ့တွင် ဟဲမင်းဝေးသည် ကျွန်တော်ရှိနေသည့် အမြောက်တင် စစ်သင်္ဘောပေါ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည်။

“ခင်ဗျားမှာ ဝီစကီနှစ်သေတ္တာ ရှိနေတယ် ကြားလို့” ဟု သူက

ဆိုသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဝိစကီခြောက်ပုလင်းကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမလဲ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ။ ဒါတွေကို ကျွန်တော် မရောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒီက ပြောင်းမိန့်ကျတဲ့နေ့မှာ နှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်မလို့ သိမ်းထားတာပါ”

ဟဲမင်းဝေးသည် ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဝိစကီခြောက်လုံးအတွက် ကြိုက်သလောက် တောင်းပါ။ ပေးပါ့မယ်”ဟု ဆိုသည်။

“ကြိုက်တာ တောင်းရမလား”

“အေးလေ၊ ကြိုက်ဈေးပြောပါ”

ကျွန်တော်က ခဏစဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော် ဝိစကီခြောက်ပုလင်းကို စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့အတွက် သင်ခန်းစာ ခြောက်ခုနဲ့လဲမယ်”

“ဟာ...ဒါတော့ တောင်းဆိုတာ များလွန်းနေပြီ။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့အတွက် ကျုပ်မှာ နှစ်ချီပြီး ရင်းနှီးခဲ့ရတာ”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီဝိစကီနှစ်သေတ္တာကို လေလံပွဲတွေမှာ နှစ်နဲ့ချီ အလိမ်ခံရပြီးမှ ရခဲ့တာပဲလေ”

ဟဲမင်းဝေးက ပြုံးသည်။

“အလဲအလှယ် လုပ်တဲ့သဘောပေါ့လေ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ဝိစကီခြောက်ပုလင်း ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဟဲမင်းဝေးသည် ကျွန်တော့်ကို ငါးရက်အတွင်း သင်ခန်းစာ ငါးခု

လာပို့ချခဲ့သည်။ ဟဲမင်းဝေးသည် ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဟာသလည်း ပြောတတ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝီစကီပုလင်းများ ရခဲ့ပုံနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို မကြာခဏ အနိုင်ယူပြောတတ်သည်။

“လေလံပွဲမှာ ကျွန်တော်ကံကောင်းသွားခဲ့တာဟာ အတော်တန် တာပဲဗျာ။ ပထမအချက်က လေလံပစ်သူကို ကျွန်တော်အရူးလုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီးတော့ လေလံမဆွဲရဲတဲ့ အခြားလူတွေကိုလည်း ဟားတိုက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဝီစကီခြောက်ပုလင်းနဲ့ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲစာပေ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုလည်း ဟော...အခုပြန်ပြီ” ဟု ပြောလျှင် ဟဲမင်းဝေးသည်။ မျက်မှောင်ကုပ်၍ နေတော့သည်။ “မောင်ရင်က အတော်ညာဏ်များတဲ့ အရောင်းအဝယ်သမားပဲ။ ကျုပ် သိချင်တာ တစ်ခုကတော့ ခင်ဗျားဆီမှာ ရှိနေတဲ့ ဝီစကီပုလင်းဘယ်လောက်များများကို ခင်ဗျားဖွင့်မြည်းကြည့်ပြီးပြီလဲဆိုတာပါပဲ” ဟု မေးသည်။

“တစ်လုံးမှ ဖွင့်မကြည့်သေးဘူး။ နှုတ်ဆက်ပွဲအတွက် သိမ်းထားတာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“မောင်ရင့်ကို ကျုပ် ရင်းရင်းနှီးနှီး အကြံပေးချင်တယ်။ မိန်းမချောချော တစ်ယောက်ကို တွေ့ရင် နမ်းဖို့ ဘယ်တော့မှ လက်မနှေးလေနဲ့။ အလားတူပဲ ဝီစကီပုလင်းတစ်လုံးကို တွေ့ရင်လည်း ဖွင့်ဖို့ ဘယ်တော့မှလက်မနှေးနဲ့။ အဲဒီနှစ်ခုစလုံးကို မြန်နိုင်သမျှမြန်မြန် လုပ်ရတယ်” ဟု ဟဲမင်းဝေးက ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

ဟဲမင်းဝေးသည် သူ့မျှော်လင့်ထားသည်ထက်စော၍ ချုံကင်းမှ ထွက်ခွာသွားရလေသည်။ ကျွန်တော်က နောက်ဆုံး ဆဋ္ဌမမြောက်

ဟဲမင်းဝေး ပေးခဲ့သည့် သင်ခန်းစာ

သင်ခန်းစာကို ယူရန်အတွက် သူနှင့်အတူ လေဆိပ်သို့ လိုက်သွား ခဲ့သည်။

“နောက်ဆုံး သင်ခန်းစာကို ပေးဖို့ ကျုပ်မမေ့ပါဘူး။ အခုပဲ ပြောတော့မလို့ပါ” ဟု ဆိုသည်။

လေယာဉ်စက်သံများက ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဟဲမင်း ဝေးသည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ကပ်ကာ-

“ဘီလ်...လူတွေအကြောင်း စာရေးတော့မယ်ဆိုရင် မရေးခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယဉ်ကျေးတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်အောင်အရင်လုပ်ပါ။ ယဉ်ကျေးတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့အတွက် အချက်နှစ်ချက်နဲ့ ပြည့်စုံရ မယ်။ အဲဒီနှစ်ချက်ကတော့ ကရုဏာစိတ်နဲ့ လောကဓံရဲ့ အထု အထောင်း ဒဏ်ကို ခံနိုင်စွမ်းရှိရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ကံမကောင်း အကြောင်း မလှလို့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မတုံ့ပြန် မတိုက်ခိုက်နဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်ထူထုပ်ပါ” ဟုဆိုသည်။

“စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့အတွက် အဲဒါတွေဟာ အရေး ကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး”

ဟဲမင်းဝေးက ဖြည်းဖြည်းလေးလေးပင် ပြောသည်။

အထမ်းသမားများက ပစ္စည်းပစ္စယများကို လေယာဉ်ပေါ်သို့ တင်နေသည်။ ဟဲမင်းဝေးသည် လေယာဉ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော့်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကာ-

“နူတ်ဆက်ပွဲအတွက် လူတွေကို မဖိတ်ခင် ဝီစကီပုလင်းတွေကို လည်း ဖောက်ပြီး မြည်းကြည့်ဦး” ဟု အော်ပြောသည်။

တစ်ခဏကြာသောအခါ လေယာဉ်ကောင်းကင်ယံသို့ ပျံတက် သွားသည်။ သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဝီစကီများ သိမ်း

ထားသည့် အခန်းသို့ သွားပြီး ပုလင်းတစ်လုံးကို ကျွန်တော်ဖောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝီစကီပုလင်းအားလုံးကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးဖောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပုလင်းအားလုံး ရေနွေးကြမ်းများထည့်ထားသည်ကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။ လေလံပစ်သူ တရုတ်သည် ကျွန်တော့်ကို လှည့်စားလိမ်ညာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဟဲမင်းဝေးသည် ကျွန်တော် အလိမ်ခံခဲ့ရသည်ကို ဝီစကီပုလင်း စဖောက်သောက်သည့်နေ့မှာပင် သိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်မပြောခဲ့။ ရယ်မောလှောင်ပြောင်ခြင်းလည်း မပြုခဲ့။ သူ့ကတိအတိုင်း သူ့ဘက်က လုပ်စရာကိုသာ ဆောင်ရွက်သွားခဲ့သည်။ “ယဉ်ကျေးသည့်လူ” ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ယခုမှ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းနားလည်သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

[အမေရိကန်စာရေးဆရာ W.J.Lederer ၏ My Bargain With Hemingway ကို မြန်မာပြန်ဆိုပါသည်။]

My Bargain with Hemingway

Twenty years ago I was stationed on a gunboat at Chungking, China. I was only a junior lieutenant, but in a modest way I was suddenly famous. At a Chinese "blind auction" I had bid for a large sealed wooden box, the contents of which were unknown. It was as heavy as stone, and everyone at the auction was certain it was filled with rocks, for the auctioneer was renowned for his practical jokes.

I had bid 30 dollars. When the auctioneer pointed to me and shouted, "Sold!" someone whispered, "Another sucker!" But when I opened the box, there were groans of frustration and envy. Inside were two cases of Whisky, a precious item in wartime Chungking.

A clerk from the British consulate offered me 30 dollars for one bottle. I received other rich offers; but I refused them all. It was almost time for me to be transferred, and I planned to throw a big farewell party.

It was at this time that Ernest Hemingway came to Chungking. Like many another, he suffered from what we called "Szechuan drought"-- a great thirst for alcohol when none was available. One day he came down to my gunboat. "I hear you have two cases of booze," he said. "Yes."

"What'll you take for six bottles?"

"Sorry, sir, but they're not for sale. I'm saving them all for a party when I receive orders to get out of here."

Hemingway took out a fat roll of money "I'll give you anything you want for a half dozen bottles," he said.

"Anything?"

"You name the price."

I thought this over. "O.K.I'll swop you six bottles for six lessons on how to become a writer."

"That's steep," he said. "Hell, man, it took me years to learn my trade."

"And it took me years of being cheated at auctions before I struck it rich."

Hemingway grinned. "It's a bargain."

I handed him the six bottles. During the next five days he gave me five lessons. He was a superb teacher. Also, he had a habit of making jokes. Frequently I would upull his leg, especially about the whisky...

"You know, Mr. Hemingway, my taking a chance at that auction has certainly paid off. First, I fooled that Chinese auctioneer. And how I had the laugh on the other customers who were too scared to bid! And now for six bottles of whisky I'm getting the hard-earned literary secrets of a great writer."

He winked.

"You're a shrewd trader. What I want to know is, just how many of those other bottles have you been tipling in private?"

"I haven't opened one," I said.

"I'm saving every drop for my big party.

"Son, I want to give you some personal advice. Never delay kissing a pretty girl or opening a bottle of whisky. Both should be investigated as quickly as possible."

Hemingway had to leave Chungking earlier than he expected. I went to the airport with him, in order to collect my sixth lesson.

"I haven't forgotten it," he said, "I'm going to give it to you right now."

The plane's engines were roaring, and he put his head close to mine. "Bill," he said, "before you can write about people, you must be a civilized man. To be civilized, you must have two things; compassion and ability to roll with the punches. Never laugh at a guy who has had bad luck. And if you have bad luck, don't fight it; roll with it--and bounce back."

"I can't see why that's important for a writer," I interrupted, not quite understanding him.

"It's vital to anything you want in life," he said slowly.

Porters were loading the luggage, and Hemingway started off towards the aircraft. On the way he turned and shouted, "Friend, you'd better sample that liquor before sending out invitations to that big wingding!"

A few minutes later the plane was in the air. when I got back to where the liquor was stowed, I opened a bottle. Then another and another. All were filled with tea. The Chinese auctioneer had cheated me after all!

Hemingway must have known that from the first day. But he had never said so, never laughed at me, and had kept his part of the bargain cheerfully. Now I knew what he meant by being a civilized man.



သစ္စာရှင်

ခရစ္စမတ်ပွဲတော်မတိုင်မီ သီတင်းတစ်ပတ်အထိ ဂျော့ချ်သည် မီးရထားဘူတာရုံရှိ စားသောက်ဆိုင်ကလေးမှ နေ့လယ်စာကောင်တာ တွင် အလုပ်ဝင်လုပ်၍ နေခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် သီတင်းပတ်ကမူ ရာသီဥတုက အတော်ကလေး လွန်လွန်ကဲကဲ အေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ညနေခင်းများတွင် တစ်ကြိမ် ပြန်၍ အေးတတ်သော်လည်း နေက ရက်အတော်ကြာကြာ ပူပြင်းနေခဲ့သည်။ သူ့အပြင် ကောင်တာတွင် အလုပ်လုပ်နေသူ လူသုံးယောက်ရှိသေးသည်။ နှစ်များသာကြာလာ ခဲ့သည်။ သူတို့တစ်တွေကား လူသိများသူများ ဖြစ်မလာကြ။ နေ့လယ် နေ့ခင်းဘက်တွင် နေ့လယ်စာ လာစားသောက်သည့် မိန်းကလေးများ သည် စားရင်းသောက်ရင်း သူတို့တစ်တွေနှင့် စကား ပြောဆိုနေသည်ကို မတွေ့ရ။ ဘူတာရုံမှ မိန်းကလေးများသည် ဦးထုပ်နီဆောင်းထားသည့်

အထမ်းသမားများနှင့် ကောင်တာက လူများဆိုလျှင် ဝေးဝေးကရှောင်
ကြသည်။

တစ်ပတ်ကြာ အိမ်ပြန်ဖို့ ငွေအလုံအလောက်ရသည်အထိ စား
သောက်ဆိုင်တွင် အလုပ်ဝင်လုပ်နေသော ကောလိပ်နောက်ဆုံးနှစ်
ကျောင်းသား ဂျော့ဂျီသည် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဆံပင်ကို
နဖူးပေါ်မှ နောက်လှန်ပြီးထားလေ့ရှိပြီး ရှေ့သွားတွေက မညီမညာ။
ကြည့်ရ အရုပ်ဆိုးသူဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဂျော့ဂျီသည် ယဉ်ကျေး
ပျူငှာပြီး သဘောကောင်းသူဖြစ်၏။ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် ဝဝ
ဖိုင်ဖိုင် အီတလီလူမျိုး ဆိုတာဝန်ခံ စတိဗ်သည် ဂျော့ဂျီကို အလွန်
သဘောကျသည်။

လူအတော်များများသည် ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းနှင့် မီးရထား
များဆီသို့ သွားကြလျှင် စားသောက်ဆိုင်တံခါးရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွား
ကြသည်။ ဖြတ်သွားသည့် လူများကို အမြဲတစေ မြင်တွေ့နေရသော
ကောင်တာမှ လူလေးဦးသည် အချို့ကို ကောင်းကောင်းသိ၍ ပင်
နေကြသည်။ အဝတ်အစား တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ဝတ်ထား
ပြီး ပေါင်ဒါထူထူ လိမ်းထားသည့် မိန်းကလေးများသည် သူတို့၏
ရှေ့ဖျားဆွတ်နာမည်ကို သိနေသော ဂျော့ဂျီကို ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်
သွားရင်း ပြုံးပြသွားတတ်ကြသည်။ နေ့ခင်းဘက် အလုပ်ပြန်မဝင်ခင်
တစ်အောင့်တနား အားနေကြသော မိန်းကလေးများသည် အုတ်ကြွပ်
မိုးဆောင် ဧည့်ခန်းကို ဆင်းချည်တက်ချည် လုပ်ပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း
အချိန်ဖြုန်းနေတတ်ကြသည်။ သို့တိုင် ကောင်တာမှ လူများကိုမူ
တစ်ချက်ကလေးမျှ ငဲ့စောင်း၍ မကြည့်ကြ။ ရာသီဥတုက အပြင်
ဘက်တွင် အေး၍နေပြီး လမ်းများ ချောပြောင်၍ နေသည်။ ဘူတာ

ရုံအတွင်းတွင်မူ နွေးပူ၍နေသည်။ မိန်းကလေးအတော်များများနှင့် အသိဖြစ်ထားပြီးသော ဂျော့ဂျ်သည် ထိုမိန်းကလေးများ အကြောင်းကို သူ့လူများအား ထိုင်ပြောပြတတ်သည်။

မွန်းလွဲချိန်လောက်တွင် နေ့တိုင်း ရောက်လာတတ်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဂျော့ဂျ်သည် ထူးထူးခြားခြား သတိထားမိလာသည်။ အခြားသုံးယောက်ကလည်း ထိုအမျိုးသမီးကို သတိထားမိလာကြသည်။ အမျိုးသမီးသည် နေ့လယ်ဘက်တွင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် လောက် ကော်ဖီလာသောက်တတ်သည်။ သို့သော်လည်း အမျိုးသမီးက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နှင့် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာဖြစ်သည်။ တည်တည်ကြည်ကြည် ဖြစ်သဖြင့် သူတို့တစ်တွေမှာ အမျိုးသမီးကိုသွားပြီး ပြက်ပြက် ချော်ချော် စကားမပြောရဲကြပေ။ ဂျော့ဂျ်သည် စားသောက်ဆိုင် ကောင်တာနောက်မှ သူ့ကို အမျိုးသမီး မမြင်ဖူးပါစေနှင့်ဟုသာ ဆုတောင်းနေမိသည်။ သူ့ကို သည်အမျိုးသမီး သတိထားမိမည်မဟုတ် မှန်းတော့ သိသည် အမျိုးသမီး၏ ပါးပြင်များမှာ ပြင်ပမှလေအေး ဒဏ်ကြောင့် နှင်းဆီရောင်သန်းနေသည်။ ပြုံးရွှင်သည့် မျက်နှာထားနှင့် ဆိုင်ထဲတွင် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာ ထိုင်ပြီး သူထသွားပြီဆိုလျှင် ဆိုင်ကို ဘယ်တော့မျှ နောက်ပြန်ကြည့်လေ့မရှိ။ ဂျော့ဂျ်သည် ကော်ဖီကို ဖြည်းဖြည်းချင်းလောင်းထည့်ရင်း အမျိုးသမီးနောက်သို့ မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်တတ်သည်။ သူ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိမ့်မည်ဟုတော့ ဘယ်တော့မှ မမျှော်လင့်။ အသက်က ၂၈နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးသည်။ ရုပ်ချောသည်။ သို့သော် ရှက်တတ်ပုံရသည်။ အဝတ်အစားကို ရိုးရိုး ယဉ်ယဉ်ကလေး ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည်။ ကုတ်အင်္ကျီ အပြာ ပါးပါးကလေးကို ဝတ်လာတတ်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီမှာ သားမွေး

ပင် မပါ။ အမျိုးသမီးအများစုသည် ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ပြီဆိုလျှင် သား
မွေးတစ်ခုခုပါသည့် အင်္ကျီမျိုးသာ ဝတ်တတ်ကြသည်။

နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက်တွင် လုပ်စရာအလုပ်မရှိသောအခါ ဂျော့ဂျ်
သည် ဆိုင်ပြတင်းပေါက်ဆားမှ ဖြတ်၍သွားသော သူမကို မျက်နှာဆား
တစ်စောင်းမှ နေ့စဉ်မြင်တွေ့၍နေရသောကြောင့် သူမအကြောင်းကို
သာ စဉ်းစား၍ နေမိတော့သည်။ သက္ကလပ်ဦးထုပ်အဝါကလေးကို
ဆောင်းလာသည့်နေ့က အမျိုးသမီးသည် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုသောက်
ရင်း သူ့ကို ယဉ်ကျေးစွာ ပြုံးပြသည်။ ဂျော့ဂျ်သည် အမျိုးသမီးကို
ကျောပေး၍ အချိန်ကြာမြင့်နိုင်သရွေ့ ကြာမြင့်စွာ ရေစိုအဝတ်ဖြင့်
ကောင်တာကို သုတ်နေခဲ့သည်။

မီးရထားဘူတာရုံ စားသောက်ဆိုင်ကလေးတွင် သူ နောက်ဆုံး
အလုပ်လုပ်သည့်ညက ည ၈နာရီခွဲလောက်တွင် နာရီဝက်လောက်
အားနေသောကြောင့် ဆိုင်အပြင် ထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ည ဆယ်
နာရီအထိ အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။ မနက်လင်းလျှင် သူ အိမ်ကို ပြန်ရ
တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဘူတာရုံထဲမှထွက်ကာ သင်္ဘောကျင်းဘက်
ဆီသို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ဂိုဒေါင်များကို ဖြတ်ကျော်၍လာ
ရင်း မှောင်မည်းအေးစက်သည့် ရေကန်ကို လှမ်းကြည့်ကာ အတွေးထဲ
ပျော်၍နေသည်။ လေက သူ့မျက်နှာပြင်ကို ရှုပ်တိုက်လာသည်။
ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ကား သီတင်းတစ်ပတ်လောက်သာလိုတော့သည်။
နှင်းတွေက ပျင်းရိလေးတွဲစွာ ကျဆင်းနေပြီး လမ်းမျက်နှာပြင်နှင့်
ထိတွေ့သည့်အခါ တဖြည်းဖြည်း အရည်ပျော် ကျသွားကြတော့သည်။
ဂျော့ဂျ်သည် စားသောက်ဆိုင်အလုပ် ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်၍ စိတ်ထဲ
ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါး၍နေသည်။

နောက်တစ်နာရီအကြာ စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်ရောက်သော အခါ စတိဗ် သူ့ကို-

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မင်းကို ဖုန်းဆက်တယ်။ ဖုန်းနံပါတ် ပေးသွားတယ်...” ဟု ပြောသည်။

“ဘယ်သူတဲ့လေ . . .”

“မသိဘူးလေ၊ မင်းကလည်း ကောင်းမလေးတွေ ခပ်များများ ရယ်၊ ပေးသွားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို မင်းမသိဘူးလား . . .”

“ကျွန်တော် ဒီနံပါတ်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

ကျော့ဂျ်သည် ဖုန်းကောက်ဆက်လိုက်သည်။ သူ့ကိုပြန်ထူးသော အသံကို သူ မမှတ်မိ။ အမျိုးသမီးက သူ့ကို မှတ်မိပါရဲ့လားဟု စကားချိုသံသာဖြင့် မေးသည်။ သူကလည်း မမှတ်မိကြောင်းပြန်ပြော ပြလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက သူ့ကို နေ့လယ်မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် ကော်ဖီလာသောက်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ကုတ်အင်္ကျီပြာကိုဝတ်ပြီး သက္ကလပ် ဦးထုပ်ဆောင်းသော်လည်း သူမအား မှတ်မိနိုင်လိမ့်မည်ထင်ကြောင်း ထပ်လောင်း ပြောပြသည်။

“ဘုရား. . .” ဟု သူက တ,မိသည်။

ညဆယ်နာရီတွင် သူမအား လာတွေ့နိုင်မည်လားဟုဆိုသည်။ သူကလည်း လာတွေ့ပါမည်ဟု မရဲတရဲပြောလိုက်သည်။ အမျိုးသမီး က သူ့ကို လိပ်စာပေးသံကို သူသဲ့သဲ့ကြားသည်နှင့် အခြားအလုပ်သမား များက သူ့ကို စကြပြောင်ကြသည်။ သူကတော့ သူ့နာမည်ကို အမျိုးသမီး ဘယ်လိုသိသနည်းဆိုသည်ကို တွေးပြီး အံ့ဩနေသည်။ သူတို့တစ်တွေ နောက်ပြောင်နေကြသည်ကို အမှုမထားနိုင်ဖြစ်နေ

သည်။ ဂျော့ဂျီ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လူငယ်များသည် ဂျော့ဂျီကို နှုတ်ဆက်စကားပြောဆိုရင်း ဂျော့ဂျီကို မျက်စိမှိတ်ပြကာ နံရိုးကို တံတောင်နှင့်တွက်ရင်း မြို့တော်တွင် နောက်ဆုံးတေသည့် အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကျင်းပဖို့ တောင်းဆိုကြသည်။ ဂျော့ဂျီကို အလွန်ခင်မင်သော စတိဗ်သည် စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ရမ်းရင်း နှုတ်ခမ်းမွေးများကို နှုတ်ခမ်းရောက်အောင် ဆွဲသပ်၍နေသည်။

အမျိုးသမီး သူ့ကိုပေးသော လိပ်စာမှာ ရှစ်လမ်းလောက်သာ ဝေးသဖြင့် သူ လမ်းလျှောက်၍လာခဲ့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှား၍နေသဖြင့် သူ့လက်အစုံကို အင်္ကျီအိပ်ကပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ရင်း လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်ထားမိသည်။ လမ်းပေါ်မှ မော်တော်ကားရှေ့မီးရောင် များကို လှမ်းကြည့်၍နေမိသည်။ လမ်းဘေးတစ်နေရာရှိ အစိုးရစာသင်ကျောင်း၏ တစ်ဖက်တွင် ရှိသော အိမ်။ ထိုအိမ်ကား ရှေးဟောင်းအခန်းကျယ်ကြီးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အိမ်ဖြစ်သည်။ တံခါး၏ အထက် တတိယထပ်မှ ပြတင်းပေါက်တွင် မီးရောင်လင်းနေသည်။ လူခေါ်ခေါင်လောင်းကို နှိပ်လိုက်ရသော်လည်း တစ်ယောက်ယောက် ထွက်တွေ့လိမ့်မည်ဟု သူ မမျှော်လင့်ခဲ့။ အမျိုးသမီးကိုယ်တိုင် တံခါးကို လာဖွင့်ပေးသောအခါ သူ အံအားသင့်သွားသည်။

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါ”

သူက ရှက်စိတ်ဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အပေါ်ထွက်ကို တက်လေ. . .” ဟု အမျိုးသမီးက ပြုံး၍ဆိုသည်။

ရှေ့ခန်းထဲတွင် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီးသော ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ

အမျိုးမီးသည် ကိုယ်နေသွယ်လျလျ၊ ဆံပင်ကောင်းကောင်း၊ မျက်လုံးများ ခပ်လှလှ ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ သူ့ နာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိခဲ့သနည်းဟု မေးကြည့်လိုက်မည် စိတ်ကူးကြည့်သေးသည်။ သို့သော်လည်း ခုတင်တစ်ဖက်စွန်းတွင် အမျိုးသမီးလာထိုင်ပြီး သူ့ကို ရှက်ပြုံးပြုံးပြလိုက်သည်နှင့် မေးကြည့်ဖို့ သတိမေ့သွားသည်။ အမျိုးသမီးသည် သိုးမွေးဆွယ်တာအင်္ကျီ အနီလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ခါးမှာ တင်းကျပ်နေ၏။ အမျိုးသမီးနှင့်ကပ်လျက်တွင် မထိုင်ဖူး၍ သူသည် စိတ်ထဲ လှုပ်ရှား၍ နေကာ ခေါင်းခါ၍ နေမိတော့သည်။ ပြဿနာက အမျိုးသမီးသည် အမြဲတမ်း အေးတိအေးစက် ဖြစ်နေခြင်းပင်။

“ရှင်က သိပ်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ခင်မင်မင် မရှိဘူးနော်. . .”

အမျိုးသမီးက ဆိုသည်။

“ကိုယ် ရင်းနှီးခင်မင်ပါတယ်၊ တကယ်ပါ . . .”

“ဒါဖြင့် ဒီနားလာပြီး ကျွန်မဘေးမှာ ထိုင်လေ. . .”

သူက ခုတင်ပေါ်ရှိ အမျိုးသမီး၏ ဘေးတွင် ပြုံးရင်း ဖြည်းဖြည်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ရှက်ရှက်ဖြင့်ပင် သူသည် အမျိုးသမီးကို အငမ်းမရ နမ်းလိုက်မိသည်။ အမျိုးသမီးက သူ့ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပြန်၍ ဖက်ထားသည်။ ဆွယ်တာအင်္ကျီအနီအောက်မှ အမျိုးသမီး၏ နှလုံးများက တလှုပ်လှုပ် ခုန်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အမျိုးသမီးက ဗြုန်းခနဲ ထကာ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ စားပွဲပေါ်မှ အချက်ပေးနှိုးစက်ပါသည့် ဈေးအပေါစားနာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်

လုပ်နေသည်။ အခန်းမှာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော်လည်း ပရိဘောဂ ပစ္စည်းပစ္စယတွေက ခပ်ညံ့ညံ့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်...” ဟု သူက ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်သည်။
“ကျွန်မနဲ့ တစ်ခန်းတည်း အတူနေတဲ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းလေ...။ သူ မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း ဒီကို ရောက်လာတော့မယ်...”

“အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လာပါ...”

အမျိုးသမီးသည် သူ့အနီးတွင် ဖြည်းညင်းစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ ပခုံးများ တုန်ရင်နေကာ နာရီကို လှမ်းကြည့်မြဲကြည့်နေသည်။

“အိုရင်း အိမ်ကို ရောက်မလာခင် ရှင်ပြန်တော့...” ဟု အမျိုးသမီးက ဆိုသည်။

သူသည် အမျိုးသမီးလက်ပေါ်မှ လက်စွပ်ရာကလေးကို သတိထားလိုက်မိသည်။

“မင်းအမျိုးသား အိမ်ပြန်လာတာကို စောင့်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်...”

သူက ဒေါသအနည်းငယ်ဖြစ်သံ၊ ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးသည် မျက်မှောက်ကြုတ်ကာ အဝေးသို့ ငေးကြည့်ရင်း
“ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောရတာလဲ...”

“လက်ပေါ်မှာ လက်စွပ်ရာလေ”

“အို...ဟုတ်သားပဲ” ပြောရင်း အမျိုးသမီးက ငိုစပြုတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းပြန်အလာကို စောင့်နေတာပါ။ ခရစ္စမတ်ဆိုရင် သူ အိမ်ကို ပြန်လာတော့မှာပါ”

“တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ တခြားတစ်ခုခု မလုပ်နိုင်တော့ဘူးလား...”

သစ္စာရှင်

“ကျွန်မ ခင်ပွန်းကို ကျွန်မချစ်တယ်။ တကယ်ပဲ ချစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး သူ့အပေါ်မှာ ကျွန်မ သစ္စာလည်း ထိန်းပါတယ်....”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်သွားမှပဲ ဖြစ်မယ်” ဟု သူက စိတ်မသက်မသာ ပြောသည်။ ရယ်လည်း ရယ်ချင်သွားသည်။

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မခင်ပွန်းက ဆေးရုံမှာ။ ကျောရိုး ဒဏ်ရာရထားလို့။ ပြီးတော့ အဆုတ်ရောဂါလည်း ဖြစ်နေရှာတယ်။ သူ့အခြေအနေက အတော်ဆိုးပါတယ်။ ဆေးရုံက အိမ်ကို တစ်ခါ တစ်ခါ ပြန်ပို့ပေးကြတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ တွေ့ကြပြီဆို ရင် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ချစ်ခင်ယုယချင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟိုလို မနေနိုင်ခဲ့ကြပါဘူး...”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ မင်းက သူ့အတွက် လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ ကျွေးနေရတယ်ပေါ့...”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“မင်းမှာ တခြားယောက်ျားတွေလည်း အတော်များများ ရှိသေး သပေါ့...”

“ဟင့်အင်း၊ ရှိလည်း မရှိချင်ပါဘူး...”

“အဲဒီ တခြားယောက်ျားတွေက မင်းကို ဒီမှာ လာတွေ့ကြ တယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲသလို မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ကိုတော့ ကျွန်မဘယ်လို ဖြစ်သလဲမသိဘူး။ ရှင်နဲ့တွေ့တော့ နည်းနည်းစိတ်လှုပ်ရှားသွားခဲ့ မိတယ်....”

“ကိုယ် သွားပါတော့မယ်။ ဒါနဲ့ မင်းရဲ့ နာမည် ဘယ်လိုခေါ် လဲဟင်”

“လိုလာ၊ ရှင်အခုပဲ ပြန်တော့နော်”

“ကိုယ် မင်းကို တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့နိုင်ပါဦးမလား”ဟု သူက ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ မတွေ့နိုင်တော့ဘူး။ ရှင်က မနက်ဖြန် ဒီမြို့ကနေ ပြန်တော့မှာပဲ...”

အမျိုးသမီးက ယုံကြည်စိတ်ချမှုအပြည့်ဖြင့် ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက အားလုံးကို သိပြီးပြီကိုး။ ကိုယ်မပြန်ဘူး ဆိုရင်ကော...”

“ပြန်ပါ...”

အမျိုးသမီးသည် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ကိုင်ရင်း လက်မောင်းတွေ တုန်နေသည်။ အိုင်ရင်းမလာခင် သူ့ကို သွားစေချင်လှပြီ။

“မင်းက ကိုယ့်ကို အချိန်မှ မပေးခဲ့ပဲကိုး...”ဟု သူက စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ် ဒီမြို့မှာ နည်းနည်းဆက်နေဦးမယ် စိတ်ကူးတယ်”ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူးရှင်။ ရှင်ပြန်မှကို ဖြစ်မယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပြန်တွေ့ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး...”

အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး လမ်းပေါ်သို့ လျှောက်လာချိန်တွင် သူ့နာမည်ကို အမျိုးသမီး ဘယ်ပုံသိခဲ့သနည်းဆိုသည့်အချက်အား မေးဖို့ မေ့သွားခဲ့သည်ဆိုသည်ကို သတိရနေမိတော့သည်။ နှင်းမှုန်မှုန် တို့ တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းလာသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ခြေရာတစ်ခုတလေကိုမျှ မတွေ့ရ။ သူ စဉ်းစားမိသည်က စားသောက်ဆိုင်ကို ပြန်ပြီး အလုပ် တောင်းရ ကောင်းမလားဆိုသည့်အချက်ပင်။ စတိမ်သည် သူ့ကို

သစ္စာရှင်

၁၈၃

အလွန်ခင်မင်သူ ဖြစ်သည်။ ဤအမျိုးသမီးအတွက် သူ့ အလုပ် ထိခိုက်မခံနိုင်။ “သူက အားလုံးကို သိထားခဲ့တာပဲ”ဟု ကုတ်အင်္ကျီ ကော်လံကို ဆွဲဆောင်ရင်း နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

[ကနေဒါ စာရေးဆရာ Morley Callaghan (၁၉၀၃-
၏ဝတ္ထုတို The Faithful Wife ကို မြန်မာပြန်ဆိုပါသည်။]

၁၈၄

လင်းဝေမြိုင်

The Faithful Wife

Until a week before Christmas George worked in the station restaurant at the lunch counter. The last week was extraordinarily cold, then the sun shone strongly for a few days, though it was always cold again in the evenings. There were three other men working at the counter. For years they must have had a poor reputation. Women, unless they were careless and easy-going, never started a conversation with them when having a light lunch at noontime. The girls at the station always avoided the redcapped porters and the countermen.

George, who was working there till he got enough money to go back home for a week and then start late

in the year at college, was a young fellow with fine hair retreating far back on his forehead and rather bad upper teeth, but he was very polite and generous. Steve, the plump Italian with the waxed black moustaches, who had charge of the restaurant, was very fond of George.

Many people passed the restaurant window on the way to the platform and the trains. The four men, watching them frequently, got to know some of them. Girls, brightly dressed and highly-powdered, loitered in front of the open door. smiling at George, who saw them so often he knew their first names. At noontime, other girls, with a few minutes to spare before going back to work, used to walk up and down the tiled tunnel to the waitingroom. loafing the time away, but they never even glanced in at the counter- men. It was cold outside, the streets were slippery, and it was warm in the station, that was all. George got to know most of these girls too, and talked about them with the other fellows.

George watched carefully one girl every day at noon hour. The other men had also noticed her, and two or three times she came in for a cup of coffee, but she was so gentle, and aloofly pleasant, and so unobtrusively beyond them, they were afraid to try and amuse her with easy cheerful talk. George wished

earbestly that she had never seen him there in the restaurant behind the counter, even though he knew she had never noticed him at all. Her cheeks were ususlly rosy from the cold wind outside. When she went out of the door to walk up and down for a few minutes, and agreeable expression on her face, she never once looked back at the restaurant. George, following her with his eye while pouring coffee slowly, did not expect her to look back. She was about twenty-eight, pretty, rather shy, and dressed plainly and poorly in a thin blue-cloth coat without any fur on it. Most girls managed to have a piece of fur of some kind on their coats.

With little to do in the middle of the afternoon, George used to think of her because of seeing her every day and looking at her face in profile when she passed the window. Then, on the day she had on the light-fawnfelt hat, she smiled politely at him, when having a cup of coffee, and as long as possible he remained opposite her, clearing the counter with a damp cloth.

The last night he worked at the station he went out at about half past eight in the evening for he had an hour to himself, and then worked on till ten o'clock. In the morning he was going home, so he walked out of the station and down the side streed to the docks, and

was having only pleasant thoughts, passing the warehouse, looking out over the dark cold lake and liking the tang of the wind on his face. Christmas was only a week away. The snow was falling lazily and melting wlowly when it hit the sidewalk. He was glad he was through with the job at the restaurant.

An hour later, back at the restaurant, Steve said, “A dame just phoned you, George, and left her number.”

“Do you know who she was?”

“No, you got too many girls, George. Don’t you know the number?”

“I never saw it before.”

He called the number and did not recognize the voice that answered him. A woman was asking him pleasantly enough if he remembered her. He said he did not. She said she had had a cup of coffee that afternoon at noontime, and added that she had worn a blue coat and a tan coloured felt hat, and even though she had not spoken to him, she thought he would remember her.

“Good Lord,” he said.

She wanted to know if he would come and see her at half past ten that evening. Timidly he said he would, and hardly heard her giving the address. Steve and the other boys started to kid him brightly, but he was too astonished, wondering how she had found out his

name, to brother with them. The boys, saying goodbye to him later, winked and elbowed in the rib, urging him to celebrate on his last night in the city. Steve, who was very fond of him, shook his head sadly and pulled the ends of his moustached down into his lips.

The address the girl had given him was only eight blocks away, so he walked, holding his hands clenched tightly in his pockets, for he was cold from nervousness. He was watching the automobile headlights shinning on slippery spots on the sidewalk. The house, opposite a public-school ground on a side street, was a large old rooming-house. A light was in a window on the second storey over the door. Ringing the bell he didn't really expect anyone to answer, and was surprised when the girl herself opened the door.

“Good evening,” he said shyly.

“Oh, come upstairs,” she said, smiling and practical.

In the front room he took off his overcoat and hat and sat down slowly, noticing, out of the corner of his eye, that she was even slimmer, and had nice fair hair and lovely eyes. But she was moving very nervously. He had intended to ask at once how she found out his name, but forgot about it as soon as she sat down opposite him on a camp bed and smiled shyly. She had on a red wollen sweater, fitting her tightly at the

waist. Twice he shook his head, unable to get used to having her there opposite him, nervous and expectant. The trouble was she had always seemed to aloof.

“You’re not very friendly,” she said awkwardly.

“Oh yes I am, Indeed I am.”

“Why don’t you come over her and sit beside me?”

Slowly he sat down beside her on the camp bed, smiling stupidly. Ashamed of himself, he finally kissed her eagerly and she held on to him tightly. Her heart was thumping under neath the red woollen sweater.

Finally she got up suddely, walking up and down the room, looking occasionally at the cheap alarm clock on a bureau. The room was slean but poorly furnished.

“What’s the matter?” he said irritable.

“My gril friend, the one I room with, will be home in twetny minutes.”

“Come here anyway”

Slowly she sat down beside him.

Her shoulders were trembling and she kept on watching the clock.

“You really must be out of here before Irene comes home.” she said.

He noticed the red ring mark on her finger. “Are

သစ္စာရှင်

၁၉၁

you sure you're not waiting for your husband to come home?" he said a bit irritably.

Frowning, looking away vaguely, she said, "Why do you have to say that?"

"There's a ring mark on you finger."

"I can't help it," she said, and began to cry quietly. "Yes, oh yes, I'm waiting for my husband to come home. He'll be here at Christmas."

"It's too bad. Can't we do something about it?"

"I tell you I love my husband. I do, I really and I'm faithful to him too."

"May be I'd better go," he said uncomfortably, feeling ridiculous.

"Eh, what's that? My husband, he's at sanitarium. He got his spine hurt in the war, then he got tuberculosis. He's pretty bad. They've got to carry him around. We want to love each other every time we meet, but we can't."

"That's stough, poor kid, and i suppose you've got to pay for him."

"Yes."

"Do you have many fellows?"

"No. I don't want to have any."

"Do they come here to see you?"

"No. No, I don't Know what got into me. I like you, and felt a little crazy."

“I’ll slide along then. What’s your first name?”

“Lola, You’d better go now.”

“Couldn’t I see you again?” he said suddenly.

“No you’re going away tomorrow,” she said, smiling confidently.

“So you’ve got it all figured out. Supposing I don’t go?”

“Please, you must.”

Her arms were trembling when she held his overcoat. She wanted him to go before Irene came home. “You didn’t give me much time”, he said flatly. “I think I’ll stay in the city a while longer.”

“It’s too bad, but you’ve got to go. We can’t see each other again.”

As he went out of the door and down the walk to the street he remembered that he hadn’t asked how she had found out his name. Snow was falling lightly and there were hardly any footprints on the sidewalk. All All he could think of was that he ought to go back to the restaurant, and ask Steve for his job again. Steve was fond of him. But he knew he could not spoil it for her. “She had it all figured out,” he muttered, turning up his coat collar.

*

အကျည်းတန်၏ အလှဆုံးအချိန်

ဂျူလီယာခရက်ဒေါက် အသက် ၃၅ နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း တစ်သက်လုံး တစ်ခါမှလှသည်၊ ချောသည်၊ ချစ်စရာကောင်းသည် ဟူ၍ အပြောမခံခဲ့ရ။ ပျိုရာမှ အိုလာကာ အသက် ၃၅ နှစ်သာ ပြည့်လာခဲ့သည်။ တစ်ခါမှ လှမလာ၊ ချောမလာခဲ့။ ဂျူလီယာသည် အသက်ကြီးလာလေလေ ရုပ်ပို၍ဆိုး၊ အကျည်းတန်လာလေလေ ဖြစ်သည်။ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကာလလုံးလုံး မီးဖိုချောင်ထဲ တကပ်ကုပ် ချက်ပြုတ်ပြီး တစ်အိမ်လုံးရှိ အဝတ်အစားများကို တအုန်းအုန်း လျှော်ဖွပ်လာခဲ့ရာဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း တောင့်တင်းကြမ်းတမ်းလာ ကာ ယောက်ျားပုံ ပေါက်လာသည်။ ဆံပင်တွေက ကြမ်းရှရှ၊ ကြိုး တစ်ချောင်းလို မာကြောပြီး အရောင်အဆင်း မွဲပြောင်နေသည်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲဒဏ်ကြောင့် မျက်နှာတွင် အရေးအကြောင်းတွေက

အထင်သားပေါ်လာသည်။ ရင်သာတွေက မြင်းကုန်းနီးအောက် ခံပြားလို ပြားချပ်ချပ်၊ “မိန်းမတစ်ယောက်ပါ”ဆိုသည်ကို မနည်း ပြောယူရမည့်ပုံပင်။ ဂျူလီယာကိုယ်တွင် မက်မောစရာဆို၍ ဘာမျှမရှိ။ သူ့ယောက်ျား ဂျိုးသည်ပင် မက်မောစရာ ရှာမတွေ့ခဲ့။ ဂျိုးအဖို့မူ ဂျူလီယာသည် အမြဲတမ်း အဘွားကြီးဖြစ်၍နေခဲ့သည်။

ယခုတော့ ဂျူလီယာကွယ်လွန်သွားရှာခဲ့ပြီ။

သေခြင်းတရားသည် ဂျူလီယာကို အလျော်ပေးသလိုဖြစ်ခဲ့ သည်။ အကျည်းတန်အရုပ်ဆိုးခဲ့သော သူမ၏ ရုပ်၊ သူမ၏ ကိုယ်၊ သူမ၏ ဘဝကို အလျော်ပေးသည့်နယ် သေခြင်းတရားသည် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင်ရောက်လာခဲ့သည်။ အသက်ရှင်နေခဲ့ရသည့် ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ဂျူလီယာသည် စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ သားသမီး ၁၁ ယောက်၊ နွား ၁၄ ကောင်နှင့် ကြက်သားအမိ တစ်အုပ်။ ပြီးတော့ ညစ်ပတ် နံစော်နေသော ဝက် ၈ ကောင်။ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး ဂျူလီယာသည် ခြံထဲမှ တစ်အောင့် တစ်ခဏလေးမျှ မခွာခဲ့ရ။ နံနက် ၄ နာရီမှ ည ၉ နာရီအထိ အလုပ်မှန်သမျှကို တစ်လုပ်ပြီးတစ်လုပ် ဇယ်ဆက်သလို မနားတမ်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ အားခဲ့ နားခဲ့ရသည်မရှိ။ မြိုက်တက်သွားလည်ခဲ့ရသည် မရှိ။ ရေမိုးချိုး ချိန်ပင်မရခဲ့။ သူ့ယောက်ျား ဂျိုးကလည်း တစ်ချိန်လုံးအလုပ်တော့ လုပ်သည်။ သို့သော်မဖြစ်မရှိ။ ခေါင်းကိုက်လိုက်၊ ကျောအောင့်လိုက် နှလုံးတုန်လိုက်၊ ရင်ခုန်လိုက်။ ဂျိုးအလုပ်များများလုပ်လေ၊ မိသားစု ပိုဆင်းရဲလေလေပင်။ ဆောင်းတွင်းတွင်ဝါ အထုပ်နှစ်ဆယ်လောက် ဂျိုးအလုပ်လုပ်၍ရလိုက်လျှင် ဈေးကထိုးကျသွားသည်။ ဓာတ်မြေဩဇာ ဖိုး ပေးဖို့ပင် အနိုင်နိုင်။ ဝါဝွမ်းတစ်ပေါင်လျှင် ဆင့်သုံးဆယ်လောက်

အကျည်းတန်၏ အလှဆုံးအချိန်

အထိဈေးက ကောင်းလာပြီဆိုလျှင် ဝါဂွမ်းက မရတော့။ ဂျိုးနှင့် ဂျူလီယာ၏ ဘဝသည် လူ့ဘဝတွင် ကြာကြာမနေအပ်သည့် ဘဝ များဖြစ်နေပေတော့သည်။

ယခုတော့ ဂျူလီယာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ။ ဂျူလီယာသည် တစ်သက်လုံး တစ်ခါမျှ မလှခဲ့။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ လှသည်ဟု မထင်ခဲ့။ ပိုးထည်စ မဝတ်ဆင်ဖူးခဲ့။ မျက်နှာတွင်ပေါင်ဒါ မလိမ်းဖူးခဲ့။ ပါးပြင်ထက်တွင် မှုန်နံ့သာမခြယ်သဖူးခဲ့။ လက်သည်း အောက်မှ ချေးတွေကို ထုတ်ပြီး တစ်ခါမျှ ဆေးဆိုးဖူးခဲ့။

သုဘရာဇာက ဂျူလီယာ၏အလောင်းကို လာရောက်ပြီး သယ်ယူသွားသည်။ နောက်နေ့ နံနက်တွင် ညနေသင်္ဂြိုဟ်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ပြီး ပြန်သယ်လာသည်။

သုဘရာဇာသည် ဘယ်သူ့အလောင်းကို ပြန်သယ်လာသည် မသိ။

ဂျိုးသည် ဂျူလီယာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု အချိန်အတော် ကြာ ငေးကြည့်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတော့ သည်။ သူတို့လက်မထပ်ခင် သီတင်းပတ် အနည်းငယ်အတွင်းက သူ့ကို ဂျူလီယာပေးခဲ့သော ဓာတ်ပုံကို ပြန်ကြည့်မှ ဂျူလီယာအစစ်ဖြစ် သည်ဟု လက်ခံယုံကြည်လိုက်ရတော့သည်။

ဂျူလီယာသည် အပျိုလေး တစ်ယောက်လို ပြန်၍ နုပျိုသွား သည်။

ဂျူလီယာကို ရေမိုးချိုး သန့်စင်ပေးထားသည်။ ခေါင်းလျှော်ပေး ထားသည်။ လက်တွေက ဖြူဖွေးသန့်စင်နေသည်။ လက်သည်းတွေ ကို ညှပ်ပေးထားသည်။ မျက်နှာမှာလည်း ပေါင်ဒါအဖွေးသားနှင့်

ချောမောနေသည်။ ပါးအစုံက ချိုင့်နေသဖြင့် ဝှမ်းစများကို ပါးစပ်သို့ ထည့်ပြီး ဖောင်းပေးထားသည်။ ဂျူလီယာသည် တစ်ကြိမ် ပြန်၍လှပနေတော့သည်။ ဂျိုးသည် သူ့ဇနီးဆီမှ မျက်စိကို အတော်နှင့် မခွာနိုင် ဖြစ်နေမိတော့သည်။ တစ်နေ့လုံး အလောင်းဘေးတွင် ထိုင်ကာ အသံထွက်ဘဲ ငိုနေမိသည်။ မယား၏အလှကို ချီးမွမ်းမဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။ ဂျူလီယာကို ပိုးထည်စများနှင့် ဆင်ပေးထားသည်။ ခြေအိတ်ကလည်း ပိုးခြေအိတ်၊ ရှင်မီးအင်္ကျီကလည်း ပိုးအင်္ကျီ၊ အရောင်က ပြာလွင်လွင်။ ပိုးအင်္ကျီက လက်တို။ အင်္ကျီရင်ဘတ်က ခပ်ဟိုက်ဟိုက်။ သုဘရာဇာကြီးသည် ဂျူလီယာကို ခပ်ချောချောလှလှ အပျိုကလေးတစ်ယောက်ပုံပေါက်အောင် ပြင်ဆင်ပေးထားသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ထိုအလှအပများနှင့်အတူ ဂျူလီယာကို သင်္ချိုင်းတွင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။ ဂျိုးက မြေမချခင် တစ်ရက်လောက် ရွှေပါဦးဟု သုဘရာဇာကြီးကို တောင်းပန်ခဲ့သေးသည်။ သို့သော် သုဘရာဇာကြီးက လက်မခံ။ သင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ဂျိုး အဘယ်ကြောင့် ရက်ရွှေ့ခိုင်းခဲ့သည်ဆိုသည်ကို နားမလည်နိုင်ခဲ့။

အကြီးဆုံးသားသမီး နှစ်ယောက်မှအပ ကျန်ဂျူလီယာ၏သားသမီးများက သူတို့အမေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားခဲ့သည်ဆိုသည်ကို သေသေချာချာနားမလည်၊ သဘောမပေါက်ခဲ့။ သုဘရာဇာကြီး သယ်လာသော အလောင်းသည် သူတို့အမေ ဂျူလီယာဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို နောင်နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာမှ သူတို့တစ်တွေ နားလည်သဘောပေါက်သွားခဲ့ကြတော့သည်။ သို့တိုင်-

“ခေါင်းထဲက မိန်းမဟာ အတော်လှတဲ့ မိန်းမပဲ” ဟုသူတို့က

အကျည်းတန်၏ အလှဆုံးအချိန်

ပြောနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

“အေး.....ဟုတ်တယ်။ အဲဒါဂျူလီယာ၊ မင်းတို့အမေ၊ အတော်
လှတဲ့ မိန်းမ”ဟု ဂျိုးက သူတို့ကို ပြောသည်။

ဂျိုးသည် သားသမီးများကို ဤသို့ ပြောပြီးပြီဆိုလျှင် အဝတ်
အစား ဗီရိုဆီသို့ သွားပြီး ဂျူလီယာ့ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ကာ သူတို့ ကို
ပြသလေ့ရှိသည်။

[အမေရိကန် စာရေးဆရာ Erskine Caldwell ၏ ဝတ္ထုကို Joe
Cradock's Old Woman ကို မြန်မာပြန်ဆိုပါသည်။]

၁၉၈

လင်းဝေမြိုင်

Joe Craddock's Old Woman

Julia Craddock was thirty-five and not once in her life had she been pretty and charming. Thirty-five years had passed -- youth and maturity -- and still no beauty or charm. And the older she became the uglier she was. Her body was hard and muscular from fifteen years in the kitchen and over the wash tubs. Her hair was coarse, stringy, and dingy. Her face had creased into lines of toil and hideousness and her breasts had fallen flat to her chest like saddle flaps. No man had ever seen in Julia anything but the repugnant suggestion of a female. Not even Joe, her husband. She to him had always been Old Woman.

And now she was dead.

Death was her compensation. As it came it was a compensation for the ugliness of her face and body, and of her life. She had been miserable while she lived -- eleven children, fourteen cow, and a flock of chickens. --And eight stinking hogs. Not once had julia left the farm in over ten years. Work, work, work, from four in the morning till nine at night; never a vacation, a trip to town, nor time to bathe all over. Joe worked all the time, too. Yet his labor returned nothing but an aching back, heartbeak, and poverty. The harder he wroked the poorer he became. If he made tweny bales of cotton in the fall the price would drop to where he could barely pay for the fertilizer -- usually not even that. Or if the price went up to thirty cents a pound he would, by the curse of too much rain or not enough rain, have no cotton to sell. There with Joe and Julia life wasn't worth living very long.

And now Julia was dead. And she had never been pretty, nor had she ever felt as though she were. Not once had she had silk against her skin, powder on her nose, a glow on her cheeks, or all the dirt removed from the underside of her fingernails.

The undertaker came and carried her body away. The next morning he brought it back prepared for the burial that afternoon in the cemetery beside the camp-meeting grounds.

But what a body he brought back!

For a long time Jow wouldn't believe it was Julia. But he found the photograh she had given him a few weeks before they were married and then he knew it was Julia. She looked like a young girl again.

Julia had been bathed all over, and her hair had been shampooed. Her hands were white, and the fingernails manicured; her face was clean and smooth with powder and rouge, and cotton in her mouth levelled the hollows of her cheeks. For once Julia was beautiful. Joe couldn't take his eyes from her. He sat all day by the casket, silent, weeping, worshiping her beauty. She was clothed in silk -- stockings ans chemise -- and over that a sea-blue dress. The silk dress was sleeveless and cut low in the bust. The undertaker had made her look like a beautiful young girl.

That afternoon she was buried with her beauty in the cemetery at the camp-meeting grounds. Joe begged at the last minute to have the funeral postponed until the next day, but the undertaker wouldn't listen to him. And neither did he understand.

Julia's children, with the exception of the oldest two, were not certain of what had become of their mother. It was several years before they could believe that the body the undertaker brought back was that of

၂၀၂

လင်းဝေမြိုင်

Julia their mother.

“But that woman in the coffin was a beautiful lady,” they would say.

“Yes.” Joe told them, “Julia -- your mother -- was beautiful lady.”

Then he would go to the dresser drawer and take out the photograph for them to see.

▼

သမီးလေး

မုန်တိုင်း ထန်ပြင်းသော ဆောင်းညဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်ပြင် တစ်ခွင်လုံး မည်းမှောင်သော တိမ်မည်းညိုတို့ဖြင့် ပိန်းပိန်းပိတ် ဖုံးအုပ်နေသဖြင့် ညသည် ပို၍ မှောင်နေသလား ထင်မှတ်ရသည်။

ခဏကြာလျှင် မုန်တိုင်းငြိမ်စပြုကာ နှင်းတသဲသဲကျစပြုတော့သည်။ အချိန်ကား သန်းခေါင်ယံ ကျူးတော့မည်။ တောနှင့်တောင်တို့ ဝန်းရံနေသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အေးဆေးငြိမ်သက်၍နေကာ ခပ်ဝေးဝေးဆီက ပေါ်ထွက်လာသော ခွေးဟောင်သံမှအပ ဘာသံမျှ မကြားရ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာ မင်းမူ၍ နေတော့သည်။

ဒေါက်တာရာဂျက်သည် တစ်နေ့တာ မှတ်တမ်းများကို ရေးမှတ်ပြီးစီးသွားသဖြင့် အိပ်ရာဝင်တော့မည်ပြင်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍နေသည်။ ဇနီးဖြစ်သူက အိပ်ရာနံဘေးတွင် ရေနွေး

အိတ်လာချေပေးသဖြင့် အတော်ကလေး သက်သာရာရတော့သည်။

ဒေါက်တာရာဂျက်သည် သူ့ကိုယ်ကို ဝမ်းစောင်နှင့် လွှမ်းခြုံ ကာ မျက်စိနှစ်လုံးကို စုံပိတ်လိုက်သည်။ မနက်ခင်းကတည်းကပင် လူနာတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မနားမနေ ဇယ်စက်သလို ကုသပေးခဲ့ရသည်။ သူ့အသက်မှာ လေးဆယ်စွန်းစ အရွယ်သာရှိသေး သော်လည်း ဤဒေသတစ်ဝိုက်တွင် သူသည် နာမည်တစ်လုံးနှင့် ဖြစ်နေပေပြီ။ ဒေါက်တာရာဂျက်ဆိုလျှင် မသိသူ မရှိချေ။

ဒေါက်တာရာဂျက်သည် တစ်နေ့လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆေးကုသ ခဲ့ရသဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူနှင့် စကားပင် မပြောနိုင်ဖြစ်ကာ မကြာခင် အိပ်မောကျ၍ သွားတော့သည်။

အပြင်ဘက်တွင်မူ တိမ်းမည်းညိုတို့ ပြယ်လွင့်ကာ လဝန်းပြု ထွက်စပြုလာသည်။ ဝိုးတဝါးလရောင်ကင်းနေသည့် ဆောင်းချမ်းည တွင် လူအရိပ်သဏ္ဍာန် မည်းမည်းတစ်ခုသည် ဒေါက်တာရာဂျက်၏ အိမ်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ရွေ့လျား၍လာနေသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

အိမ်ရှေ့တံခါးမှ တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ အိမ်ထဲက တစ်ယောက်မျှ ကြားပုံမရ။ နောက်ထပ် တံခါးခေါက်သံ နှစ်ချက် သုံးချက် ဆင့်ကဲ၍ ပေါ်လာပြန်သည်။ သည်တစ်ခါ ခေါက်သံများက စောစောကထက် ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ ဒေါက်တာရာဂျက်၏ ဇနီးဖြစ်သူက အရင်နိုးလာသည်။ ဆရာကတော်က အသံလာရာဆီ သို့ နားစွင့်၍ ထောင်သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးဆီမှ တံခါးခေါက်သံများ ထပ်၍ ကြားရပြန်သည်။

“အိမ်ရှေ့က တံခါးခေါက်သံကြားရတယ်” ဟုဆရာကတော်က

သမီးလေး

၂၀၅

ပြောသည်။

“ဒီအချိန်ကြီးကွာ၊ အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ် တစ်နာတောင် ခွဲနေပြီ၊ ရာမူးကို သွားကြည့်ခိုင်းလိုက်ကွာ” ဟု ဒေါက်တာရာဂျက်က ပြောလိုက်သည်။

ဆရာကတော်သည် တစ်ဖက်ခန်းသို့သွားကာ အိမ်ဖော် ရာမူး ကို သွားနှိုးသည်။

“ဘာလဲမမ” ဟု ရာမူးက အိပ်ချင်မူးတူးအသံနှင့် မေးသည်။

“အိမ်ရှေ့က တံခါးခေါက်နေလို့ဟဲ့” ဟု ဆရာကတော်ကပြော သည်။

“ဟာ... ဒီလိုဆို ဖွင့်ပေးပါနဲ့မမရယ်” ဟု ရာမူးက ကြောက် လန့်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဆရာ...ဆရာ”

အိမ်ရှေ့တံခါးဆီမှ မိန်းမငယ်ကလေးတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားရသည်။

“ဘယ်နှယ့် ... ဒီ မိန်းကလေးကလည်း အချိန်မဟုတ် အခါ မဟုတ်ကြီး” ဟု ဒေါက်တာရာဂျက်၏ ဇနီးသည်က စိတ်ထဲမှာ အောက်မေ့လိုက်သေးသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ရာမူးက အိမ်ထဲမှ လှမ်းအော်၍မေးသည်။

“တံခါးတစ်ဆိတ်ဖွင့်ပေးပါဦးရှင်။ ကျွန်မအမေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေလို့ ဆရာလာပင့်တာပါ” ဟု တံခါးအပြင်မှ မောဟိုက်သံဖြင့် ပြောနေသည်ကို ကြားရသည်။

“မနက်ကျမှ လာခဲ့၊ ဆရာအိပ်နေပြီ”

ရာမူးက ဆရာကတော်သင်ပေးသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။
“အဲသလိုဆိုရင် ... အဲသည့်အချိန်ဆိုရင် ကျွန်မအမေသေသွားမှာ
ပါပဲရှင်”

စကားသံများ ရပ်သွားသည်။

“ရာမူး... ဘယ်သူလဲ” ဟု ဒေါက်တာရာဂျက်က လှမ်းမေးသည်။

“ကလေးမလေးတစ်ယောက်ပါသခင်”

“အေး... အဲဒါ ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“သူ့အမေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေလို့ပါတဲ့”

ဒေါက်တာရာဂျက်သည် အိပ်ရာထဲမှ ချက်ချင်းငေါက်ခနဲ ထ
တော့သည်။ ဆေးအိတ်ကို ဆွဲကာ လှေကားဆီသို့ လျှောက်လာသည်။
အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အပြင် လေစိမ်းက သူ့မျက်နှာကို ဖြုန်းခနဲလာရိုက်သည်။ သူ့
ခြေလှမ်းများ နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ရာသီဥတု
က အတော်အေးနေပြီး လေလည်း ပြင်းပြင်းတိုက်ခတ်၍နေသည်။
ကလေးမလေးတစ်ယောက်။ အသက် ၁၃ နှစ်လောက်သာ ရှိဦးမည်။
သူ့အိမ်ရှေ့ လှေကားတက်နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေသည်။ မျက်နှာ
ကိုမူ သဲသဲကွဲကွဲမြင်ရ။ အဖာအထေး ပရပွနှင့် စုတ်ပြတ် သတ်နေ
သည့် အနွေးအကျီအနက်ကြီးကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့တစ်ကိုယ် လုံးမှာ
ချမ်းလွန်းသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်၍ နေပုံရသည်။

ကောင်းကင်ပြင်တွင်မူ တိမ်တိုက်တို့ မည်းညို၍ လာသည်။
နှင်းများလည်း သွန်ကျလာပြန်သည်။

ကလေးမလေးသည် လက်ပိုက်ကာ “ဆရာ... သမီးအမေကို
လိုက်ကြည့်ပေးပါဆရာ၊ အမေတော်တော် နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ပါ”

ဟု တောင်းပန်စကားဆိုလေသည်။

ကလေးမလေး၏ အသံမှာ ဝမ်းနည်းထိခိုက်သံပေါက်နေသည်။ ဒေါက်တာရာဂျက်မှာ မငြင်းသာ ဖြစ်ရသည်။ ကလေးကလေး၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ပြီး သူ့ကျောတစ်ချက်တော့ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ကိုယ်သူ အားတင်းလိုက်သည်။ သူ့အမေ အတော်ကလေး မမာမကျန်းဖြစ်နေ၍ ဖြစ်မည်။ ဒေါက်တာရာဂျက်သည် ကြောက်စိတ်ကို ဖယ်ထုတ်ကာ ဆေးအိတ်ကို ကောက်ဆွဲပြီး အမည်မသိသည့် လာခေါ်သူ မိန့်ကလေးနောက်မှ လိုက်လာခဲ့တော့သည်။

နှင်းများက ထူထဲသိပ်သည်းစွာ ကျဆင်း၍နေသည်။ ရာသီဥတုကလည်း အေးလှသည်။ နှလုံးခုန်သံကို ပြန်ကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်၍နေတော့သည်။

လမ်းသွယ် လမ်းမြောင် အတော်များများကို သူတို့ဖြတ်သန်း၍ လာခဲ့ကြသည်။ လာခေါ်သူ မိန့်ကလေးသည် ဒေါက်တာရာဂျက်အား ဟောင်းအိုပြီး လူနေပုံမရသည့် အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးထဲသို့ ဦးဆောင်၍ ခေါ်လာခဲ့သည်။ အိမ်ထဲတွင် လူတစ်ယောက်မျှ ရှိပုံမရ။ အိမ်နံရံတွေမှာလည်း နှစ်အတော်ကြာကြာဆေးမသုတ်ဘဲ ထားဟန်တူသည်။ ပင့်ကူမျှင်တွေက အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက်။ တစ်အိမ်လုံး မည်းနက်ပေရေနေကာ မှောင်နေတော့သည်။

ဒေါက်တာရာဂျက်သည် ကလေးမလေးနောက်မှ နေ၍အပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက်လာခဲ့သည်။ လှေကားထစ်တွေကလည်း ညစ်ပတ်၍ နေသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ မှောင်မည်း၍နေသဖြင့် ဒေါက်တာရာဂျက်မှာ နံနံနှင့်တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသည်။ အိမ်ခန်းထောင့်

တစ်နေရာတွင် အလင်းရောင်မှိန်လဲ့လဲ့ဖြင့် ထွန်းလင်းထားသော တစ်ခုတည်းသော မီးသီးဟောင်းတစ်လုံး။

အသက်အရွယ်ခပ်ကြီးကြီးပိုင်း အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ၏ညည်းတွားသံကို အိမ်ခန်းတံခါးဝမှ သူ ကြားလိုက်ရသည်။ ဒေါက်တာရာဂျက်သည် အချိန်ဆွဲ၍ မနေတော့ဘဲ တံခါးကို ချက်ချင်း တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်တော့သည်။ အသက် ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် နာမကျန်းဖြစ်နေသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။ အဖာအပေါက် များစွာဖြင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ဝှမ်းစောင်တစ်ထည်ကို ခြုံလျက် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲ၍နေလေသည်။ လူနာအမျိုးသမီးကြီးမှာ နာတာရှည် ဝေဒနာကို ခံစားနေရပုံပေါ်သည်။ အရိုးပေါ်အရေတင်ဖြစ်ကာ ပိန်းချိုး၍နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်” ဟု ဒေါက်တာရာဂျက်က လူနာအမျိုးသမီး ကြီး၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်းမေးသည်။

“ဆရာ... ကျွန်မအသက်ရှူရတာ အရမ်းကျပ်နေတယ်။ ကျွန်မ သေရတော့မယ်ထင်တယ်” ဟု လူနာအမျိုးသမီးကြီးက ပြောသည်။

“အားမလျှော့ပါနှင့် အစ်မကြီးရယ်။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန်ပုပေးပါ့မယ်”

ဒေါက်တာရာဂျက်က အားပေးစကားဆိုသည်။ လူနာအမျိုးသမီး ကြီးကို အသာအရာစမ်းသပ်သည်။ လူနာ၏ ဝေဒနာကမူ အတော် ကလေးပြင်းလှသည်။ သို့သော် မျှော်လင့်ချက်မဲ့လောက်အောင်တော့ မဟုတ်။

ဒေါက်တာရာဂျက်သည် ဆေးထိုးပေးပြီး စားဆေးများလည်း လူနာကို ပေးလိုက်သည်။ နောက်တစ်ရက်စာ ဆေးများလည်း

သမီးလေး

၂၀၉

ပေးထားခဲ့သည်။ လူနာအမျိုးသမီးကြီးသည် ဒေါက်တာ ရာဂျက်အား အလွန်တရာ ကျေးဇူးတင်သွားပုံရသည်။ ပါးပြင်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ဒေါက်တာရာဂျက်ကို လက်ပိုက်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

အချိန်က နံနက်နှစ်နာရီခန့် ရှိပေပြီ။ ရာသီက ပိုအေးလာပြီး နှင်းတွေက ပိုကျလာသည်။ ဒေါက်တာရာဂျက် အိမ်အိုကြီးထဲမှ ထွက်လာသောအခါ သူ့ကိုလာခေါ်သူ ကလေးမလေးကို မမြင်မတွေ့။ ခဏကြာမှ ရောက်လာပြီး ရှေ့မှ လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။

သူနေသည့် လမ်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ခြေလှမ်းတွေ ပို၍ သွက်လာသည်။ လူလည်း နွေးပူလာသည်။ နောက်သို့ ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ကလေးမလေးကို မတွေ့ရတော့။ ကြောက်စိတ် နှင့် လျှောက်လာခဲ့ရင်း အိမ်နားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

သူ ဇနီးနှင့် ရာမူးတို့က မအိပ်ဘဲ သူ့ကို စောင့်နေကြလေသည်။

“အေးကွာ... လူနာက အတော်ကလေးဖြစ်နေတာပဲ။ အချိန်မီ တော့ ကုပေးခဲ့တာပဲ” ဟု ဒေါက်တာရာဂျက်က သူတို့ကို ပြုံး၍ ပြော လိုက်သည်။

ဒေါက်တာရာဂျက်သည် စိတ်ပေါ့ပါးသွားကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့တော့ သည်။ စိတ်လည်း ချမ်းသာသွားသည်။

သည်လိုနှင့် နှစ်ရက်လောက် ကြာသွားသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်ခင်းတွင် ဒေါက်တာရာဂျက်သည် သားဖြစ်သူနှင့် အိမ်ဝင်းထဲမှ ပန်းခြံတွင် ကစား၍ နေလေသည်။ အိမ်အိုကြီးထဲမှ လူနာအမျိုးသမီး ကြီးကို ရုတ်တရက် သွား၍ သတိရမိသည်။ ကလေးမလေးကလည်း သူ့ကို လာမခေါ်။ အကျိုးအကြောင်းလည်း လာ၍မပြော။

“အင်း... သွားကြည့်ဦးမှပဲ” ဟု အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု ဇနီးဖြစ်သူက မေးသည်။

“ခဏလေးပါကွာ။ မကြာခင် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်” ဟု ဒေါက်တာ ရာဂျက်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဒေါက်တာရာဂျက်သည် အိမ်အိုကြီးကို တစ်ကြိမ်တည်းသာ ရောက်ဖူးသော်လည်း ခက်ခက်ခဲခဲ မရှာလိုက်ရ။ လမ်းကို ခဏနှင့် ရှာတွေ့တော့သည်။ တစ်ဝက်သာ ဖွင့်ထားသော တံခါးမှဝင်လာခဲ့ ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ လူနာအမျိုးသမီးကြီးကို ခုတင် ပေါ်တွင် မတွေ့ရ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားသည်။ ‘သေများသေသွားပြီလား။ အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကုပေးခဲ့တာပဲ။ သေမယ်တော့ မထင်ပါဘူး’ ဟု တွေးမိသည်။

ထိုအခိုက် ကျွဲခနဲ အသံနှင့်အတူ အခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်။ လူနာအမျိုးသမီးကြီးဝင်လာသည်။ အမျိုးသမီးကြီး၏ပုံက ကျန်း ကျန်းမာမာနှင့် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာသည့်ပုံရသည်။ လူနာ အမျိုးသမီးကြီးသည် ဒေါက်တာရာဂျက်ကို ချက်ချင်း မှတ်မိသွား ကာ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ အစ်မကြီးရယ်။ အခုနေကောင်းသွား ပြီပဲ” ဟု ဒေါက်တာရာဂျက်က ပြောသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်း ညိတ်သည်။ လူနာအမျိုးသမီးကြီးသည် ဒေါက်တာရာဂျက်ကို ခေါင်း မော့ကာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာ... ကျွန်မ အသည်းအသန်ဖြစ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာလဲနေတာ ကို ဆရာ ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲဟင်” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဗျာ... ဘာပြုလို့လဲ။ အစ်မကြီး သမီးလေးပဲ ကျွန်တော့်ကို ဒီကို ခေါ်လာတာပဲမဟုတ်လား”

သမီးလေး

၂၁၁

“သမီးကလေး ဟုတ်လား” ဟု ဆိုကာ အမျိုးသမီးကြီးသည် တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့ကို ပြောတာလားဆရာ။ ဆရာ့ကို ခေါ်လာတာ သူလား” ဟု ဆိုကာ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ သူ့ကို လာခေါ်သူ ကလေးမ။ အနွေးထည် အင်္ကျီအနက်ကလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဤကလေးမ။

“ဟုတ်တယ်။ သူပဲ။ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်တာ။ အခု ဘယ် မှာလဲ”

နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော အနွေးထည်အနက်ကလေးကို ကြည့် ရင်း ဒေါက်တာရာဂျက်ကမေးလိုက်သည်။

သူ့ကို လာခေါ်သည့်ညက ဤအနွေးထည် အနက်ကလေးကို ကလေးမလေး ဝတ်လာခဲ့သေးသည်။

အမျိုးသမီးကြီး၏ ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်များ တပေါက်ပေါက် စီးကျလာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” ဟု ဒေါက်တာရာဂျက်မှာ နားမလည်နိုင် ဖြစ်ရသည်။

“သမီးကလေး ဆုံးတာ ကြာပါပြီကော ဆရာရယ်။ ကျွန်မကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဆုံး သမီးကလေးပါ” ဟု ဆိုကာ တရှုပ်ရှုပ်ငိုလေတော့သည်။

ဒေါက်တာရာဂျက်သည် အေးမြချမ်းစိမ့်သည့် ထိုတစ်ညက ကောင်မလေး၏ နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ချက်ချင်းသွား

၍ သတိရနေမိတော့သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်သွားသည်။

ဟောင်းအိုနေပြီဖြစ်သည့် ဓာတ်ပုံထဲမှ ကလေးမလေးသည်

ခေါင်းမှာ ပန်းတွေတဝေဝေ ပန်ဆင်ထားသည်။ ပန်းတွေက ညှိုးရော်စ ပြုနေပေပြီ။

ဒေါက်တာရာဂျက်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဓာတ်ပုံမှ ခွာ၍မရ တော့။ ဓာတ်ပုံထဲမှ ကလေးမလေးသည် သူ့ရှေ့တွင်ရပ်ကာ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ဆရာရယ်ဟု ပြုံး၍ ပြောပြနေသယောင်ယောင်။ ။

[အိန္ဒိယ စာရေးဆရာ Bodhishi Shastri ၏ ဝတ္ထုတို The Daughter ကို မြန်မာပြန်ဆိုပါသည်။]

The Daughter

It was a stormy winter night. The sky overcast with dark clouds seemed to make the winter more gloomy. Soon, the storm subsided and it began to snow heavily. It was nearing midnight. In the surrounding far off hills, lift seemd to have come to a standstill. But for the distant barking of a dog, pin-drops silence prevalied all around.

Dr. Raghav, after finishing writing his diary, was preparing go to to bed. The hot-water bottle placed by his caring wife in his bed, gave a soothing feeling to his tired body. He quickly Covered himself with the quilt and closed his eyes. Since morning he had been constantly attending to his patients. A famous doctor

in this area, he was in his early forties. He was very popular among his friends and patients. After an extremely hard day's work, he seemed to be too tired even to have a chat with his wife. Soon he was fast asleep. Outside, the dark clouds had parted and the moon was peeping out. And in the cold foggy moonlit night, a dark shadow moved towards the residence of Dr. Raghav.

Tak! Tak! Tak!

There was knock at the doctor's door.

Nobody seemed to notice it.

Once, twice, thrice; the knocking became more vigorous and louder. Suddenly Mrs. Raghav awoke. As she was trying to concentrate on the noise, there was more knocking at the door.

“listen,” she woke her husband. “Somebody is knocking at the door.”

“Listen,” she woke her husband. “Somebody is knocking at the door.”

“At this hour? It is half-past-one. Anyway call Ramu, let him see who it is” said Dr. Raghav.

Mrs. Raghav went to the adjoining room and called her servant Ramu.

“What is the matter, madam?” asked the bewildered Ramu.

“Someone is knocking at the door” Mrs. Raghav said.

“Please Madam, don’t open the door,” Ramu was inexplicably frightened.

“Doctor Sahib, Doctor Sahib.” ... the voice of a young girl was heard at the door.

“A girl at such an odd hour.?” Mrs Raghav wondered.

“Who is there?” Ramu shouted from inside.

“Please open the door,” the tired voice replied from outside the door. “My mother is seriously ill.”

“Come in the morning, Doctor *Sahib* is fast asleep,” Ramu replied as instructed by his madam.

“But by that time she will be daed.”

There was a pause.

“Who is there Ramu?” Dr Raghav called.

“*Sahib*, it is young girl.”

“What does she want?”

“Her mother is seriously ill.”

On hearing this Dr Raghav could no longer remain in bed. He donned his pull-over and walked down the stairs.

“What is the matter?” He opened the door.

A blast of cold wind hit his face. He took a step backwards. It was terribly cold and windy outside. A little girl of about thirteen was standing a few steps away from his door. Her face was quite invisible. She wore a torn black coat with big patches all over. She seemed to be shivering in the cold.

Dark clouds again started gathering and it soon started snowing.

She folded her hands and requested, “Please doctor *sahib*, come and see my mother. She is very serious.”

There was deep sorrow in her voice. He could not refuse. Something about the girl’s demeanour sent a chill down the doctor’s spine. But he consoled himself. After all her mother must be ill. He brushed aside all his fears and with his medical box in his hand followed the strange and unknown figure.

In the heavily snowing atmosphere, it was so cold and so silent that he could feel his fast heartbeat. After crossing many lanes and bylanes, the girl moved towards an old, abandoned house. There was not even a single sign of life around. The walls had not been white-washed for years. There was an undulating row of cobwebs around. It was dingy and dark inside. He had to follow her upstairs through a dirty, unclean staircase. Dr Raghav almost struck against a wall as it was so dark there. But in corner room an old, dim bulb was the only source of light.

A painful groan of an elderly woman was heard from the half-open door of the room. Dr Raghav didn’t wait any longer. He pushed the door in. An ailing woman in her mid-fifties was lying on the bed covered

with a dirty torn quilt with patches all over.

She seemed to be suffering from a chronic illness as she had been reduced to a mere skeleton.

“What is the problem,” The doctor sat down by her side.

“Doctor,” she groaned, I feel great pain in breathing. I think my end is near,” the poor woman said with great difficulty.

“Don’t lose hope. I will try my best.”

Dr Raghav’s experienced hands examined her with great care and affection. She was quite seriously ill but was not a hopeless case.

Dr Raghav gave an injection and some pills. In addition to all these, he gave some doze for the next day also. The patient looked deeply into his face with extreme gratitude. Tears rolled down her cheeks as she folded her hands to bid him good-bye.

It was two o’clock in the morning. The cold had increased and the mist had deepened. As he quickly came out of the building, he realised that he had not seen the girl around. Suddenly she also appeared on the scene and led doctor back home.

As he approached his lane, he started moving faster. His blood grew warmer. He looked around. The dark figure of the girl was no more to be seen. He almost froze with fear as he neared his residence.

His wife and Ramu were waiting for him.

“Well, it was a serious patient, and I can only say that I treated her at the proper time.” He smiled at his anxious wife and Ramu.

Dr Raghav felt a great relief after this terrible ordeal as he again entered his cozy bed, with a sense of happiness and fulfilment.

Two days passed. It was quite a pleasant Sunday morning. Dr Raghav was cheerfully playing with his son in the garden. Like a thunderbolt from the blue he suddenly remembered that he had not seen the woman at the big old building again. The girl too never came back again to report her condition.

“Oh God, I must go and see her,” he said to himself.

“Where are you going?” his wife called out.

“I will be back soon,” Dr Raghav hurried.

Though he had visited that building only once, he could find the way without much difficulty. He entered the half-open door and wound his way upstairs. The old woman was not in her bed.

“Gosh, has she died?” a shiver went down his whole body. “No, it cannot be. I gave her the best treatment I could.”

The door of the room opened with a creaking noise. The woman entered, looking better than before.

သမီးလေး

၂၁၉

As she recognised him, tears of gratitude rolled down her cheeks.

“Why are you weeping? You seem to be quite well now,” he said.

She nodded. But suddenly she raised her head and stared into his eyes.

“Doctor, how did you come to know that I was on the deathbed?”

“A Strange question. Why, your daughter fetched me to this place.”

“My daughter.” She gave a strange smile. “You mean her.” She pointed at the framed photograph of a girl hanging on the wall.

It was the same little girl in a black coat.

“Yes, she is the same girl, where is she?” he asked looking at the black coat hanging in a corner. It was the same coat that she wore that night.

Tears again started rolling down her cheeks. “Why, what, what is the matter?” Dr Raghav asked bewildered.

“She died long back, doctor, and left me alone,” the poor woman sobbed. “She was my daughter, sweetest of all.”

In a flash, Dr Raghav remembered that chilly night when he had followed the dark shadow of that girl. His blood ran cold. His eyes again turned towards

၂၂၀

လင်းဝေမြိုင်

the photo. The old photo of the little girl was garlanded with flowers which had almost turned brown. He could not turn his eyes away. It seemed she stood there before him with a smile and saying “Thank you, thank you very much doctor!”

~

ကိုဖိုးသိ

မက်ဆင်ကီလာဒါကို လူချင်းမသိခင် အချိန်ကတည်းကပင် ကျွန်တော် မျက်မှန်းကျိုးနေခဲ့မိသည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှ ယိုကိုဟားမားသို့ သင်္ဘောဖြင့် ခရီးသွားစဉ်ကဖြစ်သည်။ စစ်ပြီးခေတ်က ပင်လယ် ကူးသင်္ဘောဖြင့် ခရီးသွားအလာများကြသဖြင့် သင်္ဘောပေါ်တွင် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းရဖို့ ဆိုသည်မှာ အတော်မလွယ်ကူသော ကိစ္စဖြစ် သည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းသာ ရှိသည့်အနက် တစ်ခန်း ရခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ကျေးဇူးတင်မဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် လည်း မစ္စတာကီလာဒါ၏ ပစ္စည်းပစ္စယများကို အခန်းထဲတွင် တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်အတော်စိတ်ပျက်သွားမိတော့သည်။ အဝတ်သေတ္တာများပေါ်တွင် ကပ်ထားသည့် တံဆိပ်တွေကလည်း မနည်း။ သူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများမှာ အပြင်ထွက်နေကြသည်။ နာမည်အတိုကောက်များကို ရွှေစာလုံးများဖြင့် ထိုးထားသော သစ်

နက်သား ဘရပ်ရှ်များမှာ အထင်သေးစရာကောင်း၍ နေတော့သည်။
ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်ပေးထားသော အခန်းထဲသို့ လျှောက်လာ
ပြီး ဖဲထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကျွန်တော်တောင်းယူလိုက်သည်။ တစ်ယောက်
တည်း ထိုင်၍ဖဲစတင်ကစားရုံရှိသေးသည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို မြင်တွေ့
သွားသည်။

“ကျုပ် မစ္စတာ ကီလာဒါပါ...”ဟု ပြောကာ ဝင်ထိုင်လိုက်
လေသည်။

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခန်းတည်းကျတယ်
မဟုတ်လား...”

“ကံကောင်းတယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့။ ဘယ်သူနဲ့ အချိန်ဖြုန်းရမယ်
ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိခဲ့ဘူးမဟုတ်လား။ သုံးပွင့်ကို လေးပွင့်နဲ့ တွဲ
လိုက်လေ”ဟု သူက ဆိုသည်။

ဖဲတစ်ချပ်ကို ကိုယ်တိုင်မကြည့်ရသေးခင် ဘာနဲ့တွဲ၊ ဘာကို
ပစ် ဟု အပြောခံရတာလောက် ဒေါသဖြစ်စရာ ကောင်းတာမရှိတော့
ချေ။

“လာပြီကွ ဂျက်နဲ့တစ်ဆယ်...” ဟု သူက ထအော်လိုက်သည်။
ဒေါသစိတ်၊ မုန်းတီးစိတ်ဖြစ်လာဖြင့် ဖဲကစားနေသည်ကို
လက်စသတ်လိုက်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲ သွားထိုင်တော့မည်ဟု
ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျာအတွက်ပါ ထိုင်ခုံတစ်လုံး ကျုပ်ယူထားတယ်။ ထမင်း
စားခန်းထဲက စားပွဲမှာ ထိုင်ရတာ သီးသန့်ခန်းထဲက စားပွဲမှာ
ထိုင်ရသလိုပဲ...” ဟု သူက ပြောပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် မစ္စတာကီလာဒါကို စိတ်ကုန်မိတော့သည်။

ကိုဖိုးသိ

၂၂၃

သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်တော့လည်း သူပါလာပြန်သည်။ လူတွေက သူ့ကို အာကြောလန်နေသည်ဆိုသည်ကိုလည်း သူက သိပုံမရ။ သူက အရောတဝင်အလုပ်တော့ အတော်တတ်သည်။ သုံးရက်အတွင်းမှာပင် သင်္ဘောတစ်စီးလုံးပေါ်မှ ပါလာသမျှ လူအားလုံးကို သူအကုန်သိပြီး ဖြစ်နေတော့၏။ ဘာမဆို အကုန်လုပ်သည်။ မြင်းလောင်းသည်။ လေလံပွဲလုပ်သည်။ ဆန်းဆန်းပြားပြား အဝတ်အစား ဝတ်ကသည့် ကပွဲလုပ်သည်။ မစ္စတာကီလာဒါကား နေရာတကာ ပါလေရာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သင်္ဘောပေါ်တွင် လူအမုန်းခံရဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေတော့သည်။ အားလုံးက သူ့ကို ရှေ့မှာပင် ‘ကိုဖိုးသိ’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ ဤသို့ခေါ်သည်ကိုလည်း သူက ချီးကျူးဂုဏ်ပြုခေါ်သည့်အလား သဘောထားနေသည်။

မစ္စတာကီလာဒါသည် သူနှင့်ထိုင်မိပြီဆိုလျှင် သူ့လိုပင် တစ်ယူသန်ပြီး လူတစ်ဖက်သားကို တူးတူးခါးခါး မကျေမနပ်ဖြစ်နေတတ်သော ရမ်းဆေဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှတစ်ပါး အားလုံးကို အနိုင်ယူ၍ ပြောတတ်သည်။ သူတို့ချင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးနေကြပြီဆိုလျှင် စကားတွေက ရိုင်းပျပြီး လေကြောက အတော်နှင့်မပြတ်တော့ချေ။

ရမ်ဆေသည် ကိုဘေးရှို အမေရိကန် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးတွင် အလုပ်လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ နယူယောက်မြို့တော်တွင် တစ်နှစ်ကြာပြန်နေသော ဇနီးထံ လေယာဉ်ခရီးဖြင့် သွားလည်ပြီး အပြန်တွင် ဇနီးသည်အား သူ့အလုပ်ရှိရာ ကိုဘေးသို့ ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မစ္စကီရမ်ဆေသည် ရုပ်ချောသည်။ လူပုံက ခပ်သေးသေးနဲ့နဲ့။ နှစ်လိုဖွယ် အမူအရာရှိပြီး ဟာသဓာတ်ရှိသည်။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ဣန္ဒြေရှင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးအဖြစ် တွေ့ရသည်။ မိုင်းကောင်းကျောက်

ဖိ သဏ္ဍာန်သည် ကုတ်အင်္ကျီပေါ်တွင် ထိုးထားသော ပန်းပွင့်တစ်ပွင့် အလား သူ့ကိုယ်တွင် ပေါ်လွင်နေသည်။

တစ်ညနေ ညစာစားကြရင်း စကားစမြည်ပြောဆိုမိရာ စကား ဝိုင်းက မထင်မှတ်ဘဲ ပုလဲအကြောင်း ရောက်သွားသည်။ ဂျပန်လူမျိုး များ ရောင်းဝယ်နေကြသော ဓာတုဗေဒပုလဲတုအကြောင်းကိုသတင်း စာများတွင် ရေးသားဖော်ပြထားသဖြင့် တစ်ယောက်က ပုလဲအစစ်များ တန်ဖိုးကျဆင်းသွားလိမ့်မည်ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ ဤတွင် ကီလာဒါ က သူ၏ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ပုလဲအကြောင်း ပြော တော့သည်။ ရမ်ဆေကား ပုလဲအကြောင်း ဘာတစ်ခုမျှ မသိဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ သို့သော်လည်း ရမ်ဆေသည် အခွင့်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလွတ်မပေးဘဲ ကီလာဒါကို ထတွယ်တော့သည်။

“ကျုပ် ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာကို ကျုပ်သိပါတယ်။ အခု ကျုပ် ဂျပန်ကို သွားပြီး ပုလဲလုပ်ငန်းအကြောင်း သွားလေ့လာမလို့ ပါ။ ကျုပ်က ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေတာဆိုတော့ ဒီအလုပ်အကြောင်း မသိလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ” ဟု ကီလာဒါက ပြောလိုက်သည်။

မစ္စတာ ကီလာဒါသည် စားပွဲတစ်ဝိုင်းလုံးကို အောင်နိုင်သည့် ဟန်ဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လို ပုလဲကျွမ်းကျင်တဲ့လူက တစ်ချက်ကလေးကြည့်ရုံနဲ့ မပြောနိုင်တဲ့ ဓာတုဗေဒပုလဲတုမျိုးကို သူတို့ဘယ်တော့မှ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး...”

မစ္စတာကီလာဒါသည် မစ္စကရမ်ဆေ၏ လည်တိုင်တွင် ဆွဲထား သော ပုလဲကြိုးကို လက်ညှိုးထိုးကာ-

“ကျုပ်ပြောတာကို ယုံပါ မစ္စကရမ်ဆေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပုလဲဟာ

ကိုဖိုးသိ

၂၂၅

ဒီထက်တန်းဖိုးတစ်ပြားတစ်ချက်မှ မလျော့ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဣန္ဒြေနှင့် နေသော မစ္စကရမ်ဆေသည် ရှက်သွေးမြမြ ဖြာ၍ သွားလေသည်။ ပုလဲသွယ်ကို အင်္ကျီအောက်သို့ အသာထိုးထည့်လိုက်သည်။ ရမ်ဆေသည် ရှေ့သို့ကုန်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်စိထဲတွင် ပြုံးရိပ်သန်းသွားသည်။

“ကျုပ်ဇနီး အခု ဆွဲထားတဲ့ ပုလဲပုတီးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဝယ်ပေးခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီပုလဲဘယ်လောက်တန်သလဲ ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကိုတော့ ကျုပ်စိတ်ဝင်စားမိတယ်။

“ဒေါ်လာ ၁၅,၀၀၀ လောက်တော့ ပေးရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းမှာဆိုရင်တော့ ဒေါ်လာ ၃၀,၀၀၀လောက် ပေးရလိမ့်မယ်...” ဟု မစ္စတာကီလာဒါက ဆိုသည်။

ရမ်ဆေသည် လှောင်ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီပုလဲပုတီးဟာ ကျုပ်တို့ နယူးယောက်က ထွက်မလာခင် နေ့ကပဲ ကုန်တိုက်တစ်ခုကနေ ၁၈ဒေါ်လာနဲ့ ဝယ်ခဲ့တာလို့ ပြောရင် ခင်ဗျား အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်...”

“မဟုတ်တာဗျာ။ ဒီပုလဲဟာ ကျုပ်တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ အရွယ်အစားအရကော အကောင်းဆုံး ပုလဲပါပဲ”

“လောင်းမလား၊ ဒေါ်လာ ၁၀၀ ကြေးလောင်းမယ်လေ။ ဒါအတူ”

“စိန်လိုက်လေ...”

“အို...မလောင်းပါနဲ့...” ဟု မစ္စကရမ်ဆေက ဝင်ပြောသည်။

သူ့မျက်နှာနှင့် နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် အပြုံးမရှိတော့။ သူ့အသံတွင် မကျေနပ်သံပင် ပါလာသည်။

“ဘယ်နှယ် မလောင်းရမှာလဲကွာ၊ ငွေကို ဒီလောက် လွယ်လွယ် ကလေးနဲ့ အချောင်ရတာကို မယူရင် မိုက်မဲရာ ကျတော့မှာပေါ့ကွ”

“ပုလဲပုတီးကို ကျုပ်ကြည့်ပါရစေ။ တကယ် ဓာတုဗေဒပုလဲ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ဒေါ်လာ ၁၀၀ ကျုပ်အရုံးခံပါမယ်” ဟု မစ္စတာ ကီလာဒါက ပြောသည်။

“ချွတ်ပြလိုက်ပါ မိန်းမရာ။ ဆွဲကြိုးကို ဒီကလူကြီးမင်း ကြည့် ချင်သလောက် ကြည့်ခွင့်ပြုလိုက်ကွာ” ဟု ရမ်ဆေက ပြောသည်။

မစ္စက ရမ်ဆေသည် တစ်ခဏကြာမျှ ချီတုံချီတုံ ဖြစ်သွားသည်။ ပုတီးချိတ်ကို လက်ဖြင့် အုပ်ထားပြီး...

“ဖြုတ်လို့ မရပါဘူး။ မစ္စတာကီလာဒါက ကျွန်မပြောတာကို ယုံကြည် လက်ခံမှာပါ”

စိတ်မကောင်းစရာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မည်ဟု ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် ရုတ်တရက် ထင်လာသည်။ သို့သော် ဘာမျှတော့မပြော ဖြစ်။ ရမ်ဆေသည် ခုန်ထလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဖြုတ်ပေးမယ်” ဟု ပြောသည်။

ရမ်ဆေသည် ဆွဲကြိုးကို မစ္စတာကီလာဒါထံသို့ ပေးလိုက်သည်။ မစ္စတာကီလာဒါက အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ မှန်ဘီလူးကို ထုတ်၍ သေသေချာချာ ကြည့်ရှုလေ့လာသည်။ ချောမွေ့ မည်းပြောင်နေသော သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် အောင်နိုင်သည့် အပြုံး ပေါ်လာသည်။ ပုလဲပုတီးကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။ စကားပြောမည် ပြင်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် မစ္စကရမ်ဆေ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်

ကိုဖိုးသိ

၂၂၇

သည်။ မစ္စကရမ်ဆေသည် သူ့ကို မျက်လုံး အဝိုင်းသားဖြင့်အထိတ်
တလန့် လှမ်းကြည့်နေသည်။ မစ္စကရမ်ဆေ၏ မျက်လုံးများက
တောင်းပန် အသနားခံနေသည့်အသွင် ဆောင်နေသည်။ မြင်ကွင်းကား
အထင်းသားဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မစ္စတာရမ်ဆေတစ်ယောက်
ဤအဖြစ်အား မမြင်ရှိနေသည်ကို ကျွန်တော့်မှာ အံ့ဩ၍နေမိတော့
သည်။

မစ္စတာကီလာဒါသည် ပြောမည့်စကားကို မျိုချလိုက်တော့သည်။
မျက်နှာကြီး ရဲခနဲ နီ၍ သွားသည်။ သူ့အဖြစ်ကို အထင်းသား
မြင်နေရသည်။

“ကျုပ် မှားသွားတယ်။ ဒီပုလဲဟာ အတော်ကောင်းတဲ့
ဓာတုဗေဒပုလဲပါ။ မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ အတုဖြစ်နေတာကို
တွေ့လိုက်ရတော့တယ်” ဟု ကီလာဒါက ပြောလိုက်သည်။

မစ္စတာ ကီလာဒါသည် တစ်ရာတန်ဒေါ်လာတစ်ရွက်ကို ထုတ်၍
ရမ်ဆေကို ပေးလိုက်သည်။

“ဒါဟာ နောက်တစ်ခါ မိတ်ဆွေကြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟုတ်လှ
ပြီလို့ သိပ်ထည့်မတွက်အောင် သင်ခန်းစာပေးလိုက်တဲ့ သဘော
ပါပဲ...” ဟု တစ်ရာတန် ဒေါ်လာချပ်ကို ယူရင်း ရမ်ဆေက ပြော
လိုက်သည်။

မစ္စတာ ကီလာဒါ၏ လက်အစုံ တုန်ရင်နေသည်ကို ကျွန်တော်
သတိပြုမိလိုက်သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်သည် အခြားအဖြစ်အပျက်များလိုပင် သဘော
တစ်စီးလုံးပေါ်တွင် ပျံ့နှံ့၍သွားလေသည်။ မစ္စတာကီလာဒါသည်
ထိုနေ့ညနေက သူနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောသမျှ စကားအားလုံးကို

သည်းခံ၍ နေခဲ့သည်။ ကိုဖိုးသိတစ်ယောက် ခံလိုက်ရသည် ဟူသော အဖြစ်မှာ အတော် ရယ်စရာကောင်းသည့် ပြက်လုံးတစ်ခု ဖြစ်၍နေ တော့သည်။ နောက်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှထပြီး နှုတ် ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ရိတ်သည်။ မစ္စတာကီလာဒါက အိပ်ရာပေါ် တွင် လှဲရင်း စီးကရက်သောက်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တဂျစ်ဂျစ် အသံကြားလိုက်ရပြီး တံခါးအောက်က စာရွက်တစ်ရွက် ဝင်လာသည်။ မစ္စတာကီလာဒါထံ လိပ်စာတပ်ထားသည်။ မစ္စတာကီလာဒါ စာအိတ် ကို ဖောက်လိုက်သည်။ အထဲမှာ စာမဟုတ်၊ တစ်ရာတန် ဒေါ်လာ တစ်ရွက်။ မစ္စတာကီလာဒါသည် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာကြီး နီရဲသွားသည်။

“နဲ့တယ်လို့ အထင်ခံရတာကိုတော့ ဘယ်သူမျှ မခံချင်ကြ ဘူးပေါ့ဗျာ” ဟု သူက ဆိုသည်။

“ပုလဲက အစစ်လား”

“ကျုပ်မှာသာ မိန်းမငယ်ငယ် ချောချောကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ရင် ကျုပ်က ‘ကိုဘေး’ မှာနေပြီး မိန်းမကို နယူးယောက်မှာ တစ်နှစ် လောက် တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါဘူးဗျာ...” ဟု ပြောသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ မစ္စတာကီလာဒါကို ကျွန်တော် အတော် သဘောကျ၍ သွားလေသည်။ ။

[အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး W. Somerset Maughan (1874-1965) ၏ ဝတ္ထုတို Mr. Know-It-All ကို မြန်မာပြန်ဆိုပါသည်။]

Mr. Know-It-All

I was prepared to dislike Max Kelada even before I knew him. I was sailing from San Francisco to Yokohama, and ocean liners in those postwar days were so heavily booked you could not hope for cabin to yourself. I was thankful to be given one in which there were only two berths. But when I found Mr. Kelada's luggage already there I did not like the look of it. There were too many labels on the suitcases. His toilet things were already unpacked and I observed that his brushes, ebony with gold monogram, would have been all the better for a scrub.

I made my way into the smoking room and called for a pack of cards. I had scarceky started my game of

solitaire when he found me, “I am Mr. Kelada,” he said, and sat down.

“Oh, yes, we’re sharing a cagin.”

“Bit of luck, I call it. You never know who you’re going to be put in with. Put your three on the four,” he said.

There is nothing more exasperating than to be told where to put the card you have turned up before you have had a chance to look for yourself.

“It’s coming out!” he cried. “The ten on the knave.”

With rage and hatred in my heart I finished, then said I would go down to the dining room and get my seat at table.

“I’ve already taken a seat for you,” he said. “I thought that as we were in the same state-room we might just as well sit at the same table.”

I did not like Mr. Kelada.

I could not walk round the deck without his joining me. It never occurred to him that he was not wanted. He was a good mixer, and in three days he knew everyone on board. He ran everything. He managed the sweepstakes, conducted the auctions, arranged the fancydress ball. He was everywhere and always. He was certainly the best-hated man in the ship. We called him Mr. Know-It-All, even to his face.

He took it as a compliment.

Mr. Kelada would have had it all his own way at table except for a man named Ramsey, who was as dogmatic as Mr. Kelada and resented bitterly the other's cocksureness. The discussions they had were acrimonious and interminable.

Ramsey was in the American Consular Service at Kobe. He was on his way back to resume his post, having been on a flying visit to New York to fetch his wife who had been spending a year at home. Mrs. Ramsey was a pretty little thing, with pleasant manners and a sense of humour. You could not look at her without being struck by her modesty. It shone in her like a flower on a coat.

One evening at dinner the conversation by chance drifted to pearls. There had been in the papers a good deal of talk about the cultured pearls which the Japanese were marketing, and someone remarked that they must inevitably diminish the value of real ones. Mr. Kelada, as was his habit, told us all that was to be known about pearls. I do not believe Ramsey knew anything about them, but he could not resist the opportunity to have a fling at Kelada.

"I ought to know what I am talking about," said Kelada. "I'm going to Japan just to look into this pearl business. I'm in the trade and what I don't know about

pearls isn't worth knowing."

He looked round the table triumphantly. "They'll never be able to get a cultured pearl that an expert like me can't tell with half an eye." He pointed to a string of pearls Mrs. Ramsey was wearing. "You take my word for it, Mrs. Ramsey, your pearls will never be worth a cent less than they are now."

Mrs. Ramsey in her modest way flushed a little and slipped the pearls inside her dress. Ramsey leaned forward. He gave us all look, and a smile flickered in his eyes. "I didn't buy the string of pearls my wife is wearing myself, but I'd be interested to know how much you think it cost."

"Oh, in the trade somewhere round \$ 15,000," said Kelada. "But if it was bought on Fifth Avenue I should't be surprised to hear that it cost up to \$ 30,000."

Ramsey smiled grimly. "You'll be surprised to hear that Mrs. Ramsey bought that string at a department store, the day before we left New York, for \$ 18."

"Rot. It's not only real, but it's as fine a string for its size as I've ever seen."

"Will you bet on it?" I'll bet you \$ 100 it's imitation."

"Done."

"Oh, Elmer, you can't bet on a certainty," said

Mrs. Ramsey. She had a little smile on her lips and her tone was gently deprecating.

“Can’t I? If I get a chance of easy money like that I should be all sorts of a fool not to take it.”

“Let me look at the necklace. If it’s imitation I’ll tell you quickly enough. I can afford to lose a hundred dollars,” said Mr. Kelada.

“Take it off, dear,” said Ramsey. “Let the gentle man look at it as much as he wants.”

Mrs. Ramsey hesitated a moment. She put her hands to the clasp. “I can’t undo it,” she said. “Mr. Kelada will just have to take my word for it.”

I had a sudden suspicion that something unfortunate was about to occur, but I could think of nothing to say. Ramsey jumped up. “I’ll undo it,” he said.

He handed the necklace to Mr. Kelada, who took a magnifying glass from his pocket and closely examined it. A smile of triumph spread over his smooth and swarthy face. He handed back the pearls. He was about to speak. Suddenly he caught sight of Mrs. Ramsey’s face. She was staring at him with wide and terrified eyes. They held a desperate appeal; it was so clear that I wondered why her husband did not see it.

Mr. Kelada stopped with his mouth open. He flushed deeply. You could almost see the effort he was making “I was mistaken,” he said. “It’s a very good

imitation, but of course as soon as I looked through my glass I saw that it wasn't real."

He took out a \$ 100 bill and handed it to Ramsey without a word.

"Perhaps that'll teach you not to be so cocksure another time, my friend," said Ramsey as he took the note.

I noticed Mr. Kelada's hands were trembling.

The story spread over the ship as stories do, and he had to put up with a good deal of charr that evening. It was a fine joke that Mr. Know-It-All had been caught out.

The next morning I got up and began to shave. Mr. Kelada lay on his bed smoking a cigarette. Suddenly there was a scraping sound and I saw a letter pushed under the door. It was addressed to Kelada.

He took out of the envelope not a letter but a \$ 100 bill. He looked at me and reddened.

"No one likes being made to look a fool," he said.

"Were the pearls real?"

"If I had a pretty little wife I shouldn't let her spend a year in New York while I stayed at Kobe," said he.

At that moment I did not entirely dislike Mr. Kelada.



အလွမ်းတစ်ခြင်းနှင့် ပန်းနှင်းသီ

ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသည့် ထိုနှစ် တစ်နှေ့ဦးလုံးလုံးပင်
ကျွန်တော်သည် မစ္စကယ်ရီလင်းဝဲဖို့ထံထံသို့ စနေနေ့တိုင်း နှင်းဆီပွင့်
တစ်ပွင့် သွားပို့ခဲ့ရသည်။ မိုးရွာသည်ဖြစ်စေ၊ မရွာသည်ဖြစ်စေ
စနေနေ့ည ၈ နာရီထိုးလျှင် ကျွန်တော် သွားပို့ခဲ့တော့သည်။

သွားပို့ရသည့် နှင်းဆီပွင်းကား ဆိုင်တွင်ရှိသည့် ပန်းများထဲမှ
အလှဆုံး အပွင့်။ ပန်းသည်အဘိုးကြီး အိုလဆင်သည် နှင်းဆီပွင့်ကို
စက္ကူအစိမ်းပါးပါးကလေးဖြင့် အသာအယာထုပ်၍ ပေးသည်။ သူ
ထုပ်ပြီးပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်က စက္ကူဘူးသေးသေးကလေးကိုယူ၍
တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လှသည့် လမ်းကလေးအတိုင်း စက်ဘီးအတွင်
နင်းပြီး မစ္စကယ်ရီလင်းထံသို့ သွားပို့ရသည်။ ထိုစဉ်က ကျောင်းသား
ငယ်ကလေးသာသာ ရှိသေးသော ကျွန်တော်သည် ကျောင်းဆင်းချိန်နှင့်
စနေနေ့လို အားလပ်ချိန်များတွင် ပန်းရောင်းသည့် အဘိုးကြီးအိုလဆင်

ထံတွင် ပန်းပို့သည့် အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ ပို့ခ သီတင်းတစ်ပတ် လျှင် သုံးဒေါ်လာ ရသည်။ ထိုအချိန်က ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကလေးဘဝသာသာ ရှိသေးသော ကျွန်တော့်အဖို့ သုံးဒေါ်လာဆိုသော ငွေသည် အတော်များသည့် ငွေဖြစ်သည်။

မစ္စကယ်ရီလင်းထံသို့ သွားပို့စအခါက စိတ်ထဲ အနည်းငယ် ထူးဆန်းသလိုလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပထမဆုံး စပို့သည့်နေ့က အဘိုးကြီး အိုလဆင်ကို ပို့သူအမည် ကတ်ပြားထည့်ပေးဖို့ မေ့သွားသည်ဟု ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

အဘိုးကြီး အိုလဆင်သည် အလှူရှင်ကို လူမသိစေချင်သည့် ဟန်မျိုးဖြင့် မျက်မှန်အောက်မှ တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကတ်ပြား မပါဘူး ဂျိမ်းစ်၊ ဟိုကွာ...ဒီပန်းကို ပို့သူတွေက တတ်နိုင်သမျှ လူမသိစေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့၊ ဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထား...”

အဘိုးကြီးအိုလဆင်သည် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ ဂျင်မီဟု မခေါ်၊ ဂျိမ်းစ်ဟုသာ အမြဲခေါ်လေ့ရှိသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မစ္စကယ်ရီလင်းထံသို့ နှင်းဆီပန်းသွားပို့ ရသည်ကို ကျွန်တော်ဝမ်းသာသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုမူ မစ္စကယ်ရီ လင်းအတွက် ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ကြရသော ကြောင့်ပင်။ မစ္စကယ်ရီလင်းသည် ကုသိုလ်ကံ အတော်ဆိုးရှာသည်။ ချစ်သူ၏ စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ကျွန်တော်တို့ တစ်မြို့လုံး လိုလို သိပြီး သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

မစ္စကယ်ရီလင်းသည် ကျွန်တော်တို့မြို့မှ လူတော် လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဂျက်ဖရီပင်နီမင်းနှင့် ကောင်းပင်ကောင်းရ

အလွမ်းတစ်ခြင်းနှင့် ပန်းနှင်းဆီ

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားခဲ့သည်။ ဂျက်ဖရီပင်နီမင်း ဆေးကျောင်း တက်သောအခါ မစ္စကယ်ရီလင်းက စောင့်စားနေခဲ့ရသည်။ ပင်နီမင်း သည် အလုပ်သင်ဆရာဝန် ဖြစ်လာသောအခါ အခြားအသက်ငယ်ငယ် ရုပ်ရည်ချောချောမောမော မိန်းကလေးနှင့် တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်ပြီး ထို မိန်းကလေးနှင့် လက်ထပ်သွားခဲ့တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့မြို့တွင် အတော်ကလေး အုတ်အုတ်သဲသဲဖြစ်သွား ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အမေက ယောက်ျားများသည် အလွန်မိုက်ရိုင်း ရက်စက်သည့် တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်ကြသည်။ ပင်နီမင်းအားလည်း မြင်း ကို ကြာပွတ်နှင့် ရိုက်သလို ရိုက်ပစ်သင့်သည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော့်အဖေကမူ ဤသည်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အခွင့် အရေးဖြစ်သည်။ အချောအလှဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရွေးပြီး လက်ထပ်ခြင်းသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မြင့်မြတ်သည့် တာဝန် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ပင်နီမင်းလက်ထပ်သည့် မိန်းကလေးမှာ ရုပ်ကတော်ကလေး ဖြောင့်သည်။ သူ့အမည်မှာ ခရစ္စတင်းမားလိုင်း။ မြို့ကြီးတစ်မြို့က ပြောင်းရွှေ့လာသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မြို့မှ အမျိုးသမီးပိုင်းက သူ့ကို အထင်သေးအမြင်သေး ဆက်ဆံပြီး သူ့အကြောင်း မကောင်း ပြောလေ့ရှိကြသဖြင့် ခရစ္စတင်း တစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော်တို့မြို့ တွင် နေရထိုင်ရ အတော် ခက်ရှာပေလိမ့်မည်။

မစ္စကယ်ရီလင်းသည် စိတ်အတော်ကလေး ထိခိုက်ကြေကွဲခဲ့ရ သည်။ ခြောက်လလောက် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်တော့ဘဲ အိမ် တွင်းပုန်း လုပ်၍ နေခဲ့တော့သည်။ အမျိုးသမီးကင်းထောက်အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ဦးရွက်လုပ်နေသည့် အလုပ်ကိုလည်း ဆက်၍ မလုပ်တော့။

အခါတိုင်း လုပ်နေကျ လူမှုရေးအလုပ်များတွင်လည်း ပါဝင်လုပ်ကိုင်
ခြင်း မပြုတော့ပေ။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားကျောင်းတွင် အော်ဂင်
တီးပေးသည့် အလုပ်ကိုလည်း မလုပ်တော့။

မစ္စကယ်ရီလင်းသည် အသက် မကြီးလှသေး။ ရုပ်ရည်လည်း
ဆိုးလှသူ မဟုတ်။ သို့သော်လည်း သူသည် အပျိုကြီးဘဝနှင့် အရိုး
ထုတ်သွားတော့မည်ဟု စိတ်ဆုံဖြတ်ထားလေသလားမသိ။ ပထမဆုံး
ည သူ့ဆီသို့ ကျွန်တော် နှင်းဆီပန်း သွားပို့စဉ်က သူ့အသွင်သည်
အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည့် အသွင်ပေါက်နေသည်။

“ဟယ်လို...ဂျင်မီ” ဟု နှမ်းလျလျ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။
ကျွန်တော်က သူ့ကို နှင်းဆီပန်း ထည့်ထားသည့် စက္ကူဘူးကလေး
ပေးလိုက်သောအခါ အံ့အားသင့်သွားကာ “ဒါ မမအတွက်၊ ဟုတ်
လား...” ဟု တအံ့တဩ မေးသည်။

နောက် စနေနေ့ည ၈ နာရီတွင်လည်း ကျွန်တော်သည်
မစ္စကယ်ရီလင်းထံသို့ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့် သွားပို့ခဲ့သည်။ ထို့နောက်
စနေနေ့ည ၈ နာရီတွင်လည်း သွားပို့ခဲ့ပြန်သည်။ တတိယမြောက်
သွားပို့စဉ်က ကျွန်တော်မှန်း သိသိချင်း တံခါးကို အမြန်ဖွင့်ပေးသည်။
ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေပုံရသည်။ သူ့ပါးပြင် အနည်းငယ် နီရဲ၍
နေသည်။ ဆံပင်များသည်လည်း အရင်ကလို ကပိုကရို မဟုတ်တော့။

သူ့အိမ်သို့ စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် ကျွန်တော် နှင်းဆီပန်း
သွားပို့ခဲ့ပြီးနောက်တစ်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်တွင် မစ္စကယ်ရီလင်း
သည် ဘုရားကျောင်းတွင် အော်ဂင်ပြန်တီး၍နေသည်။ အင်္ကျီရင်ဘတ်
တွင် ကျွန်တော် သွားပို့သည့် နှင်းဆီပွင့်ကလေး ထိုးထားသည်ကို
တွေ့ရသည်။ မစ္စကယ်ရီလင်း၏ ဦးခေါင်းသည် ထောင်မတ်၍နေ

အလွမ်းတစ်ခြင်းနှင့် ပန်းနှင်းဆီ

သည်။ သူ့ချစ်သူဟောင်း ဒေါက်တာ ပင်နီမင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံထိုင် နေသည့် ခုံတန်းဘက်ကို တစ်ချက်ကလေးမျှ ငဲ့စောင်း၍ မကြည့်။ အာဂသတ္တိ၊ အာဂမိန်းကလေးဟု ကျွန်တော့်အမေက ဆိုသည်။

သီတင်းပတ်ပေါင်း များစွာပင် ကျွန်တော်သည် မစ္စကယ်ရီလင်း ထံသို့ စနေနေ့ ည၈နာရီတိုင်း နှင်းဆီပန်း သွားပို့၍ နေခဲ့သည်။ မစ္စကယ်ရီလင်းသည် တစ်စတစ်စနှင့် ပုံမှန်ဘဝသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ အပေါ်ယံအမြင်အရ ရှုံးနိမ့်မှုကို ခံစားချင်ခံစားရမည်ဖြစ်သော်လည်း အတွင်းသန္တာန်အရ ချစ်ခင်မြတ်နိုးစရာကောင်းလှသည့် မိန်းမသား တစ်ယောက်၏ ရပ်တည်မှုသည် ဂုဏ်ယူအားကျစရာပင်။

မစ္စကယ်ရီလင်း၏ အိမ်သို့ နောက်ဆုံးအခေါက် နှင်းဆီပန်း သွားပို့ခဲ့သည့်ညက စက္ကူဘူးကလေးကို လှမ်းပေးရင်း ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မစ္စကယ်ရီလင်းဆီ ပန်းလာပို့တာ အခု အခေါက် ဟာ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု နောက်တစ်ပတ် ဆို တခြားမြို့ကို ပြောင်းရွှေ့သွားရတော့မှာမို့ပါ။ ဆိုင်ရှင် မစ္စတာ အိုလဆင်က သူဆက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သောအခါ မစ္စကယ်ရီလင်းသည် တွေ့၍ သွားသည်။ ခဏကြာမှ...

“ဂျင်မီ...ခဏ” ဟု ဆိုသည်။

မစ္စကယ်ရီလင်းသည် ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွား သည်။ မီးဖိုအပေါ်ဘက်မှ အလွန်လှပသည့် သင်္ဘောပုံစံ အရုပ်ကလေး ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဒီသင်္ဘောပုံစံ အရုပ်ကလေးက မမတို့အဘိုးလက်ထပ်က

ပစ္စည်းကလေးပါ။ ဒါကလေးကို မင်းကို မမပေးပါရစေ။ မင်းကြောင့် မမအများကြီး ပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်ကလေးရယ်၊ မင်းနဲ့မင်း လာပို့ခဲ့တဲ့ နှင်းဆီပန်းကလေးတွေရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ...”

မစ္စကယ်ရီလင်းသည် စက္ကူဘူးကလေးကို ဖွင့်ပြီး နှင်းဆီပွင့်ဖတ် ကလေးများကို အသာတို့ကိုင်၍ နေသည်။

“လူတွေကတော့ ပြောကြတာပေါ့လေ... စနေနေ့ညတွေ အကြောင်း၊ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာတွေအကြောင်း မမကိုလည်း ပြော ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူလည်း အခု အထီးကျန်အဖော်မဲ့ ဖြစ်နေ ရှာတယ်တဲ့ကွယ်...”

မစ္စကယ်ရီလင်းသည် စကားတွေ အများကြီး ပြောလိုက်ရသည့် အလား နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ထားသည်။

“ဂျင်မီ... မင်း သွားပါတော့ကွယ်... ကလေးရယ်...”

သင်္ဘောအရပ်ကလေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး ကျွန်တော် စက်ဘီးစီး၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် မလုပ်ဖူးခဲ့သည့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့သည်။ အဘိုးကြီး အိုလဆင်၏ စာရင်းစာအုပ်ဖိုင်ကြီးကို ဖွင့်ရှာကြည့်ခဲ့သည်။ သူ့မှတ်တမ်းများက ရှုပ်ရှက်ခတ်လျက်။ ‘ပင်နီမင်း’ ဟူသော အမည်ကို တွေ့သည်။ လက် ရေးက ဖတ်၍ အလွန်ခက်သည့် လက်ရေး။

“အမေရိကန် ပျိုဖြူချော ၅၂ဦး၊ ၂၅ဆင့်။ စုစုပေါင်း ၁၃ဒေါ်လာ ကြိုတင်ငွေပေးပြီး” ဟု တွေ့ရသည်။

“ဪ ဒီလိုကိုး...” ဟု ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်သွား မိတော့၏။

သည်လိုနှင့် နှစ်များကုန်လွန်၍ သွားခဲ့သည်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော်

အလွမ်းတစ်ခြင်းနှင့် ပန်းနှင်းဆီ

အဘိုးကြီး အိုလဆင်၏ ပန်းဆိုင်ကလေးသို့ ရောက်သွားသည်။
အားလုံးသည် ဘာမျှ မပြောင်းလဲ။ အဘိုးကြီး အိုလဆင်သည် ဟို
တုန်းကလိုပင် ဇီဝီပန်းများကို စည်း၍နေဆဲ...။

ကျွန်တော်၏ အလုပ်ရှင်ဟောင်း အဘိုးကြီးအိုလဆင်နှင့်
ကျွန်တော်သည် အတန်ကြာမျှ စကားစမြည် ပြောဆိုမိကြသည်။

“ဒါထက် နေပါဦး၊ ကျွန်တော် နှင်းဆီပန်း သွားပို့ခဲ့ရတဲ့
မစ္စကယ်ရီလင်းတစ်ယောက်ကော။ အခု သူကော ဘာတွေ ဖြစ်
နေပြီလဲ...”

ကျွန်တော်က မေးမိသည်။ အဘိုးကြီးအိုလဆင်က ခေါင်းညိတ်
သည်။

“မစ္စကယ်ရီလင်း ဟုတ်လား၊ သူ ဂျော့ဟယ်လဆေနဲ့ အိမ်ထောင်
ကျသွားပြီကွ။ ဟိုဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင် ဟယ်လဆေလေကွာ။ လူကောင်း
သူကောင်း တစ်ယောက်ပါပဲ။ အမြွှာကလေး နှစ်ယောက်တောင်
ရနေပြီ...”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် အတော်အံ့ဩသွားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကိုယ်
ကျွန်တော် အတော်လည်လှပြီဆိုသည်ကို အဘိုးကြီး အိုလဆင်သိ
အောင် ပြောလိုက်သည်။

“မစ္စတာ ပင်နီမင်းရဲ့ ဇနီးခရစ္စတင်းဟာ သူ့ယောက်ျား အချစ်
ဟောင်းဆီ နှင်းဆီပန်းတွေ ပို့ခိုင်းနေခဲ့တာကို မသိရှာခဲ့ဘူးနော်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးကြီး အိုလဆင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဂျိမ်းစ်... မင်း ဒီတစ်ခါလည်း ညံ့သွားပြန်ပြီကွာ။ ဂျက်ဖရီပင်မင်း

ဟာ မစ္စကယ်ရီလင်းဆီ ဘာပန်းမှ ပို့မပေးခဲ့ပါဘူးကွာ၊ ကြံကြီးစီရာ။
ပန်းပို့တဲ့အကြောင်းကိုတောင် သူမသိခဲ့ပါဘူးကွာ...”

ကျွန်တော်သည် အဘိုးကြီးအိုလဆင်အား အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်
နေမိတော့သည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူက အပို့ခိုင်းခဲ့တာလဲ...”

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အပို့ခိုင်းခဲ့တာ” ဟု ပြောကာ
ဇီဝီပန်းကလေးများကို စက္ကူဘူးကလေးထဲသို့ အသာအယာထည့်
နေသည်။

“အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ မစ္စကယ်ရီလင်း ခံစားနေရတာကို မကြည့်
ရက်လို့ အခုလို ဖြစ်သွားအောင် သူ့ဘာသာငွေကုန်ခံပြီး လုပ်ပေးခဲ့
ရှာတယ်။ နှင်းဆီပန်းတွေကို အပို့ခိုင်းခဲ့တဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ
ပင်နီမင်းရဲ့ မိန်းမ ခရစ္စတင်းကွ...”

အဘိုးကြီး အိုလဆင်သည် စက္ကူဘူးကို နောက်ဆုံးပိတ်လိုက်
ရင်း ကျွန်တော့်ကို ဆက်ပြောသည်။

“မင်းကို နှင်းဆီပန်း အပို့ခိုင်းခဲ့တာဟာလည်း သူပဲပေါ့ကွာ...”

[အမေရိကန်စာရေးဆရာ Arthur Gordon ၏ A Rose for
Miss ဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ဆိုပါသည်။]

A Rose For Miss Caroline

Every Saturday night, all through that lazy spring, I used to take a rose to Miss Caroline Wellford. Every Saturday night, rain or shine, at exactly eight o' clock.

It was always the best rose in the shop. I would watch Old Man Olsen nest it tenderly in green tissue paper and fern. Then I would take the narrow box and pedal furiously through the quiet street and deliver the rose to Miss Caroline. In those days, after school and on Saturdays, I worked as delivery boy for Olsen the florist. The job paid only three dollars a week, but that was a lot for a teen-ager then.

From the beginning there was something a little strange about those roses, about the circum-

stances under which I delivered them. The night the first one was sent I pointed out to Mr. Olsen that he had forgotten the card.

He peered at me through his glasses like a benevolent gnome. “There isn’t any card, James.” He never called me Jimmy. “And furthermore the -uh-party sending this flower wants it done as quietly as possible. So keep it under your hat, will you?”

I was glad Miss Caroline was getting a flower, because we all felt sorry for her. As everybody in our small town knew, the worst of all fates had befallen Miss Caroline. She had been jilted.

For years she had been as good as engaged to Jeffrey Penniman, one of the ablest young bachelors in town. She had waited while he got himself through medical school. She was still waiting when, halfway through his internship, Dr. Penniman fell in love with a younger, prettier girl and married her.

It was almost a scandal. My mother said that all men were brutes and that Jeffrey Penniman deserved to be horse-whipped. My father said, on the contrary, that it was the right -- no, the sacred duty -- of every man to marry the prettiest girl who would have him.

The girl Jeffrey Penniman married was a beauty, all right. Her name was Christine Marlowe, and she came from a big city. She must have had an uncom-

fortable time in our town, because naturally the women despised her and said unkind things about her.

As for poor Miss Caroline the effect on her was disastrous. For six months she had shut herself up in her house, stopped leading her Girl Scout troop, given up all civic activities. She even refused to play the organ at church anymore.

Miss Caroline wasn't old or unhandsome, but she seemed determined to turn herself into an eccentric old maid. She looked like a ghost that night when I delivered the first rose. "Hello, Jimmy," she said listlessly. When I handed her the box, she looked startled -- "For me?"

Again the next Saturday, at exactly the same time, I found my self delivering another rose to Miss Caroline. And the next Saturday yet another. The third time she opened the door so quickly that I knew she must have been waiting. There was a little color in her cheeks, now, and her hair no longer looked so straggly.

The morning after my fourth trip to her house, Miss Caroline played the organ again in church. The rose, I saw, was pinned to her blouse. She held her head high; she did not glance once at the pew where Dr. Penniman sat with his beautiful bride. What courage, my mother said, what character!

Week after week I delivered the rose, and gradu-

ally Miss Caroline resumed her normal life. There was something proud about her now, something defiant almost-- the attitude of a woman who may have suffered an outward defeat, but who knows inwardly that she is still cherished and loved.

The night came, eventually, when I made my final trip to Miss Caroline's house. I said, as I handed her box, "This is the last time I'll bring this, Miss Caroline. We're moving away next week. But Mr. Olsen says he'll keep sending the flowers."

She hesitated. Then she said, "Come in for a minute, Jimmy."

She led me into her prim sitting room. From the mantel she took a model of a sailing ship, exquisitely carved, "This was my grandfather's," she said. "I'd like you to have it. You've brought me great happiness, Jimmy--you and your roses."

She opened the box, touched the delicate petals. "They say so much, though they are silent. They speak to me of other Saturday nights, happy ones. They tell me that he, too, is lonely..." She bit her lip, as if she had said too much. "You'd better go now, Jimmy. Go!"

Clutching my ship model, I fled to my bicycle. Back at the shop, I did what I had never to do. I looked in the file where Mr. Olsen kept his untidy records, and

I Found what I was looking for. “Penninman,” it said, in Mr. Olsen’s crabbed script. “Fiftytow American Beauties -25 C. Total: \$ 13. Paid in advance.” *Well.* I thought to myself. *Well!*

The years went by, and one day I came again to Olsen’s flower shop. Nothing had changed. Old Man Olsen was making a corsange of gardenias, just as he used to do.

We talked awhile, my old boss and I. Then I said, “Whatever became of Miss Caroline? You remember --she got the roses.”

“Miss Caroline?” He nodded. “Why, She married Gerorge Halsey--owns the drugsrote. Fine fellow. They have twins.”

“Oh!” I said, a bit suprise. Then I decided to show Mr. Olsen how smart I had been. “D’you suppose,” I said, “that Mrs. Penniman ever knew her husband was sending flowers to his old flame?”

Mr. Olsen sighed “James, you never were very bright. Jeffrey Penniman didn’t send them. He never even knew about’em.”

I srared at him. “Who did, them?”

“A lady,” said Mr. Olsen. He put the gardenias carefully into a box. “A lady who said *she* wasn’t going to sit around watching Miss Caroling make a martyr of herself at *her* expense. Christine Penniman

၂၄၈

လင်းဝေမြိုင်

sent those roses.”

“Now *there.*” he said, closing the lid with finality,
“was a woman for you!”



အပျော်မင်းသားလေး
 နှလုံးသားထဲက အကုသိုလ်
 ဝေလည်းအတူ ကြွေလည်းအတူ
 သူဝသီ စသော
 ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုတိုများကို
 အင်္ဂလိပ်/မြန်မာ
 နှစ်ဘာသာဖြင့်ရိုက်နှိပ်ထား၍
 နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အဖွဲ့အဖွဲ့ကို
 တရိုက်မက်မက်ခံစားရမည်။
 ENGLISH FOR ALL မဂ္ဂဇင်းတွင်
 လပေါင်းများစွာဖော်ပြခဲ့သည့်
 ပရိတ်သတ် ရွဲမက်ခဲ့သော
 စာများဖြစ်သည်။

